

USP Izvršba - ZIZ

Urejena sodna praksa je del e-paketa Izvršba – elektronski komentar ZIZ z urejeno sodno prakso, ki je dostopen na portalu Založnika Tax-Fin-Lex: <https://www.tax-fin-lex.si/Home/Vsebina/e-Paket-ZIZ>

© Ta dokument je namenjen samo uporabi naročnikov e-paketa Izvršba. Vsaka drugačna uporaba ali nadaljnja distribucija je prepovedana.

1. člen (Vsebina zakona)

1.a člen (Izvajanje uredb Evropske unije)

2. člen (Začetek postopka)

3. člen (Obseg izvršbe in zavarovanja)

4. člen (Dolžnost posredovanja podatkov)

Izvršilno sodišče nima zakonske podlage, da upniku posreduje pridobljene podatke o premoženju dolžnika. Ravno zaradi tega so v zakonu predpisane izjeme, ko se s podatki, ki jih pridobi sodišče, seznani (tudi) upnik. Pač pa mora (in upniku zato ni kršena pravica do učinkovitega sodnega varstva) upravljavec podatkov ali zbirke podatkov upniku, ki izkaže pravni interes, na njegovo zahtevo posredovati podatke. Upnik izkaže pravni interes z listino, ki je izvršilni naslov, na podlagi katerega je mogoče po tem zakonu predlagati izvršbo.

VSL Sklep I Ip 383/2025, 2. 6. 2025

5. člen (Stvarna pristojnost sodišča)

6. člen (Sestava sodišča)

7. člen (Izvršitelji)

8. člen (Odločbe)

9. člen (Pravna sredstva in krajevna pristojnost višjega sodišča pri izvršbi na podlagi verodostojne listine)

Trditveno in dokazno breme glede prenehanja terjatve, ki izhaja iz izvršilnega naslova, nosi dolžnik, ki mora že v ugovoru navesti konkretna dejstva glede plačil, ki naj bi bila opravljena na račun terjatve, ki je predmet izvršbe, in zanje predložiti dokaze (prvi in drugi odstavek 53. člena ZIZ v zvezi z 8. točko prvega odstavka 55. člena ZIZ). Da bi bil ugovor v tej zvezi obrazložen, ne zadošča, da dolžnik, kot v obravnavanem ugovoru, zgolj pavšalno zatrjuje, da je terjatev plačana, ampak mora podati konkretne navedbe o višini in datumu opravljenih plačil, o načinu plačila oziroma o drugih

relevantnih okoliščinah, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, da je terjatev prenehala. Dolžnik mora že v pravočasnem ugovoru zoper sklep o izvršbi navesti vsa dejstva, na podlagi katerih nasprotuje izdanemu sklepu o izvršbi (prvi in drugi odstavek 53. člena ZIZ v zvezi z drugim in tretjim odstavkom 9. člena ZIZ), in poznejše navedbe o dejstvih, ki bi jih lahko podal že v ugovoru, niso dopustne, prav tako pa tudi ne pozneje podani dokazni predlogi (prim. 56. člen ZIZ).

Upnikov odgovor na ugovor predstavlja pravočasno in pravno dopustno vlogo, v kateri je upnik podal nove navedbe in pravna naziranja v zvezi z zastaranjem izterjevane terjatve. Te navedbe in pravna naziranja so se izkazala za pravno pomembna, sodišče prve stopnje, ki je, kot izhaja iz točke 10 obrazložitve izpodbijanega sklepa, stališču upnika, da je zastaranje izterjevane terjatve začelo teči šele po pravnomočnem končanju (ustavitvi) izvršilnega postopka VL 207326/2010 in da umik predloga za izvršbo ni imel učinkov, ki jih določa 366. člen OZ, v celoti sledilo, pa je nanje v bistvenem delu tudi oprlo svojo odločitev. Ker sodišče prve stopnje dolžniku pred sprejetjem izpodbijanega sklepa ni dalo možnosti, da se s temi navedbami in pravnimi naziranjmi upnika seznani in se do njih opredeli, je nedopustno poseglo v dolžnikovo ustavno varovano pravico do izjave in storilo bistveno kršitev določb postopka iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom ZIZ.

VSM Sklep I Ip 174/2025, 13. 6. 2025

Dolžnica v pritožbi v zvezi z vročitvijo sklepa o izvršbi niti ne zatrjuje, da obvestila o pismu ne bi prejela, ampak navaja le, da je bil ta vložen v hišni nabiralnik 29. 1. 2025. S temi pritožbenimi navedbami pa domneve iz četrtega odstavka 224. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ ni uspela izpodbiti. Zato je sodišče prve stopnje dolžničin ugovor pravilno zavrglo (četrti odstavek 58. člena ZIZ).

VSC Sklep I Ip 105/2025, 5. 6. 2025

10. člen (Revizija in obnova postopka)

Zakonodajalec je z 10. členom ZIZ omejil revizijo le na tiste sklepe v postopkih izvršbe in zavarovanja, s katerimi je bilo na drugi stopnji pravnomočno odločeno, da se predlog za izvršbo zavrne ali zavrne ali se predlogu za izvršbo ugoditi. To pomeni, da revizija zoper ostale sklepe, izdane v postopkih izvršbe in zavarovanja, ni dovoljena. Ker tako pravnomočna odločitev o zavrnitvi dolžnikovega predloga za odlog izvršbe kot tudi pravnomočna odločitev o zavrnitvi dolžnikovega ugovora zoper sklep o ugotovitvi, da dolžnik ni izpolnil obveznosti, ki mu je bila naložena s sklepom o izvršbi, in o dovoljeni izvršbi na TRR dolžnika zaradi izterjave izrečene denarne kazni 150 EUR, nista sklepa iz prvega odstavka 10. člena ZIZ, revizija ni dovoljena, s tem pa tudi ni dovoljen predlog za njeno dopustitev. Zato je Vrhovno sodišče dolžnikov predlog za dopustitev revizije zavrglo.

VSRS Sklep II DoR 93/2025, 16. 4. 2025

11. člen (Hitrost in vrstni red postopanja)

12. člen (Vrstni red poplačila več upnikov)

13. člen (Izvršitev tujih odločb, tujih poravnav in tujih javnih listin)

14. člen (Izvršba na premoženje tuje države)

15. člen (Uporaba določb zakona o pravnem postopku)

Neutemeljene so dolžnikove pritožbene navedbe, da ni prejel plačilnega naloga za plačilo sodne takse za pritožbo zoper sklep sodišča prve stopnje z dne 28. 11. 2024. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da iz vročilnice, pripete k plačilnemu nalogu z dne 9. 6. 2023 (red. št. 4), izhaja, da je bil drugemu dolžniku plačilni nalog z dne 10. 12. 2024 osebno vročen 12. 12. 2024. Po prvem odstavku 224. člena ZPP v zvezi s 149. členom ZPP, oboje v zvezi s 15. členom ZIZ, je pravilno izpolnjena vročilnica javna listina, ki dokazuje resničnost tistega, kar se v njej potrjuje ali določa. Po četrtem odstavku 224. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ je sicer dovoljeno dokazovati, da so v javni listini dejstva neresnično ugotovljena, vendar dolžnik zgolj s posplošenimi navedbami, da plačilnega naloga ni prejel, ob dejstvu, da je na isti naslov že prejel vsa pisanja, domneve iz četrtega odstavka 224. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ ne more izpodbiti.

VSC Sklep I Ip 30/2025, 6. 2. 2025

16. člen (Pomen posameznih izrazov)

16.a člen (Identifikacijski podatki o dolžniku in upniku)

17. člen (Izvršilni naslov)

1. Splošno in načelo formalne legalitete

Izvršilno sodišče je izvršilni naslov dolžno spoštovati in se v koristnost njegove vsebine v odnosu do mladoletnih otrok ne sme spuščati. V postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov, je bilo ocenjeno, da so stiki, kot so bili dogovorjeni, v korist obeh otrok, saj sicer sodišče sodne poravnave ne bi dovolilo. Izvršilno sodišče zato ob odločanju o predlogu za dovolitev izvršbe izvršilnega naslova iz vidika varstva koristi otrok ne more ponovno presoјati, saj bi s tem kršilo eno od temeljnih načel izvršilnega postopka - načelo stroge formalne legalitete. Takšno stališče je sprejeto tudi v sodni praksi, neposredno pa izhaja tudi iz določbe 238f. člena ZIZ, ki v postopku izvršbe zaradi izvršitve osebnih stikov (v četrtem do šestem odstavku) presoјo varstva koristi otrok omogoča zgolj v zvezi z možnostjo odloga izvršbe.

VSL Sklep I Ip 364/2025, 2. 4. 2025

Sklep o končanju postopka osebnega stečaja v zvezi s seznamom neplačanih priznanih terjatev predstavlja izvršilni naslov, zato ima upnik pravico, da na podlagi le-tega predlaga izvršbo. Ker rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti v njem ni določen, je res podan ugovorni razlog, na katerega pazi sodišče po uradni dolžnosti, kot je pravilno ugotovilo že sodišče prve stopnje. Navedeno

pomanjkljivost pravnomočne odločbe pa je mogoče v izvršilnem postopku sanirati.

VSL Sklep I Ip 91/2025, 19. 3. 2025

2. Sodna odločba in sodna poravnava

Res je za pritrditi pritožniku, da je dejstvo, da je zavarovalna vsota omejena (ki je omejena že po samem zakonu) sicer obstajalo že v času odločanja pravnega sodišča, vendar pa v času teka tega postopka ta še ni bila izčrpana, niti ni bilo znano, ali in kdaj bo do tega prišlo. Omejitev zavarovalne vsote do trenutka, ko se ta dejansko izčrpa, ni pomembna okoliščina in skladno z ustaljeno sodno prakso pomeni spremenjeno okoliščino glede na trenutek določitve obveznosti zavarovalnice. Ugovor, da je bilo zavarovalno kritje izčrpano, je tako mogoče veljavno uveljavljati v trenutku nastopa tega dejstva. Odločitev sodišča prve stopnje, da je dolžnikov ugovor prenehanja terjatve, ki je nastopilo po izvršljivosti odločbe ali pred tem, vendar v času, ko dolжник tega dejstva ni mogel uveljaviti v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov, iz 8. točke prvega odstavka 55. člena ZIZ pravočasen in utemeljen, je zato tudi po oceni sodišča druge stopnje pravilna.

VSL Sklep I Ip 480/2023, 24. 5. 2023

3. Izvršljiv notarski zapis

4. Druga izvršljiva odločba ali listina, za katero zakon, ratificirana in objavljena mednarodna pogodba ali pravni akt Evropske unije, ki se v Republiki Sloveniji uporablja neposredno, določa, da je izvršilni naslov

Po pravilih iz prvega odstavka 40.c člena ZIZ, na katera se sklicuje Okrajno sodišče v Velenju, je v postopku izvršbe na podlagi verodostojne listine do ugotovitve pravnomočnosti sklepa o izvršbi res izključno krajevno pristojno Okrajno sodišče v Ljubljani, vendar v obravnavanem primeru ne gre za izvršbo na podlagi verodostojne listine. ZIZ v 17. členu namreč med izvršilne naslove šteje tudi druge izvršljive odločbe za katere zakon določa, da so izvršilni naslov, četrti odstavek 46. člena ZAID pa za pravnomočne in izvršljive odločbe zbornice, kar zadevni sklep je, določa prav to.

VSRS Sklep I R 203/2024, 3. 12. 2024

18. člen (Odločba in poravnava)

19. člen (Izvršljivost odločbe)

20. člen (Izvršljivost poravnave)

20.a člen (Izvršljivost notarskega zapisa)

Upnik mora v primeru vzajemne terjatve določno označiti javno ali po zakonu overjeno listino, s katero lahko dokaže, da je izpolnil vzajemno obveznost oziroma je nastopil pogoj. Če upnik tega v predlogu za izvršbo ne stori, ga mora sodišče prve stopnje pozvati k dopolnitvi predloga. Če in da teh listin ni oziroma upnik vzajemne obveznosti ni izpolnil, pa je del trditvenega bremena dolžnika v ugovoru. Slednjega je dolžnica v ugovoru izpolnila.

VSL Sklep I Ip 486/2025, 10. 6. 2025

Ne drži, da solemnizacije zasebne listine (kreditne pogodbe) v notarskem zapisu ne more opraviti nobena druga oseba, kot je tista, ki je zasebno listino podpisala.

Neutemeljeno je stališče, da bi bilo za začetek teka zastaralnega roka treba upoštevati nekakšen primeren rok, v katerem bi skrben upnik opravil dejanje, na katerega je vezana zapadlost

obveznosti. Ne glede na načela bančne skrbnosti sta se upnik in dolžnik v obravnavani zadevi dogovorila za zapadlost vsakega posameznega obroka posojila. Dolžnik je na vsako posamezno določeno zapadlost posameznega obroka izrecno pristal. Z upnikom se je tudi dogovoril, da ta sme (ne pa mora) v določenih primerih uresničiti odpoklicno upravičenje, ki bo sprožilo predčasno zapadlost do tedaj še ne - že glede na datume, izrecno določene v kreditni pogodbi - zapadlih obrokov.

Upnikovo terjatev je v tej fazi postopka treba šteti kot zavarovano, saj do uresničitve vseh prednostnih poplačilnih pravic ni mogoče vedeti, ali bo z njimi v celoti poplačan ali ne. Posledično v tej fazi postopka ni mogoče šteti oziroma vnaprej ugotoviti, ali prisilna poravnava vpliva na upnikovo terjatev ali ne.

Ne drži, da telekomunikacijsko omrežje ni zbirna stvar, na kateri kot na celoti ni možno ustanoviti zastavne pravice (to na zbirni stvari sicer je mogoče), vendar pa to za obravnavano zadevo niti ni relevantno oziroma bistveno, saj omrežja niso bila zastavljena kot taka, ampak so bile zastavljene posamezne stvari.

VSL Sklep I Ip 479/2025, 4. 6. 2025

Za dokaz zapadlosti terjatve zadostuje upnikova pisna izjava dolžniku, da je terjatev zapadla, z navedbo dneva zapadlosti in dokazilom o vročitvi pisne izjave o zapadlosti terjatve dolžniku. Tudi v primeru dogovora gre za zasebno listino, ker gre v konkretnem primeru za dogovor, pa je bil dolžnik s tem, ko ga je sam podpisal, že po naravi stvari obveščen o zapadlosti terjatve, kar zadosti zahtevanim zakonskim kriterijem. Zakon poleg tega ne zahteva, da je dokazilo o zapadlosti datirano kasneje, kot je v njem navedena zapadlost terjatve.

VSL Sklep I Ip 204/2025, 10. 4. 2025

21. člen (Primernost izvršilnega naslova za izvršbo)

1. Splošno

Zakon v ničemer ne posega v temeljna načela dokaznih postopkov, niti torej ne v načelo, da negativnih dejstev ni treba niti mogoče dokazovati. Zahteva, da upnik dokaže, da terjatev še ni bila plačana, bi pomenila, da se od upnika terja, da dokazuje negativno dejstvo. Smiselno enako velja tudi glede zastaranja terjatve. Tudi to, da terjatev ni zastarala, ne sodi v upnikovo trditveno in dokazno breme. Sodišče se ne sme ozirati na zastaranje, če se dolžnik nanj ne sklicuje.

Utemeljeno upnik izpodbija tudi stališče sodišča prve stopnje, da lahko upniki plačilo terjatev zahtevajo le na podlagi izvršilnih naslovov, izdanih neposredno zoper družbenike izbrisanih družb. Napačno je tudi stališče izpodbijanega sklepa, da so predmet prevzema dolga po ZOKIPOS samo terjatve, ki jih je povzročila ali bila dolžna izbrisana družba in ne tudi terjatve (npr. izvršilni stroški), ki so nastali pri izterjavi od odgovorne družbenice. Neutemeljeno je nazadnje tudi zavzemanje za omejitev upnikove terjatve po višini.

VSL Sklep I Ip 501/2025, 17. 9. 2025

Trditveno in dokazno breme glede prenehanja terjatve, ki izhaja iz izvršilnega naslova, nosi dolžnik, ki mora že v ugovoru navesti konkretna dejstva glede plačil, ki naj bi bila opravljena na račun terjatve, ki je predmet izvršbe, in zanje predložiti dokaze (prvi in drugi odstavek 53. člena ZIZ v zvezi z 8. točko prvega odstavka 55. člena ZIZ). Da bi bil ugovor v tej zvezi obrazložen, ne zadošča, da dolžnik, kot v obravnavanem ugovoru, zgolj pavšalno zatrjuje, da je terjatev plačana, ampak mora podati konkretne navedbe o višini in datumu opravljenih plačil, o načinu plačila oziroma o drugih relevantnih okoliščinah, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, da je terjatev prenehala. Dolžnik mora že v pravočasnem ugovoru zoper sklep o izvršbi navesti vsa dejstva, na podlagi katerih nasprotuje izdanemu sklepu o izvršbi (prvi in drugi odstavek 53. člena ZIZ v zvezi z drugim in tretjim odstavkom 9. člena ZIZ), in poznejše navedbe o dejstvih, ki bi jih lahko podal že v ugovoru, niso

dopustne, prav tako pa tudi ne pozneje podani dokazni predlogi (prim. 56. člen ZIZ).

Upnikov odgovor na ugovor predstavlja pravočasno in pravno dopustno vlogo, v kateri je upnik podal nove navedbe in pravna naziranja v zvezi z zastaranjem izterjevane terjatve. Te navedbe in pravna naziranja so se izkazala za pravno pomembna, sodišče prve stopnje, ki je, kot izhaja iz točke 10 obrazložitve izpodbijanega sklepa, stališču upnika, da je zastaranje izterjevane terjatve začelo teči šele po pravnomočnem končanju (ustavitvi) izvršilnega postopka VL 207326/2010 in da umik predloga za izvršbo ni imel učinkov, ki jih določa 366. člen OZ, v celoti sledilo, pa je nanje v bistvenem delu tudi oprlo svojo odločitev. Ker sodišče prve stopnje dolžniku pred sprejetjem izpodbijanega sklepa ni dalo možnosti, da se s temi navedbami in pravnimi naziranjmi upnika seznani in se do njih opredeli, je nedopustno poseglo v dolžnikovo ustavno varovano pravico do izjave in storilo bistveno kršitev določb postopka iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom ZIZ.

VSM Sklep I Ip 174/2025, 13. 6. 2025

Glede na določila davčnih in delovnopravnih predpisov ter predpisov o obveznih prispevkih za socialno zavarovanje delavec ni upravičen do izplačila celotnega zneska primeroma plače iz pogodbe o zaposlitvi oziroma po kolektivni pogodbi (bruto znesek), ampak mu mora delodajalec obračunati bruto znesek, nato pa mu po odvodu (plačilu) davkov in prispevkov izplačati ustrezni neto znesek. Zakonske zamudne obresti pripadajo delavcu le od ustreznega neto zneska. Tipično v izrekih sodb niso navedeni tako bruto kot neto zneski dolžnih zneskov. Razlog za to, da v izreku sodbe niso navedeni bruto in neto zneski, je, da je višina neto zneska glede na pripadajoči bruto znesek odvisna od davčnih predpisov in okoliščin delavca na dan obračuna plače. Dohodek je prejet, ko je izplačan fizični osebi ali je kako drugače dan na razpolago fizični osebi. Ker ob izdaji sodbe ni znano, po kakšni stopnji se bodo obračunali davki oziroma dohodnina (oziroma davki in prispevki pri dohodkih, od katerih se prispevki plačujejo), tudi ni znano, kakšni bodo natančno izračunani pravilni neto zneski po obračunu dajatev na dan izplačila prejemkov. Zato se prejemki, od katerih se plačujejo davki (in prispevki, če gre za takšne vrste prejemkov), ponavadi dosodijo le v bruto zneskih, v izreku sodbe pa se le opisno navede, da zakonske zamudne obresti tečejo od neto zneskov, obračunanih od po višini določenih dosojenih bruto zneskov, pri čemer neto zneski v izreku sodbe ne smejo biti določeni po višini v denarnem znesku.

VSL Sklep I Ip 604/2025, 21. 5. 2025

Izvršilni naslov je primeren za izvršbo, če so v njem navedeni upnik in dolžnik ter predmet, vrsta, obseg in čas izpolnitve obveznosti (prvi odstavek 21. člena ZIZ). Obveznost, ki se nalaga v izpolnitev dolžniku, mora biti določena oziroma določljiva in mora izhajati iz izvršilnega naslova, na katerega je izvršilno sodišče v skladu z načelom formalne legalitete vezano. Za določljivost morajo biti podani elementi, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, kaj mora dolžnik dati, storiti ali dopustiti. Primerna opredelitev obveznosti v izvršilnem naslovu ne sme puščati nobenih dvomov o tem, kakšna obveznost je dolgovana, in od izvršilnega sodišča ne sme terjati dodatnega vsebinskega odločanja. Načelo formalne legalitete izvršilnemu sodišču ne dovoljuje, da bi samo dopolnjevalo izvršilni naslov na način, da bi z nadaljnjim pravnim sklepanjem razbralo obveznost, ki neposredno v izreku sodbe kot izvršilnem naslovu ni zapisana. Predmet obveznosti je določen, če je jasno, enopomensko individualiziran, če je po objektivnih merilih določljiv, ali če izvršilni naslov vsebuje podatke, s pomočjo katerih ga je mogoče določiti. Povedano drugače: konkretiziran mora biti do te mere, da je terjatev ugotovljena ali ugotovljiva brez ugotavljanja spornih dejstev v zvezi s terjatvijo in tako, da je vsaka zamenjava izključena. Terjatev mora biti opredeljena tako, da je izvršilnemu sodišču, ki odloča po načelu stroge formalne legalitete, vsebina dolžne izpolnitve jasna iz samega zapisa v izvršilnem naslovu (izreku sodbe). Če gre za denarno izpolnitev, mora biti določno opredeljena višina denarnega zneska, ki ga mora dolžnik plačati.

Iz predmetne sodbe sicer izhaja, da mora dolžnik za preživljanje upnika plačevati 25 % plače, ki jo prejema pri svojem delodajalcu. Vendar pa je glede na takšno določitev dolžnikove obveznosti

dejanska višina preživnine, ki jo je dolžnik dolžan plačati za posamezni mesec, v prvi vrsti odvisna od vprašanja, ali je dolžnik sploh (bil) zaposlen in ali je torej v posameznem mesecu prejel plačo, v drugi vrsti pa od dejanske višine plače, ki jo je prejel v posameznem mesecu. Ti podatki pa iz same sodbe ne izhajajo, zaradi česar preživninske obveznosti, ki je s sodbo naložena dolžniku, zgolj na podlagi podatkov oziroma meril, vsebovanih v sodbi, ni mogoče določiti. Višina plače, ki jo dolžnik dejansko prejema pri delodajalcu, tudi ni podatek, ki bi bil javno objavljen oziroma javno znan (kot na primer tečaj Banke Slovenije, ki se uporablja za preračunavanje obveznosti, določenih v tuji valuti, v domačo valuto, podatek o povprečni (neto) plači) oziroma ki bi ga bilo mogoče določiti na podlagi zakonskih predpisov (kot na primer višino zakonskih zamudnih obresti, višino davkov in prispevkov, ki jih je treba obračunati in plačati od bruto plače). Višina plače, ki jo dolžnik prejema pri delodajalcu, je namreč stvar individualnega razmerja med dolžnikom in njegovim delodajalcem ter je odvisna od za izračun višine plače relevantnih podatkov, ki so lahko za vsak mesec različni (npr. zaradi koriščenja dopusta, bolniške odsotnosti, nadur).

Glede na vsebino sodbe sicer ni dvoma, da mora dolžnik upniku plačevati preživnino v višini 25 % vsakokratne plače, ki jo prejme v mesecu, za katerega je dolžan plačati preživnino. Vendar pa bi moral upnik, da bi izvršilno sodišče v okviru svojih pristojnosti lahko ugotovilo višino terjatve, ki ima podlago v izvršilnem naslovu, in preverilo utemeljenost upnikovega predloga za izvršbo, poleg predloženega (pomanjkljivega) izvršilnega naslova predložiti še ustrezno listino, ki bi izvršilni naslov dopolnjevala (vsaj) v smeri verodostojnega izkaza podatka o višini plače, ki jo je dolžnik v relevantnem obdobju v posameznem mesecu prejel pri delodajalcu. Čeprav ZIZ konkretnih določb za takšen primer ne vsebuje, bi po presoji sodišča druge stopnje upnik temu lahko zadostil, če bi predložil sodno odločbo, s katero bi bila ugotovljena višina dolžnikove plače v relevantnem obdobju, na podlagi katere bi bilo višino dolgovane mesečne preživnine na podlagi meril, določenih v predloženi sodbi, mogoče ugotoviti z enostavno računsko operacijo (torej v višini 25 % od zneska ugotovljene prejete plače v posameznih mesecih), oziroma če bi predložil sodno odločbo, s katero bi bila na podlagi meril, določenih v zadevni sodbi, ugotovljena višina preživnine za relevantno obdobje. Smiselno enako kot to na podlagi 26. člena ZIZ velja v primeru, ko je izvršba odvisna od nastopa kakšnega pogoja, pa bi po presoji sodišča druge stopnje upnik višino dolžnikove mesečne plače v relevantnem obdobju lahko izkazal in izvršilni naslov dopolnil tudi z javno listino. Takšno javno listino bi lahko predstavljalo tudi potrdilo FURS o višini plače, ki je bila dolžniku za posamezne mesece izplačana v relevantnem obdobju.

VSM Sklep I Ip 46/2025, 23. 4. 2025

2. Rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti

Kdaj je izvršilni naslov primeren za izvršbo, določa 21. člen ZIZ, po katerem mora izvršilni naslov vsebovati navedbo upnika in dolžnika ter predmet, vrsto, obseg in čas izpolnitve obveznosti. Če čas izpolnitve ni določen, je podan ugovorni razlog po 3. točki prvega odstavka 55. člena ZIZ, na katerega pazi sodišče po uradni dolžnosti (drugi odstavek 55. člena ZIZ). Navedeno pomanjkljivost pravnomočne odločbe pa je mogoče v izvršilnem postopku sanirati. ZIZ namreč v drugem odstavku 21. člena določa, da v primeru, če je izvršilni naslov odločba, v kateri ni določen rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti, ta rok določi sodišče v sklepu o izvršbi in nato za primer, če dolžnik terjatve v tem roku ne bo poravnal, dovoli izvršbo. Sodišče v takšnem primeru izda sklep o izvršbi, ki poleg dovolilnega dela vsebuje tudi naložitveni del. Sodišče prve stopnje tako določi rok za prostovoljno izpolnitev in dovoli izvršbo šele po poteku roka, torej za primer, da dolžnik obveznosti v danem roku ne bo prostovoljno izpolnil. Z določitvijo paricijskega roka dolžnik tako dobi dodatno možnost prostovoljne izpolnitve in šele v primeru neizpolnitve bo ta terjatev prisilno izterjana. To pa glede na 21. člen ZIZ sodišče naredi v ponovno izdanem sklepu o izvršbi in ne v sklepu o ugovoru.

VSL Sklep I Ip 690/2025, 14. 8. 2025

Sklep o končanju postopka osebnega stečaja v zvezi s seznamom neplačanih priznanih terjatev predstavlja izvršilni naslov, zato ima upnik pravico, da na podlagi le-tega predlaga izvršbo. Ker rok

za prostovoljno izpolnitev obveznosti v njem ni določen, je res podan ugovorni razlog, na katerega pazi sodišče po uradni dolžnosti, kot je pravilno ugotovilo že sodišče prve stopnje. Navedeno pomanjkljivost pravnomočne odločbe pa je mogoče v izvršilnem postopku sanirati.

VSL Sklep I Ip 91/2025, 19. 3. 2025

22. člen (Plačilo zamudnih obresti)

23. člen (Verodostojna listina)

24. člen (Prehod terjatve ali obveznosti)

Zakon v ničemer ne posega v temeljna načela dokaznih postopkov, niti torej ne v načelo, da negativnih dejstev ni treba niti mogoče dokazovati. Zahteva, da upnik dokaže, da terjatev še ni bila plačana, bi pomenila, da se od upnika terja, da dokazuje negativno dejstvo. Smiselno enako velja tudi glede zastaranja terjatve. Tudi to, da terjatev ni zastarala, ne sodi v upnikovo trditveno in dokazno breme. Sodišče se ne sme ozirati na zastaranje, če se dolžnik nanj ne sklicuje.

Utemeljeno upnik izpodbija tudi stališče sodišča prve stopnje, da lahko upniki plačilo terjatev zahtevajo le na podlagi izvršilnih naslovov, izdanih neposredno zoper družbenike izbrisanih družb. Napačno je tudi stališče izpodbijanega sklepa, da so predmet prevzema dolga po ZOKIPOSR samo terjatve, ki jih je povzročila ali bila dolžna izbrisana družba in ne tudi terjatve (npr. izvršilni stroški), ki so nastali pri izterjavi od odgovorne družbenice. Neutemeljeno je nazadnje tudi zavzemanje za omejitev upnikove terjatve po višini.

VSL Sklep I Ip 501/2025, 17. 9. 2025

Predlog zakona je bil po stališču predlagatelja pripravljen ob upoštevanju načela prepovedi poseganja v pridobljene pravice, načela zaupanja v pravo in reparacije za škodo, nastalo zaradi kršitev temeljnega načela korporacijskega prava o ločenosti premoženja kapitalске družbe in osebnega premoženja družbenikov, tako da določa povračilo škode v primerih, ko to načelo zaradi sporne ureditve po ZFPPod ni bilo spoštovano. Namen zakona je bil torej prav v "spoštovanju korporacijskega prava", in sicer ne glede na prejšnje odločitve Ustavnega sodišča in ESČP.

Neutemeljeno nova dolžnica uveljavlja, da mora upnik dokazati, da dolžnik kot odgovorni družbenik iz 17. člena ZOKIPOSR izpolnjuje pogoje za upravičenca do odškodnine na podlagi tega zakona. Tovrstno dokazovanje ni predvideno za dani izvršilni postopek, temveč za postopek uveljavljanja odškodnine s strani (ne)odgovornega družbenika pri Državnem odvetništvu RS, opraviti pa ga mora družbenik in ne upnik. Neutemeljeno je tudi zavzemanje za omejitev upnikove terjatve po višini.

VSL Sklep I Ip 809/2025, 10. 9. 2025, enako VSL Sklep I Ip 854/2025, 25. 8. 2025

Ne drži, da je nova dolžnica prevzela le dolg odgovornih družbenikov oziroma pasivnih družbenikov, oziroma drugače povedano, da mora upnik dokazati, da dolžnik kot odgovorni družbenik izpolnjuje pogoje za upravičenca do odškodnine. Tovrstno dokazovanje ni predvideno za dani izvršilni postopek, temveč za postopek uveljavljanja odškodnine s strani (ne)odgovornega družbenika pri Državnem odvetništvu RS, opraviti pa ga mora družbenik in ne upnik. Tudi če ZOKIPOSR pravico do odškodnine podeljuje le pasivnim družbenikom, je navedeno treba razlikovati od tega, dolgove katerih odgovornih družbenikov Republika Slovenija prevzame.

Omejitev škode na 60% ugotovljene višine škode se ne nanaša na upnikovo terjatev, in sicer ne glede na to, če je le-ta sicer "nomotehnično" urejena v istem členu, kot prevzem dolga.

Ne drži, da nova dolžnica ne odgovarja za neizterjane obresti, ki so zapadle do prevzema

dolga. Zakon namreč izrecno govori o neplačanem delu upnikove terjatve, kar vključuje tudi neizterjane obresti, zapadle do prevzema. Prevzem dolga je izrecno določen v višini neplačanega dela upnikove terjatve, kar predstavlja *lex specialis* glede na določbo drugega odstavka 430. člena OZ.

VSL Sklep I Ip 401/2025, 5. 6. 2025

Dolžnikova škoda je definirana kot znesek, ki ga je upravičenec plačal za obveznosti izbrisane družbe, vrednost njegovega premoženja, ki je bilo prodano v izvršilnem postopku zaradi plačila obveznosti izbrisane družbe, in izguba dohodkov zaradi izbrisa družbe; uveljavlja jo v poravnavi z Državnim odvetništvom in ta je omejena na 60%.

VSL Sklep I Ip 197/2025, 4. 4. 2025

25. člen (Izvršba proti družbeniku)

26. člen (Pogojna in vzajemna obveznost)

Upnik mora v primeru vzajemne terjatve določno označiti javno ali po zakonu overjeno listino, s katero lahko dokaže, da je izpolnil vzajemno obveznost oziroma je nastopil pogoj. Če upnik tega v predlogu za izvršbo ne stori, ga mora sodišče prve stopnje pozvati k dopolnitvi predloga. Če in da teh listin ni oziroma upnik vzajemne obveznosti ni izpolnil, pa je del trditvenega bremena dolžnika v ugovoru. Slednjega je dolžnica v ugovoru izpolnila.

VSL Sklep I Ip 486/2025, 10. 6. 2025

Izvršilni naslov je primeren za izvršbo, če so v njem navedeni upnik in dolžnik ter predmet, vrsta, obseg in čas izpolnitve obveznosti (prvi odstavek 21. člena ZIZ). Obveznost, ki se nalaga v izpolnitev dolžniku, mora biti določena oziroma določljiva in mora izhajati iz izvršilnega naslova, na katerega je izvršilno sodišče v skladu z načelom formalne legalitete vezano. Za določljivost morajo biti podani elementi, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, kaj mora dolžnik dati, storiti ali dopustiti. Primerna opredelitev obveznosti v izvršilnem naslovu ne sme puščati nobenih dvomov o tem, kakšna obveznost je dolgovana, in od izvršilnega sodišča ne sme terjati dodatnega vsebinskega odločanja. Načelo formalne legalitete izvršilnemu sodišču ne dovoljuje, da bi samo dopolnjevalo izvršilni naslov na način, da bi z nadaljnjim pravnim sklepanjem razbralo obveznost, ki neposredno v izreku sodbe kot izvršilnem naslovu ni zapisana. Predmet obveznosti je določen, če je jasno, enopomensko individualiziran, če je po objektivnih merilih določljiv, ali če izvršilni naslov vsebuje podatke, s pomočjo katerih ga je mogoče določiti. Povedano drugače: konkretiziran mora biti do te mere, da je terjatev ugotovljena ali ugotovljiva brez ugotavljanja spornih dejstev v zvezi s terjatvijo in tako, da je vsaka zamenjava izključena. Terjatev mora biti opredeljena tako, da je izvršilnemu sodišču, ki odloča po načelu stroge formalne legalitete, vsebina dolžne izpolnitve jasna iz samega zapisa v izvršilnem naslovu (izreku sodbe). Če gre za denarno izpolnitev, mora biti določno opredeljena višina denarnega zneska, ki ga mora dolžnik plačati.

Iz predmetne sodbe sicer izhaja, da mora dolžnik za preživljanje upnika plačevati 25 % plače, ki jo prejema pri svojem delodajalcu. Vendar pa je glede na takšno določitev dolžnikove obveznosti dejanska višina preživnine, ki jo je dolžnik dolžan plačati za posamezni mesec, v prvi vrsti odvisna od vprašanja, ali je dolžnik sploh (bil) zaposlen in ali je torej v posameznem mesecu prejel plačo, v drugi vrsti pa od dejanske višine plače, ki jo je prejel v posameznem mesecu. Ti podatki pa iz same sodbe ne izhajajo, zaradi česar preživninske obveznosti, ki je s sodbo naložena dolžniku, zgolj na podlagi podatkov oziroma meril, vsebovanih v sodbi, ni mogoče določiti. Višina plače, ki jo dolžnik dejansko prejema pri delodajalcu, tudi ni podatek, ki bi bil javno objavljen oziroma javno znan (kot na primer tečaj Banke Slovenije, ki se uporablja za preračunavanje obveznosti, določenih v tuji valuti, v domačo valuto, podatek o povprečni (neto) plači) oziroma ki bi ga bilo mogoče določiti na podlagi zakonskih predpisov (kot na primer višino zakonskih zamudnih obresti, višino davkov in prispevkov,

ki jih je treba obračunati in plačati od bruto plače). Višina plače, ki jo dolжник prejema pri delodajalcu, je namreč stvar individualnega razmerja med dolžnikom in njegovim delodajalcem ter je odvisna od za izračun višine plače relevantnih podatkov, ki so lahko za vsak mesec različni (npr. zaradi koriščenja dopusta, bolniške odsotnosti, nadur).

Glede na vsebino sodbe sicer ni dvoma, da mora dolжник upniku plačevati preživnino v višini 25 % vsakokratne plače, ki jo prejme v mesecu, za katerega je dolžan plačati preživnino. Vendar pa bi moral upnik, da bi izvršilno sodišče v okviru svojih pristojnosti lahko ugotovilo višino terjatve, ki ima podlago v izvršilnem naslovu, in preverilo utemeljenost upnikovega predloga za izvršbo, poleg predloženega (pomanjkljivega) izvršilnega naslova predložiti še ustrezno listino, ki bi izvršilni naslov dopolnjevala (vsaj) v smeri verodostojnega izkaza podatka o višini plače, ki jo je dolжник v relevantnem obdobju v posameznem mesecu prejel pri delodajalcu. Čeprav ZIZ konkretnih določb za takšen primer ne vsebuje, bi po presoji sodišča druge stopnje upnik temu lahko zadostil, če bi predložil sodno odločbo, s katero bi bila ugotovljena višina dolžnikove plače v relevantnem obdobju, na podlagi katere bi bilo višino dolgovane mesečne preživnine na podlagi meril, določenih v predloženi sodbi, mogoče ugotoviti z enostavno računsko operacijo (torej v višini 25 % od zneska ugotovljene prejete plače v posameznih mesecih), oziroma če bi predložil sodno odločbo, s katero bi bila na podlagi meril, določenih v zadevni sodbi, ugotovljena višina preživnine za relevantno obdobje. Smiselno enako kot to na podlagi 26. člena ZIZ velja v primeru, ko je izvršba odvisna od nastopa kakšnega pogoja, pa bi po presoji sodišča druge stopnje upnik višino dolžnikove mesečne plače v relevantnem obdobju lahko izkazal in izvršilni naslov dopolnil tudi z javno listino. Takšno javno listino bi lahko predstavljalo tudi potrdilo FURS o višini plače, ki je bila dolžniku za posamezne mesece izplačana v relevantnem obdobju.

VSM Sklep I Ip 46/2025, 23. 4. 2025

27. člen (Alternativna obveznost po dolžnikovi izbiri)

28. člen (Fakultativna pravica dolžnika)

29. člen (Vloge)

Stališče sodišča prve stopnje, da narok v zadevah zavarovanja ni obvezen (29.a člen v zvezi z 239. členom ZIZ) in da se o začasni odredbi odloča zgolj s stopnjo verjetnosti, zaradi česar personalnih dokazov (zaslišana strank in prič) personalnih dokazov ni treba izvajati, je napačno. Sporočilo določbe 29. člena ZIZ je zgolj v tem, da za razliko od pravnega postopka v izvršilnih zadevah in zadevah zavarovanja narok ni obvezen, iz česar pa ni mogoče sklepati, da ga ni treba nikoli izvesti.

Pritožbeno sodišče pojasnjuje, da v skladu z doktrino Ustavnega sodišča¹ v sumarnem postopku zavarovanja z začasno odredbo ni treba izvesti vseh predlaganih dokazov; kajti dokazni standard je pri odločanju o začnih odredbah znižan na verjetnost, zato sta temu podvržena tako dokazna ocena kot tudi izvajanje dokazov. V ugovornem postopku zoper začasno odredbo personalni dokazi sicer niso izključeni, vendar pa to ne pomeni, da je treba izvesti vse (personalne) dokaze, ki jih stranka predlaga; to je namreč predmet dokazovanja v postopku o glavni stvari, v ugovornem postopku je treba pri izvesti zgolj nezamudne dokaze,² na podlagi katerih se lahko sodišče na hiter in primeren način prepriča, ali so podani pogoji za izdajo začasnih odredb.

VSM Sklep I Cp 955/2024, 3. 3. 2025

29.a člen (Narok)

Stališče sodišča prve stopnje, da narok v zadevah zavarovanja ni obvezen (29.a člen v zvezi z 239. členom ZIZ) in da se o začasni odredbi odloča zgolj s stopnjo verjetnosti, zaradi česar personalnih dokazov (zaslišana strank in prič) personalnih dokazov ni treba izvajati, je napačno. Sporočilo določbe 29. člena ZIZ je zgolj v tem, da za razliko od pravnega postopka v izvršilnih zadevah in zadevah zavarovanja narok ni obvezen, iz česar pa ni mogoče sklepati, da ga ni treba nikoli izvesti.

Pritožbeno sodišče pojasnjuje, da v skladu z doktrino Ustavnega sodišča¹ v sumarnem postopku zavarovanja z začasno odredbo ni treba izvesti vseh predlaganih dokazov; kajti dokazni standard je pri odločanju o začnih odredbah znižan na verjetnost, zato sta temu podvržena tako dokazna ocena kot tudi izvajanje dokazov. V ugovornem postopku zoper začasno odredbo personalni dokazi sicer niso izključeni, vendar pa to ne pomeni, da je treba izvesti vse (personalne) dokaze, ki jih stranka predlaga; to je namreč predmet dokazovanja v postopku o glavni stvari, v ugovornem postopku je treba pri izvesti zgolj nezamudne dokaze,² na podlagi katerih se lahko sodišče na hiter in primeren način prepriča, ali so podani pogoji za izdajo začasnih odredb.

VSM Sklep I Cp 955/2024, 3. 3. 2025

V postopku za izdajo začasnih odredb je potrebno upoštevati, da gre za vrsto nepravdnega (izvršilnega) postopka, ta pa ima posebnosti, med drugim je poudarjeno načelo hitrosti tega postopka, v katerem narok ni obvezen (prvi odstavek 29. člena ZIZ) in omiljeni dokazni standard. Pri tem je tudi Ustavno sodišče že pojasnilo, da z vidika 22. člena Ustave ni nesprejemljivo, če sodišče v postopku zavarovanja ne izvede vseh predlaganih dokazov.

Na podlagi takrat veljavnega 24. člena ZVPot, so materialnopravne predpostavke nepoštenosti pogodbenega pogoja štiri, ki pa so določene v alternativnem razmerju (glej prvi odst. 24. člena ZVPot) in torej zadoščajo trditve o dejstvih za eno izmed njih (in izkazanost) za obstoj predpostavke verjetnosti terjatve. Ta razlaga temelji na odločbi SEU v zadevi C-405/21 (banka 1) in se postopoma uveljavlja tudi v razlagi sodišč splošne pristojnosti.

Sodišče druge stopnje določbo 272. člena razlaga tako, da so materialnopravne predpostavke v primerih ureditvenih začasnih odredb tri in sicer: obstoj ali verjeten nastanek terjatve; ena izmed alternativno določenih predpostavk iz druge ali tretje alineje drugega odstavka ter t.i. reverzibilnost. Glede slednje je pravna podlaga razlaga v skladu z Ustavo (precedenčni učinek iz Up-275/97 z dne 16. 7. 1998 glede predpostavke reverzibilnosti).

Vendar sodišče druge stopnje izrecno poudarja, da gre za razlago nacionalnega prava, kar pa v navedeni zadevi ni edina pravna podlaga. O začasnih ukrepih v tovrstnih sporih je razlago podalo že Sodišče EU in ta je zavezujoča. Zaradi načela učinkovitosti, ki omejuje nacionalno procesno avtonomijo in zahteve, da nacionalna procesna pravila ne smejo biti taka, da onemogočijo ali čezmerno otežijo uveljavljanje pravic, ki jih daje potrošnikom razlaga prava EU, je navedene predpostavke potrebno razlagati drugače, kar vključuje tudi možnost, da ni potreben kumulativen obstoj vseh tistih, ki jih sicer določa nacionalno pravo.

VSM Sklep I Cp 900/2024, 21. 1. 2025

29.b člen (Plačilo sodne takse)

Dolžnik, ki je pravna oseba, plačila sodne takse za vložen ugovor zoper sklep o izvršbi, ki znaša 44,00 EUR, ne more biti oproščen. Takšna ureditev ni v neskladju z Ustavo.

VSL Sklep I Ip 340/2025, 15. 5. 2025

Dolžnica ni uspela izpodbiti zaključka sodišča prve stopnje o vročitvi plačilnega naloga z dne

8. 7. 2024.

VSC Sklep I Ip 28/2025, 6. 2. 2025

Neutemeljene so dolžnikove pritožbene navedbe, da ni prejel plačilnega naloga za plačilo sodne takse za pritožbo zoper sklep sodišča prve stopnje z dne 28. 11. 2024. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da iz vročilnice, pripete k plačilnemu nalogu z dne 9. 6. 2023 (red. št. 4), izhaja, da je bil drugemu dolžniku plačilni nalog z dne 10. 12. 2024 osebno vročen 12. 12. 2024. Po prvem odstavku 224. člena ZPP v zvezi s 149. členom ZPP, oboje v zvezi s 15. členom ZIZ, je pravilno izpolnjena vročilnica javna listina, ki dokazuje resničnost tistega, kar se v njej potrjuje ali določa. Po četrtem odstavku 224. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ je sicer dovoljeno dokazovati, da so v javni listini dejstva neresnično ugotovljena, vendar dolžnik zgolj s posplošenimi navedbami, da plačilnega naloga ni prejel, ob dejstvu, da je na isti naslov že prejel vsa pisanja, domneve iz četrtega odstavka 224. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ ne more izpodbiti.

VSC Sklep I Ip 30/2025, 6. 2. 2025

30. člen (Sredstva izvršbe)

V obravnavani zadevi upnik sicer trdi, da je predujem na računu BS za sodne depozite dolžnikovo premoženje, vendar pa upnik za poseg na to premoženje ni izbral ustreznega izvršilnega sredstva. Bistveno je namreč, da so sredstva, na katera meri upnik, na prehodnem podračunu sodnih depozitov, katerega imetnik je sodišče in ne dolžnik.

VSL Sklep I Ip 106/2025, 11. 7. 2025

31. člen (Seznam dolžnikovega premoženja)

32. člen (Predmet izvršbe)

V obravnavani zadevi upnik sicer trdi, da je predujem na računu BS za sodne depozite dolžnikovo premoženje, vendar pa upnik za poseg na to premoženje ni izbral ustreznega izvršilnega sredstva. Bistveno je namreč, da so sredstva, na katera meri upnik, na prehodnem podračunu sodnih depozitov, katerega imetnik je sodišče in ne dolžnik.

VSL Sklep I Ip 106/2025, 11. 7. 2025

33. člen (Denarna kazen)

Nima pa prav pritožba, da je izrek denarne kazni nepotreben oziroma nesmiseln oz. je slednja previsoka, saj je slednja izrečena z namenom zavarovanja koristi otrok oz. preprečitve njihove ogroženosti, ki zaradi ravnanj svojega očeta doživljajo stisko, ko se vsak ponedeljek stika udeležijo, očeta pa brez obrazložitve na stik ni.

VSM Sklep III Cp 550/2025, 8. 7. 2025

34. člen (Več sredstev in predmetov izvršbe)

35. člen (Pristojnost)

1. Splošno
2. Več dolžnikov
3. Več predmetov in sredstev izvršbe
4. Med sredstvi tudi nepremičnine
5. Novo sredstvo ali predmet izvršbe
6. Novo sredstvo ali predmet izvršbe na nepremičnino
7. Izvršba na poslovni delež
8. Izvršba na ladjo ali letalo

36. člen (Vrnitev v prejšnje stanje)

1. Splošno
2. Stranka postopka je pravna oseba

37. člen (Smrt stranke)

38. člen (Izvršilni stroški)

1. Upnik najprej plača stroške (prvi odstavek)
2. Predujem (drugi odstavek)
3. Varščina (tretji odstavek)
4. Upnik je dolžan povrniti stroške (šesti odstavek)
5. Dolžnik je dolžan povrniti stroške (peti odstavek)

Izvršitelj mora prevzeti prostovoljno gotovinsko ali brezgotovinsko plačilo od dolžnika ali druge osebe, ki plača zanj, in je za to opravilo v Pravilniku o tarifi za plačilo dela izvršiteljev in o povračilu stroškov v zvezi z njihovim delom tudi predvideno plačilo nagrade v višini 50 točk. Res pa je, da je treba pravico izvršitelja do plačila nagrade za prejem takšnega plačila in pravico upnika, da od dolžnika zahteva povrnitev stroškov, ki s takim prevzemom gotovine nastanejo, presojati z vidika zahteve, da mora izvršitelj opravljati izvršilna dejanja na način, s katerim se najhitreje in najbolj učinkovito doseže poplačilo upnika, pri čemer, med drugim, dolžniku ne sme povzročiti nepotrebnih stroškov.

VSL Sklep I Ip 590/2025, 6. 8. 2025

Pritožbene navedbe, da odgovor upnikov na dolžnikov ugovor ni bil potreben, niso utemeljene. Dolžnik sicer res ni ugovarjal drugačnega načina izpolnitve obveznosti (kot uveljavlja dolžnik v

pritožbi), vendar pa je sodišče prve stopnje v 7. točki obrazložitve izpodbijanega sklepa presojalo dolžnikove ugovorne trditve glede dokaznega bremena plačila preživninskih obrokov, s katerimi se je skliceval na izvršilni naslov, in zaključilo, da je ugovor neutemeljen, kar je materialnopravna presoja utemeljenosti ugovora. Ker sta upnika na dolžnikove ugovorne navedbe v odgovoru na ugovor obrazloženo odgovorila, je pravilen zaključek sodišča prve stopnje, da je bil njun odgovor na ugovor potreben (peti odstavek 38. člena ZIZ).

VSC Sklep I Ip 64/2025, 20. 3. 2025

Sodišče prve stopnje je z izpodbijanim sklepom upnici v skladu s petim odstavkom 38. člena ZIZ priznalo nadaljnje izvršilne stroške in jih naložilo v plačilo dolžniku, ker je ugotovilo, da so bili ti stroški potrebni za izvršbo. Za presojo pravilnosti izpodbijanega sklepa sodišča prve stopnje pa pritožbene navedbe, s katerimi dolžnik ugovarja obstoju terjatve in navaja, da se je z upnikom dogovoril o poravnavi, niso pravno nerelevantne. Predmet pritožbenega preizkusa je namreč sklep sodišča prve stopnje o nadaljnjih izvršilnih stroških. Tega pa dolžnik konkretizirano niti ne izpodbija.

VSC Sklep I Ip 69/2024, 22. 3. 2024

6. Tretji je dolžan povrniti stroške (sedmi odstavek)

7. Priglasitev stroškov

8. Vpliv stečaja na izvršilne stroške

9. Stroški začasnega zastopnika

10. Stroški postopka zavarovanja

11. Izvršilni stroški v izvršbi po uradni dolžnosti

12. Stroški pooblaščenca po uradni dolžnosti, brezplačne pravne pomoči in oprostitev stroškov postopka

13. Postopek s taksami

14. Izvršitelj je dolžan povrniti stroške strankam

38.a člen (Varščina za plačilo dela in stroškov izvršitelja)

38.b člen (Hramba in izplačilo varščine)

38.c člen (Obračun plačila za delo in stroškov izvršitelja)

39. člen (Varščina)

40. člen (Vsebina predloga za izvršbo na podlagi izvršilnega naslova)

1. Splošno

Izvršilni naslov je primeren za izvršbo, če so v njem navedeni upnik in dolžnik ter predmet, vrsta, obseg in čas izpolnitve obveznosti (prvi odstavek 21. člena ZIZ). Obveznost, ki se nalaga v izpolnitev dolžniku, mora biti določena oziroma določljiva in mora izhajati iz izvršilnega naslova, na

katerega je izvršilno sodišče v skladu z načelom formalne legalitete vezano. Za določljivost morajo biti podani elementi, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, kaj mora dolžnik dati, storiti ali dopustiti. Primerna opredelitev obveznosti v izvršilnem naslovu ne sme puščati nobenih dvomov o tem, kakšna obveznost je dolgovana, in od izvršilnega sodišča ne sme terjati dodatnega vsebinskega odločanja. Načelo formalne legalitete izvršilnemu sodišču ne dovoljuje, da bi samo dopolnjevalo izvršilni naslov na način, da bi z nadaljnjim pravnim sklepanjem razbralo obveznost, ki neposredno v izreku sodbe kot izvršilnem naslovu ni zapisana. Predmet obveznosti je določen, če je jasno, enopomensko individualiziran, če je po objektivnih merilih določljiv, ali če izvršilni naslov vsebuje podatke, s pomočjo katerih ga je mogoče določiti. Povedano drugače: konkretiziran mora biti do te mere, da je terjatev ugotovljena ali ugotovljiva brez ugotavljanja spornih dejstev v zvezi s terjatvijo in tako, da je vsaka zamenjava izključena. Terjatev mora biti opredeljena tako, da je izvršilnemu sodišču, ki odloča po načelu stroge formalne legalitete, vsebina dolžne izpolnitve jasna iz samega zapisa v izvršilnem naslovu (izreku sodbe). Če gre za denarno izpolnitev, mora biti določno opredeljena višina denarnega zneska, ki ga mora dolžnik plačati.

Iz predmetne sodbe sicer izhaja, da mora dolžnik za preživljanje upnika plačevati 25 % plače, ki jo prejema pri svojem delodajalcu. Vendar pa je glede na takšno določitev dolžnikove obveznosti dejanska višina preživnine, ki jo je dolžnik dolžan plačati za posamezni mesec, v prvi vrsti odvisna od vprašanja, ali je dolžnik sploh (bil) zaposlen in ali je torej v posameznem mesecu prejel plačo, v drugi vrsti pa od dejanske višine plače, ki jo je prejel v posameznem mesecu. Ti podatki pa iz same sodbe ne izhajajo, zaradi česar preživninske obveznosti, ki je s sodbo naložena dolžniku, zgolj na podlagi podatkov oziroma meril, vsebovanih v sodbi, ni mogoče določiti. Višina plače, ki jo dolžnik dejansko prejema pri delodajalcu, tudi ni podatek, ki bi bil javno objavljen oziroma javno znan (kot na primer tečaj Banke Slovenije, ki se uporablja za preračunavanje obveznosti, določenih v tuji valuti, v domačo valuto, podatek o povprečni (neto) plači) oziroma ki bi ga bilo mogoče določiti na podlagi zakonskih predpisov (kot na primer višino zakonskih zamudnih obresti, višino davkov in prispevkov, ki jih je treba obračunati in plačati od bruto plače). Višina plače, ki jo dolžnik prejema pri delodajalcu, je namreč stvar individualnega razmerja med dolžnikom in njegovim delodajalcem ter je odvisna od za izračun višine plače relevantnih podatkov, ki so lahko za vsak mesec različni (npr. zaradi koriščenja dopusta, bolniške odsotnosti, nadur).

Glede na vsebino sodbe sicer ni dvoma, da mora dolžnik upniku plačevati preživnino v višini 25 % vsakokratne plače, ki jo prejme v mesecu, za katerega je dolžan plačati preživnino. Vendar pa bi moral upnik, da bi izvršilno sodišče v okviru svojih pristojnosti lahko ugotovilo višino terjatve, ki ima podlago v izvršilnem naslovu, in preverilo utemeljenost upnikovega predloga za izvršbo, poleg predloženega (pomanjkljivega) izvršilnega naslova predložiti še ustrezno listino, ki bi izvršilni naslov dopolnjevala (vsaj) v smeri verodostojnega izkaza podatka o višini plače, ki jo je dolžnik v relevantnem obdobju v posameznem mesecu prejel pri delodajalcu. Čeprav ZIZ konkretnih določb za takšen primer ne vsebuje, bi po presoji sodišča druge stopnje upnik temu lahko zadostil, če bi predložil sodno odločbo, s katero bi bila ugotovljena višina dolžnikove plače v relevantnem obdobju, na podlagi katere bi bilo višino dolgovane mesečne preživnine na podlagi meril, določenih v predloženi sodbi, mogoče ugotoviti z enostavno računsko operacijo (torej v višini 25 % od zneska ugotovljene prejete plače v posameznih mesecih), oziroma če bi predložil sodno odločbo, s katero bi bila na podlagi meril, določenih v zadevni sodbi, ugotovljena višina preživnine za relevantno obdobje. Smiselno enako kot to na podlagi 26. člena ZIZ velja v primeru, ko je izvršba odvisna od nastopa kakšnega pogoja, pa bi po presoji sodišča druge stopnje upnik višino dolžnikove mesečne plače v relevantnem obdobju lahko izkazal in izvršilni naslov dopolnil tudi z javno listino. Takšno javno listino bi lahko predstavljalo tudi potrdilo FURS o višini plače, ki je bila dolžniku za posamezne mesece izplačana v relevantnem obdobju.

VSM Sklep I Ip 46/2025, 23. 4. 2025

2. Predlog zoper dolžnikovega delodajalca
3. Predlog z novim sredstvom, predmetom ali stranko
4. Predlog za zavarovanje

40.c člen (Pristojnost za izvršbo na podlagi verodostojne listine)

Predlog za obnovo postopka je podan po pravnomočnosti sklepa o izvršbi, zato je zanj pristojno izvršilno sodišče, ki nadaljuje že dovoljeno izvršbo.

VSRS Sklep I R 79/2025, 4. 6. 2025

Po pravilih iz prvega odstavka 40.c člena ZIZ, na katera se sklicuje Okrajno sodišče v Velenju, je v postopku izvršbe na podlagi verodostojne listine do ugotovitve pravnomočnosti sklepa o izvršbi res izključno krajevno pristojno Okrajno sodišče v Ljubljani, vendar v obravnavanem primeru ne gre za izvršbo na podlagi verodostojne listine. ZIZ v 17. členu namreč med izvršilne naslove šteje tudi druge izvršljive odločbe za katere zakon določa, da so izvršilni naslov, četrti odstavek 46. člena ZAID pa za pravnomočne in izvršljive odločbe zbornice, kar zadevni sklep je, določa prav to.

VSRS Sklep I R 203/2024, 3. 12. 2024

41. člen (Predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine)

41.a člen (Predlog za izvršbo na podlagi priložene menice)

42. člen (Potrdilo o izvršljivosti)

42.a člen (Potrdilo o izvršljivosti na podlagi Uredbe 2201/2003/ES, Uredbe 805/2004/ES, Uredbe 1896/2006/ES, Uredbe 861/2007/ES, Uredbe 4/2009/ES, Uredbe 1215/2012/EU, Uredbe 606/2013/EU, Uredbe 2016/1103/EU in Uredbe 2016/1104/EU ter na podlagi Uredbe 207/2009/ES, Uredbe 6/2002/ES, Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za atomsko energijo in Pogodbe o delovanju Evropske unije)

42.b člen (Priznanje in izvršitev tuje odločbe, tuje poravnave ali tuje javne listine)

a42.b člen (Priznanje in izvršitev po Uredbi 1215/2012/EU in Uredbi 606/2013/EU)

42.c (Popravek in razveljavitev potrdila o izvršljivosti)

43. člen (Umik in omejitev predloga)

1. Splošno

Z vložitvijo (pravočasnega in obrazloženega) ugovora v postopku izvršbe na podlagi verodostojne listine se začne pravda med strankama. Izvršilno sodišče zato od tega trenutka dalje ne

more zgolj odločiti o umiku predloga za izvršbo in ustaviti postopka, temveč je potrebno pri odločanju upoštevati tudi določbo 441. člena ZPP o umiku tožbe v postopku izdaje plačilnega naloga.

VSL Sklep I Ip 380/2025, 20. 5. 2025

Če po pravnomočnosti sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine iz elektronsko dosegljivih evidenc izhaja, da viri za predlagana izvršilna sredstva ne obstajajo, Okrajno sodišče v Ljubljani odstopi zadevo sodišču, ki je po ugotovitvi pravnomočnosti sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine pristojno za vodenje in odločanje v izvršilnem postopku, ki upnika pozove, da v 15 dneh predlaga novo sredstvo ali predmet izvršbe ali da predlaga predložitev informativnega seznama. Če upnik tega ne stori v roku, sodišče izvršbo ustavi.

VSL Sklep I Ip 306/2025, 20. 5. 2025

2. Umik s privolitvijo dolžnika

44. člen (Sklep o izvršbi)

44.a člen (Določitev izvršitelja)

Drži sicer, da je v primeru razrešitve izvršitelja treba praviloma ravnati v skladu z 287. členom ZIZ, to je, da predsednik Zbornice, po izdaji odločbe o razrešitvi izvršitelja, določi drugega izvršitelja oziroma izvršitelje kot prevzemnike, ki prevzamejo posle razrešenega izvršitelja. Vendar je uporaba navedene določbe ZIZ po oceni pritožbenega sodišča utemeljena izključno iz razloga kontinuiranega, sistematičnega vodenja postopka premičninske izvršbe in preprečitve nepotrebnih zastojev, kot tudi varstva pravic upnikov, le do trenutka, ko upnik v postopku predlaga (novega) izvršitelja. Ker je v skladu z tretjim odstavkom 44.a člena ZIZ (od uveljavitve novele ZIZ-E) izbira oziroma določitev izvršitelja prepuščena izključno upniku, mora sodišče, če je upnik aktiven in poda predlog za določitev (drugega) izvršitelja, takemu predlogu slediti.

VSM Sklep I Ip 509/2025, 13. 8. 2025

44.b člen (Določitev pooblaščenega udeleženca trga vrednostnih papirjev)

Ni relevantne sodne prakse.

45. člen (Vročitev sklepa o izvršbi)

Če po pravnomočnosti sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine iz elektronsko dosegljivih evidenc izhaja, da viri za predlagana izvršilna sredstva ne obstajajo, Okrajno sodišče v Ljubljani odstopi zadevo sodišču, ki je po ugotovitvi pravnomočnosti sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine pristojno za vodenje in odločanje v izvršilnem postopku, ki upnika pozove, da v 15 dneh predlaga novo sredstvo ali predmet izvršbe ali da predlaga predložitev informativnega seznama. Če upnik tega ne stori v roku, sodišče izvršbo ustavi.

VSL Sklep I Ip 306/2025, 20. 5. 2025

46. člen (Izvršba na podlagi nepravnomočnega sklepa)

47. člen (Meje izvršbe)

48. člen (Čas izvršbe)

Ni relevantne sodne prakse.

49. člen (Ravnanje izvršitelja)

50. člen (Izvršba v prostoru pravne osebe)

51. člen (Pomoč policije)

52. člen (Nepravilnosti pri opravljanju izvršbe)

Ali bo izvršba uspešna ali ne, se bo lahko izkazalo šele potem, ko bo izvršitelj opravil oziroma poskusil opraviti rubež in ko bo na podlagi svojih lastnih zaznav ugotovil, ali dolžnik ima premičnine, ki so lahko predmet rubeža. Izvršitelj je tisti, ki bo na kraju samem ugotovil, ali so najdeni predmeti izvzeti iz izvršbe in ali zadoščajo za poplačilo upnikove terjatve ter ali se izkazuje oziroma zatrjuje pravica tretjih na teh stvareh.

VSM Sklep I Ip 431/2025, 7. 7. 2025

53. člen (Ugovor kot edino dolžnikovo pravno sredstvo)

1. Splošno

Trditveno in dokazno breme glede prenehanja terjatve, ki izhaja iz izvršilnega naslova, nosi dolžnik, ki mora že v ugovoru navesti konkretna dejstva glede plačil, ki naj bi bila opravljena na račun terjatve, ki je predmet izvršbe, in zanje predložiti dokaze (prvi in drugi odstavek 53. člena ZIZ v zvezi z 8. točko prvega odstavka 55. člena ZIZ). Da bi bil ugovor v tej zvezi obrazložen, ne zadošča, da dolžnik, kot v obravnavanem ugovoru, zgolj pavšalno zatrjuje, da je terjatev plačana, ampak mora podati konkretne navedbe o višini in datumu opravljenih plačil, o načinu plačila oziroma o drugih relevantnih okoliščinah, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, da je terjatev prenehala. Dolžnik mora že v pravočasnem ugovoru zoper sklep o izvršbi navesti vsa dejstva, na podlagi katerih nasprotuje izdanemu sklepu o izvršbi (prvi in drugi odstavek 53. člena ZIZ v zvezi z drugim in tretjim odstavkom 9. člena ZIZ), in poznejše navedbe o dejstvih, ki bi jih lahko podal že v ugovoru, niso dopustne, prav tako pa tudi ne pozneje podani dokazni predlogi (prim. 56. člen ZIZ).

Upnikov odgovor na ugovor predstavlja pravočasno in pravno dopustno vlogo, v kateri je upnik podal nove navedbe in pravna naziranja v zvezi z zastaranjem izterjevane terjatve. Te navedbe in pravna naziranja so se izkazala za pravno pomembna, sodišče prve stopnje, ki je, kot izhaja iz točke 10 obrazložitve izpodbijanega sklepa, stališču upnika, da je zastaranje izterjevane terjatve začelo teči šele po pravnomočnem končanju (ustavitvi) izvršilnega postopka VL 207326/2010 in da umik predloga za izvršbo ni imel učinkov, ki jih določa 366. člen OZ, v celoti sledilo, pa je nanje v bistvenem delu tudi oprlo svojo odločitev. Ker sodišče prve stopnje dolžniku pred sprejetjem izpodbijanega sklepa ni dalo možnosti, da se s temi navedbami in pravnimi naziranjmi upnika seznani

in se do njih opredeli, je nedopustno poseglo v dolžnikovo ustavno varovano pravico do izjave in storilo bistveno kršitev določb postopka iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom ZIZ.

VSM Sklep I Ip 174/2025, 13. 6. 2025

2. Vročanje ugovora v odgovor

54. člen (Pristojnost)

55. člen (Razlogi za ugovor)

1. Splošno

Za opredelitev mednarodne pristojnosti glede oseb s prebivališčem v EU se BU I bis neposredno uporablja in torej v celoti nadomešča domačo zakonodajo držav članic. Temeljna načela uredbe so načelo enake in enotne razlage, načelo ozke razlage izjem od splošnega pravila in načelo minimalnega tveganja nasprotujočih si odločitev. Nacionalna sodišča morajo avtonomno razlago prava EU v skladu z načelom primarnosti uporabiti v celoti, zato izključijo uporabo nasprotnih nacionalnih razlag, če to ni mogoče, pa morajo po načelu lojalne razlage v največji možni meri celoten nacionalni pravni red razlagati v skladu s pomenom in cilji prava EU.

Prebivališče je po bruseljski uredbi temeljna navezna okoliščina za opredelitev pristojnosti. Navedeno je splošno pravilo, od katerega je izjeme - ki so tudi v 24. členu BU I bis urejene izključne pristojnosti - po splošnem načelu uredbe treba ozko razlagati. Ozko v smislu, da je načeloma treba slediti pristojnosti po prebivališču. Če od tega sodišče odstopi, poseže v suverenost drugih držav članic EU, katere del je sodna jurisdikcija nad svojimi prebivalci.

Pri izključni mednarodni pristojnosti za izvršbo gre za takšno sodišče, ki ima resnično povezavo med ukrepom in svojo pristojnostjo. Sodišča tiste države članice, kjer so locirana sredstva, so najbolj zmožna presoditi okoliščine, od katerih je odvisna ugoditev ukrepu. Sodišče mora biti zmožno zagotoviti zavarovanje, tj. zavarovanje mora biti garantirano. Glede na zadevo Van Uden morajo nacionalna sodišča presoati resničnost povezave.

Od tega, ali se v Sloveniji nahajajo sredstva in predmeti izvršbe, je odvisno vprašanje pristojnosti slovenskega sodišča. Račun še ni premoženje ("assets"), temveč je elektronska destinacija, oznaka, v zvezi s katero banka beleži, koliko ima dolžnik pri njej sredstev. Račun je tako paralelen fizičnemu naslovu za rubež. Sredstvom na računu (ki so v resnici terjatev do banke) pa je paralelen dejanski obstoj fizičnih premičnin - premoženja. Še manj je premoženje negativno stanje na računu - nasprotno, to je dolg do banke. Že s samim vodenjem računa nastajajo stroški, kar je prav tako dolg do banke. Izvršba se v tej zadevi ni opravljala in sodišče dejansko ni (bilo) zmožno zagotoviti učinkovitosti predlaganega ukrepa, zato višje sodišče ugotavlja, da za mednarodno pristojnost sodišč RS v obravnavani zadevi ni podana resnična povezava med predlaganim ukrepom in pristojnostjo.

VSL Sklep I Ip 803/2025, 13. 8. 2025

Pritožbeno sodišče se v celoti strinja z oceno sodišča prve stopnje o neobrazloženosti dolžnikovega ugovora. Sodišče prve stopnje je pravilno pojasnilo, da dolžnikove ugovorne navedbe o zdravstvenih težavah in slabem finančnem stanju oziroma premoženjskem stanju v okviru obravnave ugovornih razlogov niso upoštevne. Zato je sodišče prve stopnje odločilo pravilno, ko je dolžnikov ugovor kot neobrazložen zavrnilo (četrti odstavek 58. člena ZIZ).

VSC Sklep I Ip 110/2025, 27. 5. 2025

Izvršilni naslov je primeren za izvršbo, če so v njem navedeni upnik in dolžnik ter predmet, vrsta, obseg in čas izpolnitve obveznosti (prvi odstavek 21. člena ZIZ). Obveznost, ki se nalaga v

izpolnitev dolžniku, mora biti določena oziroma določljiva in mora izhajati iz izvršilnega naslova, na katerega je izvršilno sodišče v skladu z načelom formalne legalitete vezano. Za določljivost morajo biti podani elementi, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, kaj mora dolžnik dati, storiti ali dopustiti. Primerna opredelitev obveznosti v izvršilnem naslovu ne sme puščati nobenih dvomov o tem, kakšna obveznost je dolgovana, in od izvršilnega sodišča ne sme terjati dodatnega vsebinskega odločanja. Načelo formalne legalitete izvršilnemu sodišču ne dovoljuje, da bi samo dopolnjevalo izvršilni naslov na način, da bi z nadaljnjim pravnim sklepanjem razbralo obveznost, ki neposredno v izreku sodbe kot izvršilnem naslovu ni zapisana. Predmet obveznosti je določen, če je jasno, enopomensko individualiziran, če je po objektivnih merilih določljiv, ali če izvršilni naslov vsebuje podatke, s pomočjo katerih ga je mogoče določiti. Povedano drugače: konkretiziran mora biti do te mere, da je terjatev ugotovljena ali ugotovljiva brez ugotavljanja spornih dejstev v zvezi s terjatvijo in tako, da je vsaka zamenjava izključena. Terjatev mora biti opredeljena tako, da je izvršilnemu sodišču, ki odloča po načelu stroge formalne legalitete, vsebina dolžne izpolnitve jasna iz samega zapisa v izvršilnem naslovu (izreku sodbe). Če gre za denarno izpolnitev, mora biti določno opredeljena višina denarnega zneska, ki ga mora dolžnik plačati.

Iz predmetne sodbe sicer izhaja, da mora dolžnik za preživljanje upnika plačevati 25 % plače, ki jo prejema pri svojem delodajalcu. Vendar pa je glede na takšno določitev dolžnikove obveznosti dejanska višina preživnine, ki jo je dolžnik dolžan plačati za posamezni mesec, v prvi vrsti odvisna od vprašanja, ali je dolžnik sploh (bil) zaposlen in ali je torej v posameznem mesecu prejel plačo, v drugi vrsti pa od dejanske višine plače, ki jo je prejel v posameznem mesecu. Ti podatki pa iz same sodbe ne izhajajo, zaradi česar preživninske obveznosti, ki je s sodbo naložena dolžniku, zgolj na podlagi podatkov oziroma meril, vsebovanih v sodbi, ni mogoče določiti. Višina plače, ki jo dolžnik dejansko prejema pri delodajalcu, tudi ni podatek, ki bi bil javno objavljen oziroma javno znan (kot na primer tečaj Banke Slovenije, ki se uporablja za preračunavanje obveznosti, določenih v tuji valuti, v domačo valuto, podatek o povprečni (neto) plači) oziroma ki bi ga bilo mogoče določiti na podlagi zakonskih predpisov (kot na primer višino zakonskih zamudnih obresti, višino davkov in prispevkov, ki jih je treba obračunati in plačati od bruto plače). Višina plače, ki jo dolžnik prejema pri delodajalcu, je namreč stvar individualnega razmerja med dolžnikom in njegovim delodajalcem ter je odvisna od za izračun višine plače relevantnih podatkov, ki so lahko za vsak mesec različni (npr. zaradi koriščenja dopusta, bolniške odsotnosti, nadur).

Glede na vsebino sodbe sicer ni dvoma, da mora dolžnik upniku plačevati preživnino v višini 25 % vsakokratne plače, ki jo prejme v mesecu, za katerega je dolžan plačati preživnino. Vendar pa bi moral upnik, da bi izvršilno sodišče v okviru svojih pristojnosti lahko ugotovilo višino terjatve, ki ima podlago v izvršilnem naslovu, in preverilo utemeljenost upnikovega predloga za izvršbo, poleg predloženega (pomankljivega) izvršilnega naslova predložiti še ustrezno listino, ki bi izvršilni naslov dopolnjevala (vsaj) v smeri verodostojnega izkaza podatka o višini plače, ki jo je dolžnik v relevantnem obdobju v posameznem mesecu prejel pri delodajalcu. Čeprav ZIZ konkretnih določb za takšen primer ne vsebuje, bi po presoji sodišča druge stopnje upnik temu lahko zadostil, če bi predložil sodno odločbo, s katero bi bila ugotovljena višina dolžnikove plače v relevantnem obdobju, na podlagi katere bi bilo višino dolgovane mesečne preživnine na podlagi meril, določenih v predloženi sodbi, mogoče ugotoviti z enostavno računsko operacijo (torej v višini 25 % od zneska ugotovljene prejete plače v posameznih mesecih), oziroma če bi predložil sodno odločbo, s katero bi bila na podlagi meril, določenih v zadevni sodbi, ugotovljena višina preživnine za relevantno obdobje. Smiselno enako kot to na podlagi 26. člena ZIZ velja v primeru, ko je izvršba odvisna od nastopa kakšnega pogoja, pa bi po presoji sodišča druge stopnje upnik višino dolžnikove mesečne plače v relevantnem obdobju lahko izkazal in izvršilni naslov dopolnil tudi z javno listino. Takšno javno listino bi lahko predstavljalo tudi potrdilo FURS o višini plače, ki je bila dolžniku za posamezne mesece izplačana v relevantnem obdobju.

VSM Sklep I Ip 46/2025, 23. 4. 2025

Zaključek sodišča prve stopnje o pravilnosti, strokovnosti, jasnosti in obrazloženosti

izvedenskega mnenja ter zaključek, da je izvedenec odgovoril na vprašanja sodišča in razčistil vsa druga odprta vprašanja, nimata podlage niti v ugotovitvah izpodbijanega sklepa o vsebini izvedenskega mnenja, niti v samem mnenju. Zaključek sodišča prve stopnje o pravilnosti izvedenskega mnenja torej ni le neutemeljen, ampak tudi neobrazložen. Zaradi tega je podana kršitev tretjega odstavka 254. člena ZPP. Ker izvedensko mnenje zato ne daje zanesljive podlage za sklep o dolžnikovi izpolnitvi obveznosti po Sodni poravnavi, je zaradi navedene kršitve podan dvom o pravilnosti ugotovljenega dejanskega stanja. Ugotovljena kršitev postopka je torej bistvena v pomenu prvega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom ZIZ.

VSC Sklep I Ip 45/2025, 6. 3. 2025

Pritožba s pritožbenim podajanjem lastne dokazne ocene in pritožbenim izpostavljanjem zgolj delov izpovedb zaslišanih prič, prepričljivosti dokazne ocene sodišča prve stopnje, ki temelji na vseh v postopku izvedenih dokazih, ne more izpodbiti.

VSC Sklep I Ip 346/2024, 27. 11. 2024

Pritožbeno sodišče se v celoti strinja z oceno sodišča prve stopnje o neobrazloženosti dolžnikovega ugovora. Iz spisa je namreč razvidno, da je dolžnik v ugovoru z dne 2. 6. 2023 (list. št. 49 – 50), s katerim je izpodbijal sklep o izvršbi I 79/2023 z dne 4. 5. 2023, podal le navedbe v zvezi s sklepom I 100/2021, ki pa za odločitev v obravnavani zadevi niso pravno upoštevne in ne predstavljajo nobenega od ugovornih razlogov po prvem odstavku 55. člena ZIZ. Zato je pravilen zaključek sodišča prve stopnje o neobrazloženosti in posledični zavrnitvi dolžnikovega ugovora kot neutemeljenega (četrti odstavek 58. člen ZIZ).

VSC Sklep I Ip 32/2024, 9. 2. 2024

2. Ugovor glede izvršilnega naslova - listina ni izvršilni naslov, odločba je razveljavljena, odpravljena ali spremenjena - in obsega terjatve

Kdaj je izvršilni naslov primeren za izvršbo, določa 21. člen ZIZ, po katerem mora izvršilni naslov vsebovati navedbo upnika in dolžnika ter predmet, vrsto, obseg in čas izpolnitve obveznosti. Če čas izpolnitve ni določen, je podan ugovorni razlog po 3. točki prvega odstavka 55. člena ZIZ, na katerega pazi sodišče po uradni dolžnosti (drugi odstavek 55. člena ZIZ). Navedeno pomanjkljivost pravnomočne odločbe pa je mogoče v izvršilnem postopku sanirati. ZIZ namreč v drugem odstavku 21. člena določa, da v primeru, če je izvršilni naslov odločba, v kateri ni določen rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti, ta rok določi sodišče v sklepu o izvršbi in nato za primer, če dolžnik terjatve v tem roku ne bo poravnal, dovoli izvršbo. Sodišče v takšnem primeru izda sklep o izvršbi, ki poleg dovolilnega dela vsebuje tudi naložitveni del. Sodišče prve stopnje tako določi rok za prostovoljno izpolnitev in dovoli izvršbo šele po poteku roka, torej za primer, da dolžnik obveznosti v danem roku ne bo prostovoljno izpolnil. Z določitvijo paricijskega roka dolžnik tako dobi dodatno možnost prostovoljne izpolnitve in šele v primeru neizpolnitve bo ta terjatev prisilno izterjana. To pa glede na 21. člen ZIZ sodišče naredi v ponovno izdanem sklepu o izvršbi in ne v sklepu o ugovoru.

VSL Sklep I Ip 690/2025, 14. 8. 2025

Izvršilni naslov je primeren za izvršbo, če so v njem navedeni upnik in dolžnik ter predmet, vrsta, obseg in čas izpolnitve obveznosti (prvi odstavek 21. člena ZIZ). Obveznost, ki se nalaga v izpolnitev dolžniku, mora biti določena oziroma določljiva in mora izhajati iz izvršilnega naslova, na katerega je izvršilno sodišče v skladu z načelom formalne legalitete vezano. Za določljivost morajo biti podani elementi, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, kaj mora dolžnik dati, storiti ali dopustiti. Primerna opredelitev obveznosti v izvršilnem naslovu ne sme puščati nobenih dvomov o tem, kakšna obveznost je dolgovana, in od izvršilnega sodišča ne sme terjati dodatnega vsebinskega odločanja. Načelo formalne legalitete izvršilnemu sodišču ne dovoljuje, da bi samo dopolnjevalo izvršilni naslov na način, da bi z nadaljnjim pravnim sklepanjem razbralo obveznost, ki neposredno v izreku sodbe kot izvršilnem naslovu ni zapisana. Predmet obveznosti je določen, če je jasno, enopomensko individualiziran, če je po objektivnih merilih določljiv, ali če izvršilni naslov vsebuje podatke, s

pomočjo katerih ga je mogoče določiti. Povedano drugače: konkretiziran mora biti do te mere, da je terjatev ugotovljena ali ugotovljiva brez ugotavljanja spornih dejstev v zvezi s terjatvijo in tako, da je vsaka zamenjava izključena. Terjatev mora biti opredeljena tako, da je izvršilnemu sodišču, ki odloča po načelu stroge formalne legalitete, vsebina dolžne izpolnitve jasna iz samega zapisa v izvršilnem naslovu (izreku sodbe). Če gre za denarno izpolnitev, mora biti določeno opredeljena višina denarnega zneska, ki ga mora dolžnik plačati.

Iz predmetne sodbe sicer izhaja, da mora dolžnik za preživljanje upnika plačevati 25 % plače, ki jo prejema pri svojem delodajalcu. Vendar pa je glede na takšno določitev dolžnikove obveznosti dejanska višina preživitve, ki jo je dolžnik dolžan plačati za posamezni mesec, v prvi vrsti odvisna od vprašanja, ali je dolžnik sploh (bil) zaposlen in ali je torej v posameznem mesecu prejel plačo, v drugi vrsti pa od dejanske višine plače, ki jo je prejel v posameznem mesecu. Ti podatki pa iz same sodbe ne izhajajo, zaradi česar preživitvene obveznosti, ki je s sodbo naložena dolžniku, zgolj na podlagi podatkov oziroma meril, vsebovanih v sodbi, ni mogoče določiti. Višina plače, ki jo dolžnik dejansko prejema pri delodajalcu, tudi ni podatek, ki bi bil javno objavljen oziroma javno znan (kot na primer tečaj Banke Slovenije, ki se uporablja za preračunavanje obveznosti, določenih v tuji valuti, v domačo valuto, podatek o povprečni (neto) plači) oziroma ki bi ga bilo mogoče določiti na podlagi zakonskih predpisov (kot na primer višino zakonskih zamudnih obresti, višino davkov in prispevkov, ki jih je treba obračunati in plačati od bruto plače). Višina plače, ki jo dolžnik prejema pri delodajalcu, je namreč stvar individualnega razmerja med dolžnikom in njegovim delodajalcem ter je odvisna od za izračun višine plače relevantnih podatkov, ki so lahko za vsak mesec različni (npr. zaradi koriščenja dopusta, bolniške odsotnosti, nadur).

Glede na vsebino sodbe sicer ni dvoma, da mora dolžnik upniku plačevati preživnino v višini 25 % vsakokratne plače, ki jo prejme v mesecu, za katerega je dolžan plačati preživnino. Vendar pa bi moral upnik, da bi izvršilno sodišče v okviru svojih pristojnosti lahko ugotovilo višino terjatve, ki ima podlago v izvršilnem naslovu, in preverilo utemeljenost upnikovega predloga za izvršbo, poleg predloženega (pomanjkljivega) izvršilnega naslova predložiti še ustrezno listino, ki bi izvršilni naslov dopolnjevala (vsaj) v smeri verodostojnega izkaza podatka o višini plače, ki jo je dolžnik v relevantnem obdobju v posameznem mesecu prejel pri delodajalcu. Čeprav ZIZ konkretnih določb za takšen primer ne vsebuje, bi po presoji sodišča druge stopnje upnik temu lahko zadostil, če bi predložil sodno odločbo, s katero bi bila ugotovljena višina dolžnikove plače v relevantnem obdobju, na podlagi katere bi bilo višino dolgovane mesečne preživitve na podlagi meril, določenih v predloženi sodbi, mogoče ugotoviti z enostavno računsko operacijo (torej v višini 25 % od zneska ugotovljene prejete plače v posameznih mesecih), oziroma če bi predložil sodno odločbo, s katero bi bila na podlagi meril, določenih v zadevni sodbi, ugotovljena višina preživitve za relevantno obdobje. Smiselno enako kot to na podlagi 26. člena ZIZ velja v primeru, ko je izvršba odvisna od nastopa kakšnega pogoja, pa bi po presoji sodišča druge stopnje upnik višino dolžnikove mesečne plače v relevantnem obdobju lahko izkazal in izvršilni naslov dopolnil tudi z javno listino. Takšno javno listino bi lahko predstavljalo tudi potrdilo FURS o višini plače, ki je bila dolžniku za posamezne mesece izplačana v relevantnem obdobju.

VSM Sklep I Ip 46/2025, 23. 4. 2025

Sklep o končanju postopka osebnega stečaja v zvezi s seznamom neplačanih priznanih terjatev predstavlja izvršilni naslov, zato ima upnik pravico, da na podlagi le-tega predlaga izvršbo. Ker rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti v njem ni določen, je res podan ugovorni razlog, na katerega pazi sodišče po uradni dolžnosti, kot je pravilno ugotovilo že sodišče prve stopnje. Navedeno pomanjkljivost pravnomočne odločbe pa je mogoče v izvršilnem postopku sanirati.

VSL Sklep I Ip 91/2025, 19. 3. 2025

Pritožbeno sodišče pritruje zaključku sodišča prve stopnje o neutemeljenosti ugovora. Sodišče prve stopnje je pravilno obrazložilo, da je bil sklep o izvršbi po uradni dolžnosti z dne 26. 8. 2024 izdan na podlagi izvršilnega naslova – pravnomočnega sklepa o izvršbi z dne 5. 4. 2022, ki je

dolžniku določal osemndnevni rok za izpolnitev obveznosti in denarno kazen 150 EUR. Zato niso pravno upoštevne dolžnikove pritožbene navedbe o neprimernosti in neizvršljivosti izvršilnega naslova, ki je bil podlaga za izdajo sklepa o izvršbi z dne 5. 4. 2022 (sodna poravnava) in je že postal pravnomočen, saj je predmet presoje v obravnavani zadevi sklep o zavrnitvi dolžnikovega ugovora zoper sklep sodišča prve stopnje z dne 26. 8. 2024 o dovolitvi izvršbe po uradni dolžnosti zaradi izterjave izrečene denarne kazni (in ne že pravnomočni sklep o izvršbi z dne 5. 4. 2022).

VSC Sklep I Ip 7/2025, 23. 1. 2025

3. Ugovor pobota

4. Ugovorni razlog stečaja oziroma prisilne poravnave

5. Ugovor zastaranja

Umik tožbe ima lahko učinek, določen v 366. členu OZ, le v primeru, ko se je oseba, ki jo je umaknila, želela odreči učinkom sodnega varstva in tako ustavitev izvršbe, ki je bila posledica nezmožnosti poplačila na strani dolžnika (neizterljivost terjatve) in upnikove opustitve predlaganja novega sredstva izvršbe, nima takih učinkov. Pretrganja zastaranja ob umiku predloga za izvršbo ni le tedaj, ko je ta podan z namenom, da se odstopi od izterjave obveznost. Kadar je umik podan oziroma postopek ustavljen zaradi neizterljivosti, torej ko ni prišlo do umika zato, ker bi upnik želel odstopiti od sodnega varstva, ampak je upnik podal umik v posledici neuspešne izvršbe, le-ta nima vpliva na učinek pretrganja zastaranja, ki nastopi zaradi sprožitve sodnega postopka zaradi izterjave upnikove terjatve.

VSL Sklep I Ip 655/2025, 14. 7. 2025

6. Ugovor pri izvršbi na podedovano premoženje

7. Ugovor pri izvršbi terjatve v tuji valuti

8. Ugovor, da terjatev še ni zapadla - predčasna zapadlost, upnik je izpolnitev odložil za čas, ki še ni potekel

9. Ugovor pri izvršitvi delovne odločbe

10. Ugovor izpolnitve obveznosti oziroma prenehanja obveznosti

Trditveno in dokazno breme glede prenehanja terjatve, ki izhaja iz izvršilnega naslova, nosi dolžnik, ki mora že v ugovoru navesti konkretna dejstva glede plačil, ki naj bi bila opravljena na račun terjatve, ki je predmet izvršbe, in zanje predložiti dokaze (prvi in drugi odstavek 53. člena ZIZ v zvezi z 8. točko prvega odstavka 55. člena ZIZ). Da bi bil ugovor v tej zvezi obrazložen, ne zadošča, da dolžnik, kot v obravnavanem ugovoru, zgolj pavšalno zatrjuje, da je terjatev plačana, ampak mora podati konkretne navedbe o višini in datumu opravljenih plačil, o načinu plačila oziroma o drugih relevantnih okoliščinah, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, da je terjatev prenehala. Dolžnik mora že v pravočasnem ugovoru zoper sklep o izvršbi navesti vsa dejstva, na podlagi katerih nasprotuje izdanemu sklepu o izvršbi (prvi in drugi odstavek 53. člena ZIZ v zvezi z drugim in tretjim odstavkom 9. člena ZIZ), in poznejše navedbe o dejstvih, ki bi jih lahko podal že v ugovoru, niso dopustne, prav tako pa tudi ne pozneje podani dokazni predlogi (prim. 56. člen ZIZ).

Upnikov odgovor na ugovor predstavlja pravočasno in pravno dopustno vlogo, v kateri je upnik podal nove navedbe in pravna naziranja v zvezi z zastaranjem izterjevane terjatve. Te navedbe in pravna naziranja so se izkazala za pravno pomembna, sodišče prve stopnje, ki je, kot izhaja iz točke 10 obrazložitve izpodbijanega sklepa, stališču upnika, da je zastaranje izterjevane terjatve začelo teči šele po pravnomočnem končanju (ustavitvi) izvršilnega postopka VL 207326/2010 in da umik predloga za izvršbo ni imel učinkov, ki jih določa 366. člen OZ, v celoti sledilo, pa je nanje v bistvenem delu tudi oprlo svojo odločitev. Ker sodišče prve stopnje dolžniku pred sprejetjem

izpodbijanega sklepa ni dalo možnosti, da se s temi navedbami in pravnimi naziranjmi upnika seznani in se do njih opredeli, je nedopustno poseglo v dolžnikovo ustavno varovano pravico do izjave in storilo bistveno kršitev določb postopka iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom ZIZ.

VSM Sklep I Ip 174/2025, 13. 6. 2025

Upnik mora v primeru vzajemne terjatve določno označiti javno ali po zakonu overjeno listino, s katero lahko dokaže, da je izpolnil vzajemno obveznost oziroma je nastopil pogoj. Če upnik tega v predlogu za izvršbo ne stori, ga mora sodišče prve stopnje pozvati k dopolnitvi predloga. Če in da teh listin ni oziroma upnik vzajemne obveznosti ni izpolnil, pa je del trditvenega bremena dolžnika v ugovoru. Slednjega je dolžnica v ugovoru izpolnila.

VSL Sklep I Ip 486/2025, 10. 6. 2025

11. Ugovor v postopku zavarovanja

12. Ugovor glede predmeta izvršbe (7. točka)

Ali bo izvršba uspešna ali ne, se bo lahko izkazalo šele potem, ko bo izvršitelj opravil oziroma poskusil opraviti rubež in ko bo na podlagi svojih lastnih zaznav ugotovil, ali dolžnik ima premičnine, ki so lahko predmet rubeža. Izvršitelj je tisti, ki bo na kraju samem ugotovil, ali so najdeni predmeti izvzeti iz izvršbe in ali zadoščajo za poplačilo upnikove terjatve ter ali se izkazuje oziroma zatrjuje pravica tretjih na teh stvareh.

VSM Sklep I Ip 431/2025, 7. 7. 2025

Res je za pritrditi pritožniku, da je dejstvo, da je zavarovalna vsota omejena (ki je omejena že po samem zakonu) sicer obstajalo že v času odločanja pravnega sodišča, vendar pa v času teka tega postopka ta še ni bila izčrpana, niti ni bilo znano, ali in kdaj bo do tega prišlo. Omejitev zavarovalne vsote do trenutka, ko se ta dejansko izčrpa, ni pomembna okoliščina in skladno z ustaljeno sodno prakso pomeni spremenjeno okoliščino glede na trenutek določitve obveznosti zavarovalnice. Ugovor, da je bilo zavarovalno kritje izčrpano, je tako mogoče veljavno uveljavljati v trenutku nastopa tega dejstva. Odločitev sodišča prve stopnje, da je dolžnikov ugovor prenehanja terjatve, ki je nastopilo po izvršljivosti odločbe ali pred tem, vendar v času, ko dolžnik tega dejstva ni mogel uveljaviti v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov, iz 8. točke prvega odstavka 55. člena ZIZ pravočasen in utemeljen, je zato tudi po oceni sodišča druge stopnje pravilna.

VSL Sklep I Ip 480/2023, 24. 5. 2023

13. Ugovorni razlog pri izterjavi preživalske terjatve

Revija se dopusti glede vprašanj:

1. Ali je v postopku izvršbe odločbe o stikih mogoče odločiti v nasprotju z načelom stroge formalne legalitete, če je to v korist otroku?

2. Ali je, glede na vse okoliščine zadeve, sodišče pravilno uporabilo materialno pravo?

VSRS Sklep II DoR 228/2025, 16. 7. 2025

Dejstvo, da je dolžnica do vložitve ugovora skrbela za preživljanje mld. upnice, ki takrat še ni bila predana v vzgojo in varstvo očetu (po dolžničinih pritožbenih navedbah je bila mld. upnica k očetu dejansko preseljena šele 23. 7. 2024 na podlagi prisilne izvršbe), še ne pomeni, da je dolžnica svojo preživalsko obveznost do mld. upnice s tem tudi izpolnila, saj v skladu z načelom formalne legalitete iz izvršilnega naslova jasno in nedvoumno izhaja, da mora dolžnica kot mati od pravnomočnosti izvršilnega naslova za preživljanje mld. upnice plačevati mesečno preživnino v znesku 50 EUR, dolžnica pa obstoja morebitnega drugačnega dogovora med njo in očetom mld. upnice glede drugačnega izpolnjevanja preživalske obveznosti v ugovornem postopku niti ni zatrjevala. S pritožbenimi navedbami, da se je oče strinjal s tem, da je v celoti samostojno skrbela za

preživljanje mld. upnice, nedopustno širi ugovorne navedbe, saj jih v pritožbi podaja prvič (prvi odstavek 337. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ). Predmet pritožbenega preizkusa je lahko le odločitev sodišča prve stopnje o dolžničinem ugovoru glede tistih dejstev, ki jih je dolžnica zatrjevala že v ugovoru zoper sklep o izvršbi. Glede na navedeno je sodišče prve stopnje dolžničin ugovor utemeljeno zavrnilo (četrti odstavek 58. člena ZIZ).

VSC Sklep I Ip 37/2025, 26. 2. 2025

14. Ugovor družbenika, delničarja

15. Ugovor, da terjatev ni prešla na upnika oziroma obveznost ni prešla na dolžnika (12. točka)

56. člen (Ugovor po izteku roka)

Trditveno in dokazno breme glede prenehanja terjatve, ki izhaja iz izvršilnega naslova, nosi dolžnik, ki mora že v ugovoru navesti konkretna dejstva glede plačil, ki naj bi bila opravljena na račun terjatve, ki je predmet izvršbe, in zanje predložiti dokaze (prvi in drugi odstavek 53. člena ZIZ v zvezi z 8. točko prvega odstavka 55. člena ZIZ). Da bi bil ugovor v tej zvezi obrazložen, ne zadošča, da dolžnik, kot v obravnavanem ugovoru, zgolj pavšalno zatrjuje, da je terjatev plačana, ampak mora podati konkretne navedbe o višini in datumu opravljenih plačil, o načinu plačila oziroma o drugih relevantnih okoliščinah, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, da je terjatev prenehala. Dolžnik mora že v pravočasnem ugovoru zoper sklep o izvršbi navesti vsa dejstva, na podlagi katerih nasprotuje izdanemu sklepu o izvršbi (prvi in drugi odstavek 53. člena ZIZ v zvezi z drugim in tretjim odstavkom 9. člena ZIZ), in poznejše navedbe o dejstvih, ki bi jih lahko podal že v ugovoru, niso dopustne, prav tako pa tudi ne pozneje podani dokazni predlogi (prim. 56. člen ZIZ).

Upnikov odgovor na ugovor predstavlja pravočasno in pravno dopustno vlogo, v kateri je upnik podal nove navedbe in pravna naziranja v zvezi z zastaranjem izterjevanje terjatve. Te navedbe in pravna naziranja so se izkazala za pravno pomembna, sodišče prve stopnje, ki je, kot izhaja iz točke 10 obrazložitve izpodbijanega sklepa, stališču upnika, da je zastaranje izterjevanje terjatve začelo teči šele po pravnomočnem končanju (ustavitvi) izvršilnega postopka VL 207326/2010 in da umik predloga za izvršbo ni imel učinkov, ki jih določa 366. člen OZ, v celoti sledilo, pa je nanje v bistvenem delu tudi oprlo svojo odločitev. Ker sodišče prve stopnje dolžniku pred sprejetjem izpodbijanega sklepa ni dalo možnosti, da se s temi navedbami in pravnimi naziranjmi upnika seznani in se do njih opredeli, je nedopustno poseglo v dolžnikovo ustavno varovano pravico do izjave in storilo bistveno kršitev določb postopka iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom ZIZ.

VSM Sklep I Ip 174/2025, 13. 6. 2025

56.a člen (Ugovor zoper pravno nasledstvo)

57. člen (Odgovor na ugovor)

Ne drži, da je upnik v predlogu za izvršbo (ki je bil nenazadnje vložen na predpisanem obrazcu) zatrjeval, da mu dolžnik nepremičnine ni izročil. Takšne navedbe upnik v predlogu za izvršbo ni nikjer podal. V tem delu je podana protispisnost. Dožnikova vloga ni bila prepozna, saj je upnik šele v odgovoru na dolžnikov ugovor podal dejstva v zvezi z neizročitvijo nepremičnine oziroma nepravilno izročitvijo le-te, t.j., katerih listin mu naj vse dolžnik ob primopredaji ne bi izročil oziroma so bile te listine nepopolne (torej trditve, na katere je opiral predlog za izvršbo). Na odgovor na upnikov odgovor na ugovor je dolžnik tako imel pravico odgovoriti.

VSL Sklep I Ip 233/2025, 6. 5. 2025

58. člen (Sklep o ugovoru)

Dolžnica v pritožbi v zvezi z vročitvijo sklepa o izvršbi niti ne zatrjuje, da obvestila o pismu ne bi prejela, ampak navaja le, da je bil ta vložen v hišni nabiralnik 29. 1. 2025. S temi pritožbenimi navedbami pa domneve iz četrtega odstavka 224. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ ni uspela izpodbiti. Zato je sodišče prve stopnje dolžničin ugovor pravilno zavrglo (četrty odstavek 58. člena ZIZ).

VSC Sklep I Ip 105/2025, 5. 6. 2025

59. člen (Pravda ali drug postopek za nedopustnost izvršbe)

Če bi bil tožnik lizingojemalec, bi bil kot tak opredeljen in poimenovan v pogodbi, poleg tega je nelogično tudi, da tožnik v ugovoru tretjega, ki ga je vložil v izvršilnem postopku zaradi izpraznitve in izročitve nepremičnin, ni navajal, da je sam lizingojemalec po Pogodbi o finančnem lizingu in ni navajal pravne podlage za uporabo nepremičnin. Ker tožnik ni izkazal, da je lizingojemalec po Pogodbi o finančnem lizingu, svojo pravico do posesti predmeta lizinga pa je utemeljeval na tej okoliščini, je odločitev sodišča prve stopnje, ki je njegov tožbeni zahtevek zavrnilo, pravilna.

VSL Sodba I Cp 2093/2024, 21. 5. 2025

Zgolj dejstvo, da imata prva tožnica in drugo tožnik v sporni nepremičnini prijavljeno stalno prebivališče, kot je pravilno presodilo sodišče prve stopnje, ne predstavlja pravne podlage za njuno bivanje v tej nepremičnini. Prijavljeno stalno prebivališče samo po sebi ne more preprečiti izvršbe.

VSM Sodba I Cp 105/2025, 13. 5. 2025

Stranka je oproščena svoje dolžnosti, da se izjavi, če so navedbe nasprotne stranke nesklepčne. Učinek domneve priznanja prepreči tudi z izjavo, da dejstev ne pozna, če gre za dejstva, ki se ne nanašajo na njeno ravnanje ali njeno zaznavanje (drugi odstavek 214. člena ZPP).

V ugotovljenih okoliščinah primera, ko ni bilo dvomov o lastnini nepremičnine zastavitelja, in ob njegovi izrecni izjavi, da so vse pomembne okoliščine vsebovane v notarskem zapisu (iz katerega ne izhaja drugačen stvarno pravni položaj nepremičnine, kot ga je izkazovala zemljiška knjiga, morebitna družinska posest nepremičnine niti osebne družinske razmere dolžnika), tudi po presoji pritožbenega sodišča banki kot zastavnemu upniku ni bilo mogoče naložiti večje skrbnosti pri sklepanju pogodbe o zastavni pravici oziroma dodatnega aktivnega raziskovanja osebnih in družinskih razmerij dolžnika.

VSL Sodba I Cp 1881/2023, 28. 6. 2024

60. člen (Obravnavanje nedopustnosti)

Če bi bil tožnik lizingojemalec, bi bil kot tak opredeljen in poimenovan v pogodbi, poleg tega je nelogično tudi, da tožnik v ugovoru tretjega, ki ga je vložil v izvršilnem postopku zaradi izpraznitve in izročitve nepremičnin, ni navajal, da je sam lizingojemalec po Pogodbi o finančnem lizingu in ni navajal pravne podlage za uporabo nepremičnin. Ker tožnik ni izkazal, da je lizingojemalec po Pogodbi o finančnem lizingu, svojo pravico do posesti predmeta lizinga pa je utemeljeval na tej okoliščini, je odločitev sodišča prve stopnje, ki je njegov tožbeni zahtevek zavrnilo, pravilna.

VSL Sodba I Cp 2093/2024, 21. 5. 2025

O pričakovalni pravici, temelječi na utemeljenih pričakovanjih, lahko govorimo, ko je nastanek lastninske pravice odvisen izključno od ravnanja v sferi pričakovalca. Ne zadošča torej, da zgolj overi svoj podpis na listini, ki vsebuje zemljiškoknjižno dovolilo, temveč mora prodajalec kupcu tudi omogočiti, da to listino tudi uporabi - da se lahko izključno po svoji volji samo še vknjiži kot

lastnik nepremičnine.

VSL Sodba I Cpg 45/2025, 13. 2. 2025

61. člen (Ugovor zoper sklep na podlagi verodostojne listine)

1. Splošno

Kadar se pravdni postopek začne (kot v tem primeru) na podlagi predloga za izvršbo na podlagi verodostojne listine, se kot tožba po izrecni določbi drugega odstavka 62. člena ZIZ obravnava predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine, ki je bil podlaga za izdajo razveljavljenega sklepa o izvršbi oziroma se kot tožba enotno obravnava ta predlog in dopolnitev tožbe, k vložitvi katere po prejemu spisa pozove pravdno sodišče (ta tožba je tipično nepopolna, ker predlog ne vsebuje predpisanih sestavin tožbe iz 180. člena ZPP; prvi odstavek 108. člena ZPP). Kot tožba (oziroma njen del) se torej ne obravnava pritožba zoper sklep o razveljavitvi sklepa o izvršbi. Prav tako je kot del odgovora na tožbo v takšnem postopku mogoče obravnavati le ugovor zoper sklep o izvršbi, ne pa odgovora na pritožbo zoper sklep o razveljavitvi sklepa o izvršbi. Poleg tega trditve pravnih strank iz pritožbe zoper sklep o razveljavitvi sklepa o izvršbi in odgovora na to pritožbo v kasnejši pravdi niso upoštevne zaradi narave in cilja pritožbenega postopka, ki ga sproži upnik zoper razveljavitveni sklep izvršilnega sodišča. Kot je pojasnjeno tudi v sklepu I Ip 1314/2023, ima pritožbeno sodišče v izvršilnem postopku pooblastilo le za presojo (ne)obrazloženosti ugovora. Z rešitvijo tega vprašanja se torej pritožba in odgovor nanjo v tistem pritožbenem postopku izčrpata, vrsta nadaljnjega postopka pa je odvisna od odločitve pritožbenega sodišča, bodisi izvršilni bodisi pravdni postopek. Vložena sta namreč v stranskem, z vidika pravnega postopka ločenem pritožbenem postopku, ki je namenjen samo preverjanju pravilnosti odločitve o tem, ali ugovor zoper sklep o izvršbi ustreza zahtevi po obrazloženosti v smislu prvega in drugega odstavka 61. člena ZIZ, ne pa širjenju trditvene podlage iz predloga za izvršbo oziroma dopolnitve tožbe in iz ugovora zoper sklep o izvršbi, katerih cilj je utemeljevanje oziroma oporekanje utemeljenosti tožbenega zahtevka.

VSL Sklep II Cpg 261/2024, 1. 7. 2024

Dolžnik ne izpodbija ugotovitev sodišča prve stopnje, da ni podal trditve, s katerimi bi nasprotoval obstoju ali višini terjatve oziroma dejstev, ki bi preprečevala izvršbo v preostalem delu, za katerega ni zatrjeval prenehanja terjatve s plačili oziroma pobotom.

VSC Sklep II Ip 7/2024, 7. 2. 2024

Dejstvo, da je toženka glavnico dolgovane obveznosti plačala pred izdajo sklepa o izvršbi, na odmero potrebnih pravnih stroškov ni vplivalo. Kljub temu, da velja, da izvršilni stroški niso potrebni, če je bil sklep o izvršbi izdan potem, ko je dolžnik svojo obveznost poravnal, je potrebno upoštevati, da je del dolgovane obveznosti (zakonske zamudne obresti) toženka plačala šele po izdaji sklepa o izvršbi. Glede na višino dolgovane glavnice in zakonskih zamudnih obresti, pa stroški tožnice ne bi bili nižji, če bi ta predlog za izvršbo vložila le glede (v času izdaje sklepa o izvršbi) neplačanih zakonskih zamudnih obresti. Potrebni pa so bili tudi stroški za dopolnitev tožbe. V kolikor tožnica tožbe na poziv sodišča ne bi dopolnila, bi jo sodišče zavrglo, tožnica pa, glede na načelo uspeha, ne bi bila upravičena do povračila stroškov postopka.

VSL Sklep III Cp 1054/2025, 9. 7. 2025

Z vložitvijo (pravočasnega in obrazloženega) ugovora v postopku izvršbe na podlagi verodostojne listine se začne pravda med strankama. Izvršilno sodišče zato od tega trenutka dalje ne more zgolj odločiti o umiku predloga za izvršbo in ustaviti postopka, temveč je potrebno pri odločanju upoštevati tudi določbo 441. člena ZPP o umiku tožbe v postopku izdaje plačilnega naloga.

VSL Sklep I Ip 380/2025, 20. 5. 2025

2. Obrazložnost ugovora zoper sklep o izvršbi, izdan na podlagi verodostojne listine

Kadar se pravdni postopek začne (kot v tem primeru) na podlagi predloga za izvršbo na podlagi verodostojne listine, se kot tožba po izrecni določbi drugega odstavka 62. člena ZIZ obravnava predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine, ki je bil podlaga za izdajo razveljavljenega sklepa o izvršbi oziroma se kot tožba enotno obravnava ta predlog in dopolnitev tožbe, k vložitvi katere po prejemu spisa pozove pravno sodišče (ta tožba je tipično nepopolna, ker predlog ne vsebuje predpisanih sestavin tožbe iz 180. člena ZPP; prvi odstavek 108. člena ZPP). Kot tožba (oziroma njen del) se torej ne obravnava pritožba zoper sklep o razveljavitvi sklepa o izvršbi. Prav tako je kot del odgovora na tožbo v takšnem postopku mogoče obravnavati le ugovor zoper sklep o izvršbi, ne pa odgovora na pritožbo zoper sklep o razveljavitvi sklepa o izvršbi. Poleg tega trditve pravnih strank iz pritožbe zoper sklep o razveljavitvi sklepa o izvršbi in odgovora na to pritožbo v kasnejši pravdi niso upoštevne zaradi narave in cilja pritožbenega postopka, ki ga sproži upnik zoper razveljavitveni sklep izvršilnega sodišča. Kot je pojasnjeno tudi v sklepu I Ip 1314/2023, ima pritožbeno sodišče v izvršilnem postopku pooblastilo le za presojo (ne)obrazloženosti ugovora. Z rešitvijo tega vprašanja se torej pritožba in odgovor nanjo v tistem pritožbenem postopku izčrpata, vrsta nadaljnjega postopka pa je odvisna od odločitve pritožbenega sodišča, bodisi izvršilni bodisi pravdni postopek. Vložena sta namreč v stranskem, z vidika pravnega postopka ločenem pritožbenem postopku, ki je namenjen samo preverjanju pravilnosti odločitve o tem, ali ugovor zoper sklep o izvršbi ustreza zahtevi po obrazloženosti v smislu prvega in drugega odstavka 61. člena ZIZ, ne pa širjenju trditvene podlage iz predloga za izvršbo oziroma dopolnitve tožbe in iz ugovora zoper sklep o izvršbi, katerih cilj je utemeljevanje oziroma oporekanje utemeljenosti tožbenega zahtevka.

VSL Sklep II Cpg 261/2024, 1. 7. 2024

3. Ugovor po roku

4. Ugovori meničnih zavezancev - menica

62. člen (Postopek pri ugovoru zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine)

1. Postopek z ugovorom

Kadar se pravdni postopek začne (kot v tem primeru) na podlagi predloga za izvršbo na podlagi verodostojne listine, se kot tožba po izrecni določbi drugega odstavka 62. člena ZIZ obravnava predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine, ki je bil podlaga za izdajo razveljavljenega sklepa o izvršbi oziroma se kot tožba enotno obravnava ta predlog in dopolnitev tožbe, k vložitvi katere po prejemu spisa pozove pravno sodišče (ta tožba je tipično nepopolna, ker predlog ne vsebuje predpisanih sestavin tožbe iz 180. člena ZPP; prvi odstavek 108. člena ZPP). Kot tožba (oziroma njen del) se torej ne obravnava pritožba zoper sklep o razveljavitvi sklepa o izvršbi. Prav tako je kot del odgovora na tožbo v takšnem postopku mogoče obravnavati le ugovor zoper sklep o izvršbi, ne pa odgovora na pritožbo zoper sklep o razveljavitvi sklepa o izvršbi. Poleg tega trditve pravnih strank iz pritožbe zoper sklep o razveljavitvi sklepa o izvršbi in odgovora na to pritožbo v kasnejši pravdi niso upoštevne zaradi narave in cilja pritožbenega postopka, ki ga sproži upnik zoper razveljavitveni sklep izvršilnega sodišča. Kot je pojasnjeno tudi v sklepu I Ip 1314/2023, ima pritožbeno sodišče v izvršilnem postopku pooblastilo le za presojo (ne)obrazloženosti ugovora. Z rešitvijo tega vprašanja se torej pritožba in odgovor nanjo v tistem pritožbenem postopku izčrpata, vrsta nadaljnjega postopka pa je odvisna od odločitve pritožbenega sodišča, bodisi izvršilni bodisi pravdni postopek. Vložena sta namreč v stranskem, z vidika pravnega postopka ločenem pritožbenem postopku, ki je namenjen samo preverjanju pravilnosti odločitve o tem, ali ugovor zoper

sklep o izvršbi ustreza zahtevi po obrazloženosti v smislu prvega in drugega odstavka 61. člena ZIZ, ne pa širjenju trditvene podlage iz predloga za izvršbo oziroma dopolnitve tožbe in iz ugovora zoper sklep o izvršbi, katerih cilj je utemeljevanje oziroma oporekanje utemeljenosti tožbenega zahtevka.

VSL Sklep II Cpg 261/2024, 1. 7. 2024

Z vložitvijo (pravočasnega in obrazloženega) ugovora v postopku izvršbe na podlagi verodostojne listine se začne pravda med strankama. Izvršilno sodišče zato od tega trenutka dalje ne more zgolj odločiti o umiku predloga za izvršbo in ustaviti postopka, temveč je potrebno pri odločanju upoštevati tudi določbo 441. člena ZPP o umiku tožbe v postopku izdaje plačilnega naloga.

VSL Sklep I Ip 380/2025, 20. 5. 2025

Za odločanje o tožbenem zahtevku je podana pristojnost slovenskega sodišča, saj gre v obravnavani zadevi za spor o plačilu obveznosti, ki se nanašajo na uporabo storitev izvajalca gospodarske javne službe, tožnica ima sedež v ..., toženkino nepremično premoženje, iz katerega bo mogoče izvršiti sodbo (v primeru ugoditve tožbenemu zahtevku), pa je prav tako na območju sodišča prve stopnje (drugi odstavek 58. člena ZMZPP).

VSC Sklep I Cp 170/2025, 15. 5. 2025

Odvetništvo je kot del pravosodja samostojna in neodvisna služba, opravljajo ga odvetniki kot svoboden poklic. Glede na takšno opredelitev odvetništva pa odvetnik, ki opravlja svoj poklic individualno, nima statusa samostojnega podjetnika posameznika. Odvetnik ne opravlja gospodarske dejavnosti v tem pomenu, zato v primeru, če gre za pravdo, ki se vodi med odvetnikom in pravno osebo in gre za razmerje iz opravljanja odvetnikove storitve, ne gre za gospodarski spor.

VSL Sklep I Ip 349/2025, 14. 5. 2025

2. Postopek z ugovorom - menica

3. Sklep o izvršbi izdan na podlagi verodostojne listine kot izvršilni naslov

63. člen (Obnova postopka)

64. člen (Pogoji in rok za ugovor)

Ali bo izvršba uspešna ali ne, se bo lahko izkazalo šele potem, ko bo izvršitelj opravil oziroma poskusil opraviti rubež in ko bo na podlagi svojih lastnih zaznav ugotovil, ali dolžnik ima premoženje, ki so lahko predmet rubeža. Izvršitelj je tisti, ki bo na kraju samem ugotovil, ali so najdeni predmeti izvzeti iz izvršbe in ali zadoščajo za poplačilo upnikove terjatve ter ali se izkazuje oziroma zatrjuje pravica tretjih na teh stvareh.

VSM Sklep I Ip 431/2025, 7. 7. 2025

O pričakovalni pravici, temelječi na utemeljenih pričakovanjih, lahko govorimo, ko je nastanek lastninske pravice odvisen izključno od ravnanja v sferi pričakovalca. Ne zadošča torej, da zgolj overi svoj podpis na listini, ki vsebuje zemljiškoknjižno dovolilo, temveč mora prodajalec kupcu tudi omogočiti, da to listino tudi uporabi - da se lahko izključno po svoji volji samo še vknjiži kot lastnik nepremičnine.

VSL Sodba I Cpg 45/2025, 13. 2. 2025

65. člen (Sklep o ugovoru)

1. Splošno

Temeljno določilo SPZ, ki se nanaša na pravnoposlovno pridobitev lastninske pravice, je 40. člen SPZ. V skladu s tem določilom se za prenos lastninske pravice zahteva: (1) veljaven pravni naslov, (2) sporazum strank o prenosu lastninske pravice in izpolnitev drugih pogojev, ki jih določa zakon, in (3) razpolagalna sposobnost prenosnika. Za uspešen prenos lastninske pravice morajo biti izpolnjeni vsi navedeni pogoji kumulativno. Z "drugimi pogoji, ki jih določa zakon" je po SPZ mišljen pridobitni način v ožjem pomeni besede. V zvezi s pridobitnim načinom je glede premičnin v prvem odstavku 60. člena SPZ kodificirano tradicijsko načelo, po katerem prenosnik pridobitelju stvar izroči v posest. Domneva se, da je lastniški posestnik premičnine njen lastnik (drugi odstavek 11. člena SPZ).

Register neposestnih zastavnih pravic nima značilnosti uradne evidence vseh stvarnopravnih razmerij glede določene premične stvari, kar je značilno za zemljiško knjigo glede nepremičnin.

Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da je imela dolžnica premičnine v posesti na podlagi obligacijsko pravnega razmerja, torej kot najemnica poslovnega prostora (gostinskega lokala), ne kot njihova lastnica. Posledično je pravilna ugotovitev, da stečajna dolžnica nima premoženja, ki bi spadalo v stečajno maso.

VSL Sklep Cst 110/2025, 14. 5. 2025

Običajno je pravda zaradi nedopustnosti izvršbe, lastninska pravda tretjega, ki v izvršilnem postopku zatrjuje, da je lastnik stvari, na katerih je dovoljena izvršba (tretji odstavek 65. člena v zvezi z 59. členom, 60. členom in petim odstavkom 65. člena ZIZ). Ob smiselni uporabi drugega odstavka 92. člena SPZ in v skladu s 60. členom SPZ, ki ureja pridobitev lastninske pravice na premičnih stvareh s pravnim poslom, je torej materialno in procesno dokazno breme za ugotovitev lastništva premičnin in posledično, da je izvršba na te stvari nedopustna, na tistem, ki v postopku zatrjuje, da je stvar njegova.

VSM Sodba I Cp 292/2025, 5. 8. 2025

O pričakovalni pravici, temelječi na utemeljenih pričakovanjih, lahko govorimo, ko je nastanek lastninske pravice odvisen izključno od ravnanja v sferi pričakovalca. Ne zadošča torej, da zgolj overi svoj podpis na listini, ki vsebuje zemljiškoknjžno dovolilo, temveč mora prodajalec kupcu tudi omogočiti, da to listino tudi uporabi - da se lahko izključno po svoji volji samo še vknjiži kot lastnik nepremičnine.

VSL Sodba I Cpg 45/2025, 13. 2. 2025

2. Rok za vložitev tožbe na nedopustnost izvršbe

3. Predlog tretjega za odlog izvršbe zaradi vložitve tožbe na nedopustnost

4. Odločitve v pravnem postopku - nedopustnost izvršbe

66. člen (Kdaj se ne more zahtevati, da se izvršba izreče za nedopustno)

67. člen (Razlogi za nasprotno izvršbo)

Nasprotno izvršbo lahko dolžnik predlaga, ko je izvršba že opravljena, to je, ko je opravljeno zadnje izvršilno dejanje za poplačilo upnikove terjatve. Dokler se izvršba še opravlja, dolžnik ne more predlagati nasprotne izvršbe. Ne drži, da bi dolžnik moral podati tudi trditve glede pravočasnosti svojega predloga, ki je sodišče ne bi smelo preverjati samo. Zgolj pomanjkljiva materialnopravna

opredelitev razloga za nasprotno izvršbo s strani sodišča prve stopnje ali dolžnika seveda še ne pomeni, da je bil dolžnikov predlog neutemeljen.

VSL Sklep I Ip 295/2025, 14. 5. 2025

68. člen (Postopek s predlogom za nasprotno izvršbo)

Postopek po nasprotni izvršbi je dvofazni, in sicer bi izvršilno sodišče po izdaji kondemnatorne sodne odločbe (ki v izvršilnem postopku torej ni sama sebi namen) nato moralo izdati sklep o izvršbi, kar po začetku stečajnega postopka ni dovoljeno. Zahtevana terjatev tudi ne sodi med izjeme po drugem odstavku 131. člena ZFPPIPP, saj ne gre niti za izvršbo na podlagi pravnomočnega sklepa insolvenčnega sodišča, ki je izvršilni naslov, niti za izvršbo na podlagi pravnomočne odločbe v postopku iz razdelka 5.6. tega zakona v delu, v katerem je bila insolventemu dolžniku naložena povrnitev stroškov postopka, na podlagi sodne odločbe ali upravne odločbe o terjativah ali obveznostih, ki predstavljajo strošek stečajnega postopka ali odločbe o taksni obveznosti za dejanja, opravljena v postopku po začetku postopka zaradi insolventnosti. Upniki lahko uveljavljajo proti stečajnemu dolžniku terjatve po koncu postopka osebnega stečaja.

VSL Sklep I Ip 150/2025, 19. 3. 2025

69. člen (Sklep o nasprotni izvršbi)

Postopek po nasprotni izvršbi je dvofazni, in sicer bi izvršilno sodišče po izdaji kondemnatorne sodne odločbe (ki v izvršilnem postopku torej ni sama sebi namen) nato moralo izdati sklep o izvršbi, kar po začetku stečajnega postopka ni dovoljeno. Zahtevana terjatev tudi ne sodi med izjeme po drugem odstavku 131. člena ZFPPIPP, saj ne gre niti za izvršbo na podlagi pravnomočnega sklepa insolvenčnega sodišča, ki je izvršilni naslov, niti za izvršbo na podlagi pravnomočne odločbe v postopku iz razdelka 5.6. tega zakona v delu, v katerem je bila insolventemu dolžniku naložena povrnitev stroškov postopka, na podlagi sodne odločbe ali upravne odločbe o terjativah ali obveznostih, ki predstavljajo strošek stečajnega postopka ali odločbe o taksni obveznosti za dejanja, opravljena v postopku po začetku postopka zaradi insolventnosti. Upniki lahko uveljavljajo proti stečajnemu dolžniku terjatve po koncu postopka osebnega stečaja.

VSL Sklep I Ip 150/2025, 19. 3. 2025

70. člen (Če nasprotna izvršba ni mogoča)

71. člen (Na predlog dolžnika in po uradni dolžnosti)

1. Splošno

Ni dovolj, da tožeča stranka v predlogu izkaže pogoje za začasno odredbo, pač pa mora predlagati takšno sredstvo zavarovanja, s katerim je mogoče doseči namen zavarovanja. Z začasno odredbo v delovnem sporu ni mogoče zahtevati odložitve izvršitve sodne odločbe, saj bi to pomenilo izigravanje učinkovitosti sodnega varstva. Začasna odredba sama po sebi tudi ni primeren instrument za zadržanje izvršitve druge (pravnomočne) sodbe. Pravilna pot je predlog za odlog izvršbe pod pogoji iz 71. člena ZIZ. Namen zavarovanja bi lahko tožeča stranka dosegla z začasno odredbo, ki bi urejala varovanje premoženja tožene stranke in prepoved razpolaganja s premoženjem tožene stranke, s čimer bi bilo tožeči stranki omogočeno kasnejše poplačilo vtoževane denarne terjatve. Predlagana začasna odredba pa tega cilja ne zasleduje.

VDSS Sklep Pdp 257/2025, 9. 7. 2025

Poseg v tožničine pravice, ki ga je ugotovilo Ustavno sodišče, je posledica dejstva, da izvršilno sodišče ni (ustavnopravno pravilno) uravnotežilo tožničinih pravic iz 33. in 36. člena Ustave ter 8. člena EKČP s pravico upnikov do izvršbe. Strinjati se je mogoče s prvostopenjskim sodiščem, da bi izvršilno sodišče v konkretni zadevi lahko ravnalo tudi drugače, a to samo po sebi ne utemeljuje kvalificirane napačnosti ravnanja.

Poseg v tožničine pravice namreč ni bil rezultat napačne razlage enopomenske zakonske določbe, hude malomarnosti pri uporabi prava ali vodenju postopka ali celo naklepne ravnanja. Izvršilno sodišče je postopalo v okviru pooblastil, ki jih je imelo v času odločanja, ne da bi pri tem odstopilo od ravnanja, ki je v danih okoliščinah običajno oziroma pričakovano. Zavrnitev tožničinega predloga za odlog izvršbe s sklepom z dne 7. 3. 2014 in prodaja stanovanja in shrambe na drugi javni dražbi 15. 5. 2014 nista nasprotovala tedanji sodni praksi višjih sodišč. Ta je zastopala jasno stališče, da čeprav izguba domovanja pomeni veliko stisko za dolžnika (in njegovo družino), realizacija izvršbe sama po sebi ne more pomeniti škode, ki je varovala z 71. členom ZIZ, saj posledic, do katerih pride zaradi izvršbe same, ni mogoče šteti za škodo, ki bi upravičevala odlog izvršbe, ter da se mora dolžnik že od izvršljivosti izvršilnega naslova zavedati, da bo neplačilu dolgov sledila izguba stanovanja. Postopanje sodišča v okviru njegovih pristojnosti in razlage prava znotranj meja danih pooblastil, zato ne more pomeniti podlage odškodninske odgovornosti države.

VSRS Sodba II Ips 19/2025, 18. 6. 2025

2. Pogoji za odlog izvršbe

Pritožbeno sodišče pritruje presoji sodišča prve stopnje, da dolžnik ni dokazal splošnega pogoja za odlog izvršbe po prvem odstavku 71. člena ZIZ, saj ni navedel takšnih okoliščin, ki bi utemeljevale verjetno izkazanost nenadomestljive oziroma težko nadomestljive škode v primeru takojšnje izvršbe. Dolžnik zgolj s pavšalnimi navedbami in brez podaje dokazov, da bi s takojšnjo izvršbo pretrpel nenadomestljivo oziroma težko nadomestljivo škodo, ker denarno kaznovanje sodišča ni enkratno dejanje, glede na to, da gre v obravnavani zadevo za izterjavo denarne kazni po uradni dolžnosti v znesku 150 EUR (zaradi prisilitve izpolnitve terjatve iz že pravnomočnega izvršilnega naslova), ne more uspeti. Pritožbeno sodišče soglaša z zaključkom sodišča prve stopnje, da škoda (izterjava izrečene denarne kazni zaradi neizpolnitve obveznosti), ki dolžniku nastane zaradi izvršbe same (oziroma njene realizacije), ni škoda v smislu 71. člena ZIZ. Prav tako dolžnikove navedbe o eksistencialni ogroženosti zaradi (zgolj) možnosti izrečenih denarnih kazni v prihodnosti (če bo dolžnik vztrajal pri neizpolnitvi obveznosti) tudi ne predstavljajo posebno upravičenega razloga za odlog izvršbe (po 4. točki drugega odstavka 71. člena ZIZ).

VSC Sklep I Ip 12/2025, 23. 1. 2025

Poseg v tožničine pravice, ki ga je ugotovilo Ustavno sodišče, je posledica dejstva, da izvršilno sodišče ni (ustavnopravno pravilno) uravnotežilo tožničinih pravic iz 33. in 36. člena Ustave ter 8. člena EKČP s pravico upnikov do izvršbe. Strinjati se je mogoče s prvostopenjskim sodiščem, da bi izvršilno sodišče v konkretni zadevi lahko ravnalo tudi drugače, a to samo po sebi ne utemeljuje kvalificirane napačnosti ravnanja.

Poseg v tožničine pravice namreč ni bil rezultat napačne razlage enopomenske zakonske določbe, hude malomarnosti pri uporabi prava ali vodenju postopka ali celo naklepne ravnanja. Izvršilno sodišče je postopalo v okviru pooblastil, ki jih je imelo v času odločanja, ne da bi pri tem odstopilo od ravnanja, ki je v danih okoliščinah običajno oziroma pričakovano. Zavrnitev tožničinega predloga za odlog izvršbe s sklepom z dne 7. 3. 2014 in prodaja stanovanja in shrambe na drugi javni dražbi 15. 5. 2014 nista nasprotovala tedanji sodni praksi višjih sodišč. Ta je zastopala jasno stališče, da čeprav izguba domovanja pomeni veliko stisko za dolžnika (in njegovo družino), realizacija izvršbe sama po sebi ne more pomeniti škode, ki je varovala z 71. členom ZIZ, saj posledic, do katerih pride zaradi izvršbe same, ni mogoče šteti za škodo, ki bi upravičevala odlog izvršbe, ter da se mora dolžnik že od izvršljivosti izvršilnega naslova zavedati, da bo neplačilu dolgov sledila izguba

stanovanja. Postopanje sodišča v okviru njegovih pristojnosti in razlage prava znotranj meja danih pooblastil, zato ne more pomeniti podlage odškodninske odgovornosti države.

VSRS Sodba II Ips 19/2025, 18. 6. 2025

3. Odlog iz posebno upravičenih razlogov

4. Varščina kot pogoj za odlog

5. Izvršba zaradi varstva in vzgoje otrok

6. Nedopustnost pogodbenih pogojev

7. Izvršba na dolžnikov dom

Poseg v tožničine pravice, ki ga je ugotovilo Ustavno sodišče, je posledica dejstva, da izvršilno sodišče ni (ustavnopravno pravilno) uravnotežilo tožničinih pravic iz 33. in 36. člena Ustave ter 8. člena EKČP s pravico upnikov do izvršbe. Strinjati se je mogoče s prvostopenjskim sodiščem, da bi izvršilno sodišče v konkretni zadevi lahko ravnalo tudi drugače, a to samo po sebi ne utemeljuje kvalificirane napačnosti ravnanja.

Poseg v tožničine pravice namreč ni bil rezultat napačne razlage enopomenske zakonske določbe, hude malomarnosti pri uporabi prava ali vodenju postopka ali celo naklepne ravnanja. Izvršilno sodišče je postopalo v okviru pooblastil, ki jih je imelo v času odločanja, ne da bi pri tem odstopilo od ravnanja, ki je v danih okoliščinah običajno oziroma pričakovano. Zavrnitev tožničinega predloga za odlog izvršbe s sklepom z dne 7. 3. 2014 in prodaja stanovanja in shrambe na drugi javni dražbi 15. 5. 2014 nista nasprotovala tedanji sodni praksi višjih sodišč. Ta je zastopala jasno stališče, da čeprav izguba domovanja pomeni veliko stisko za dolžnika (in njegovo družino), realizacija izvršbe sama po sebi ne more pomeniti škode, ki je varovala z 71. členom ZIZ, saj posledic, do katerih pride zaradi izvršbe same, ni mogoče šteti za škodo, ki bi upravičevala odlog izvršbe, ter da se mora dolžnik že od izvršljivosti izvršilnega naslova zavedati, da bo neplačilu dolgov sledila izguba stanovanja. Postopanje sodišča v okviru njegovih pristojnosti in razlage prava znotranj meja danih pooblastil, zato ne more pomeniti podlage odškodninske odgovornosti države.

VSRS Sodba II Ips 19/2025, 18. 6. 2025

8. Odlog v postopku začasne odredbe

72. člen (Na predlog upnika)

1. Splošno

2. Odlog premičninske izvršbe

73. člen (Na predlog tretjega)

1. Splošno

2. Varščina

74. člen (Čas, za katerega se izvršba odlaga)

Poseg v tožničine pravice, ki ga je ugotovilo Ustavno sodišče, je posledica dejstva, da izvršilno sodišče ni (ustavnopravno pravilno) uravnotežilo tožničinih pravic iz 33. in 36. člena Ustave

ter 8. člena EKČP s pravico upnikov do izvršbe. Strinjati se je mogoče s prvostopenjskim sodiščem, da bi izvršilno sodišče v konkretni zadevi lahko ravnalo tudi drugače, a to samo po sebi ne utemeljuje kvalificirane napačnosti ravnanja.

Poseg v tožničine pravice namreč ni bil rezultat napačne razlage enopomenske zakonske določbe, hude malomarnosti pri uporabi prava ali vodenju postopka ali celo naklepne ravnanja. Izvršilno sodišče je postopalo v okviru pooblastil, ki jih je imelo v času odločanja, ne da bi pri tem odstopilo od ravnanja, ki je v danih okoliščinah običajno oziroma pričakovano. Zavrnitev tožničinega predloga za odlog izvršbe s sklepom z dne 7. 3. 2014 in prodaja stanovanja in shrambe na drugi javni dražbi 15. 5. 2014 nista nasprotovala tedanji sodni praksi višjih sodišč. Ta je zastopala jasno stališče, da čeprav izguba domovanja pomeni veliko stisko za dolžnika (in njegovo družino), realizacija izvršbe sama po sebi ne more pomeniti škode, ki je varovala z 71. členom ZIZ, saj posledic, do katerih pride zaradi izvršbe same, ni mogoče šteti za škodo, ki bi upravičevala odlog izvršbe, ter da se mora dolžnik že od izvršljivosti izvršilnega naslova zavedati, da bo neplačilu dolgov sledila izguba stanovanja. Postopanje sodišča v okviru njegovih pristojnosti in razlage prava znotraj meja danih pooblastil, zato ne more pomeniti podlage odškodninske odgovornosti države.

VSRS Sodba II Ips 19/2025, 18. 6. 2025

75. člen (Nadaljevanje odložene izvršbe)

Poseg v tožničine pravice, ki ga je ugotovilo Ustavno sodišče, je posledica dejstva, da izvršilno sodišče ni (ustavnopravno pravilno) uravnotežilo tožničinih pravic iz 33. in 36. člena Ustave ter 8. člena EKČP s pravico upnikov do izvršbe. Strinjati se je mogoče s prvostopenjskim sodiščem, da bi izvršilno sodišče v konkretni zadevi lahko ravnalo tudi drugače, a to samo po sebi ne utemeljuje kvalificirane napačnosti ravnanja.

Poseg v tožničine pravice namreč ni bil rezultat napačne razlage enopomenske zakonske določbe, hude malomarnosti pri uporabi prava ali vodenju postopka ali celo naklepne ravnanja. Izvršilno sodišče je postopalo v okviru pooblastil, ki jih je imelo v času odločanja, ne da bi pri tem odstopilo od ravnanja, ki je v danih okoliščinah običajno oziroma pričakovano. Zavrnitev tožničinega predloga za odlog izvršbe s sklepom z dne 7. 3. 2014 in prodaja stanovanja in shrambe na drugi javni dražbi 15. 5. 2014 nista nasprotovala tedanji sodni praksi višjih sodišč. Ta je zastopala jasno stališče, da čeprav izguba domovanja pomeni veliko stisko za dolžnika (in njegovo družino), realizacija izvršbe sama po sebi ne more pomeniti škode, ki je varovala z 71. členom ZIZ, saj posledic, do katerih pride zaradi izvršbe same, ni mogoče šteti za škodo, ki bi upravičevala odlog izvršbe, ter da se mora dolžnik že od izvršljivosti izvršilnega naslova zavedati, da bo neplačilu dolgov sledila izguba stanovanja. Postopanje sodišča v okviru njegovih pristojnosti in razlage prava znotraj meja danih pooblastil, zato ne more pomeniti podlage odškodninske odgovornosti države.

VSRS Sodba II Ips 19/2025, 18. 6. 2025

76. člen (Ustavitev izvršbe)

1. Splošno

Sodišču ni treba v vsakem primeru, če ustavi izvršbo, po uradni dolžnosti razveljaviti tudi opravljena izvršilna dejanja. Sodišče mora odločitev o razveljavitvi opravljenih izvršilnih dejanj sprejeti glede na okoliščine konkretnega primera in pri tem presoditi, ali so bila sploh opravljena kakšna izvršilna dejanja, ki jih je glede na njihovo naravo in učinek še mogoče in potrebno razveljaviti, in ali je podan pravni interes strank za njihovo razveljavitev. Razveljavitev izvršilnih dejanj namreč ni namenjena sama sebi, ampak zagotovitvi, da se odpravijo učinki izvršbe, ki omejujejo pravice

dolžnika (ali tretjega), in za katere po ustavitvi izvršbe ni več podlage.

Izvršilno dejanje, ki nedvomno vpliva na omejitev dolžnikovih pravic, je zaznamba izvršbe v zemljiški knjigi. Če se izvršba ustavi in ne gre za primer, ko ZIZ izrecno določa, da upnik kljub ustavitvi izvršbe obdrži zastavno pravico na nepremičnini za zavarovanje svoje terjatve in da sodišče ne razveljavi zaznambe sklepa o izvršbi v zemljiški knjigi, mora sodišče hkrati z ustavitvijo izvršbe zato s sklepom razveljaviti tudi zaznambo izvršbe, zemljiškooknjižno sodišče pa na podlagi takšnega sklepa izbriše zaznambo izvršbe in v zvezi z zaznambo izvršbe vknjiženo hipoteko.

Vendar pa sta bili v obravnavani zadevi zaznamba predmetne izvršbe, pa tudi vknjižba na podlagi zaznambe izvršbe pridobljene hipoteke, v zemljiški knjigi izbrisani že pred izdajo sklepa o ustavitvi izvršbe, in sicer v posledici vknjižbe lastninske pravice, ki učinkuje pred dnem učinka zaznambe izvršbe. Prav to je bil tudi razlog za ustavitev izvršbe. Sodišče prve stopnje neobstoječe zaznambe izvršbe po njenem izbrisu zato ni moglo več razveljaviti.

VSM Sklep I Ip 228/2025, 18. 4. 2025

2. Ustavitev v zvezi s postopki zavarovanja

Resnica o tem, kakšne so bile okoliščine, iz katerih je vzniknil spor (kaj se je zares zgodilo), je v sodbi nujno rekonstruirana, v določenem delu sodb pa od teh okoliščin delno ali povsem odstopa (in je torej umetno skonstruirana). S tem ni nujno nič narobe. Pravdni postopek ponuja sredstva, da bi bila navedena rekonstrukcija karseda zanesljiva, vendar zanesljivosti po naravi stvari ne more zagotoviti, sploh pa če svojih procesnih pravic, ki so v tej funkciji dane na voljo strankam, te ne izkoristijo.

Sodišče prve stopnje je utemeljeno štelo, da je rok izvedbe bistvena sestavina Pogodbe, saj toženka te tožnične trditve ni zanikala in ker je tudi takšno "pravno obarvano" dejstvo lahko predmet priznanja.

Glede na resne, ponavljajoče se in očitno tudi neuspešne pozive za dostavo projektne dokumentacije je bilo s pravnooodločilne časovne perspektive dneva oddaje izjave o odstopu očitno, da bo toženka z izročitvijo celotnega PGD zamudila.

Prenehanja predhodne odredbe v ZIZ ne urejajo zgolj določbe 264. in 265. člena, temveč tudi smiselno, na podlagi 239. člena uporabljena splošna pravila iz prvega in drugega odstavka 76. člena, po katerih "[p]oleg drugih primerov, ki so določeni v tem zakonu, sodišče ustavi izvršbo po uradni dolžnosti, tudi če je izvršilni naslov pravnomočno odpravljen, spremenjen, razveljavljen ali izrečen za neveljavnega, oziroma če je razveljavljeno potrdilo o izvršljivosti", in razveljavi vsa opravljena izvršilna dejanja.

Pravilno sodišče prve stopnje povzema tudi stališča pravne teorije in sodne prakse, da so vir pravnooodločilne objektivne nevarnosti za bodočo uveljavitev terjatve lahko tudi dolžnikovo namerno ravnanje, slabo upravljanje, prezadolženost ali resna insolventnost (identično jih je našteval Triva v zgoraj navedenem in nadaljeval seznam še z dolžnikovo boleznijo, ki zmanjšuje njegovo delovno sposobnost, dejstvom, da se zoper njega vodi več kondemnatornih pravnih ali izvršb, sicer pa tudi z drugimi dejanji tretjih nasploh).

Posebno zadržanost proti zavarovanju z začasno odredbo z blokado "dolžnikovih" bančnih računov narekuje, da je edini vir nevarnosti za uveljavitev terjatve, ki je bila s pritožbeno še nepreizkušeno sodbo prisojena "upniku", to, da je ta terjatev večja od dolžnikovega premoženja, dolžnik pa sicer posluje dobro. Zgolj verjetna (tj. bolj ali manj zanesljivo ugotovljena) upnikova terjatev bi namreč lahko povzročila zanesljiv dolžnikov propad.

Za primer zavrnitve evropskega naloga za zamrznitev bančnih računov je zapovedan enostranski ("ex parte") postopek, skladno z naravo tega sredstva zavarovanja, katerega vnaprejšnje razkritje bi lahko spodkopalo njegov namen (nacionalna ureditev izvršbe in zavarovanja je enaka, le

brez izrecne določbe o enostranski pritožbi, gl. prvo poved prvega odstavka 45. člena in 239. člen ZIZ).

VSL Sodba in sklep I Cpg 596/2024, 16. 1. 2025

77. člen (Če je v predlogu navedeno, kje so stvari)

78. člen (Če v predlogu ni navedeno, kje so stvari)

79. člen (Predmeti, izvzeti iz izvršbe)

80. člen (Omejitve izvršbe proti pravnim osebam, podjetniku in zasebniku)

81. člen (Izvršilna dejanja)

82. člen (Obvestilo o rubežu)

83. člen (Predmet rubeža)

Glede na določilo 83. člena ZIZ ni važno, ali je dolžnik lastnik zarubljenega vozila ali ne, ampak je odločilno to, ali ima predmet rubeža v posesti. Slednje pa ni sporno, saj dolžnik pritožbeno sam navaja, da je vozilo uporabljal.

VSC Sklep I Ip 173/2024, 10. 7. 2024

84. člen (Obseg rubeža)

84.a člen (Učinki rubeža gotovine in prostovoljnega plačila)

85. člen (Hramba zarubljenih stvari)

86. člen (Prepoved razpolaganja z zarubljenimi stvarmi)

87. člen (Pridobitev zastavne pravice)

88. člen (Neuspešen ali neizveden rubež)

89. člen (Cenitev)

90. člen (Rubežni in cenilni zapisnik)

91. člen (Zaznamba namesto rubeža)

92. člen (Čas prodaje)

93. člen (Način prodaje)

93.a člen (Spletni iskalnik prodaj premičnin)

Ni relevantne sodne prakse.

94. člen (Prodajna cena)

95. člen (Ustavitev izvršbe)

96. člen (Obveznosti in pravice kupca in izvršitelja)

97. člen (Če je en sam upnik)

98. člen (Če je več upnikov)

99. člen (Uporaba določb o izvršbi na nepremičnine)

100. člen (Krajevna pristojnost)

Na podlagi tretjega odstavka 114. člena Zakona o sodiščih (v nadaljevanju ZS) je območje krajevne pristojnosti okrajnih sodišč določeno s katastrskimi občinami. Ker Vlada RS ni sprejela Uredbe, ki bi določila, katere katastrske občine spadajo v območje posameznega okrajnega sodišča¹, katastrske občine, ki spadajo v določen sodni okraj, še vedno določa Zakon o postopku za ustanovitev, združitev oziroma spremembo območij občine ter o območjih občin (v nadaljevanju ZPUZSO). O tem se je Vrhovno sodišče že večkrat izreklo.

Stalno prebivališče dolžnika, glede katerega upnik predlaga izvršbo na denarno terjatev, se nahaja na naslovu ..., to je na območju katastrske občine Grobelno. Ta pa v skladu s 55. točko 8. člena ZPUZSO spada v območje Občine Šentjur in s tem v pristojnost Okrajnega sodišča v Šentjurju.

VSRS Sklep I R 76/2025, 21. 5. 2025

Po pravilih iz prvega odstavka 40.c člena ZIZ, na katera se sklicuje Okrajno sodišče v Velenju, je v postopku izvršbe na podlagi verodostojne listine do ugotovitve pravnomočnosti sklepa o izvršbi res izključno krajevno pristojno Okrajno sodišče v Ljubljani, vendar v obravnavanem primeru ne gre za izvršbo na podlagi verodostojne listine. ZIZ v 17. členu namreč med izvršilne naslove šteje tudi druge izvršljive odločbe za katere zakon določa, da so izvršilni naslov, četrti odstavek 46. člena ZAID pa za pravnomočne in izvršljive odločbe zbornice, kar zadevni sklep je, določa prav to.

VSRS Sklep I R 203/2024, 3. 12. 2024

101. člen (Prejemki, ki so izvzeti iz izvršbe)

102. člen (Omejitve izvršbe)

102.a člen (Nadomestilo izvrševalca sklepa o izvršbi)

103. člen (Davki in prispevki, izvzeti iz izvršbe)

104. člen (Način izvršbe)

105. člen (Obseg izvršbe)

106. člen (Občasne dajatve)

Terjatev upnika na plačevanje preživitve je prenehala, saj upnik, zaradi pomanjkljive trditvene in dokazne podlage, ni izkazal rednega šolanja, saj niti ni navajal upravičenih razlogov, zakaj je prišlo do spremembe šolanja oziroma prenehanja študija na eni fakulteti in zatem vpisa na drugo fakulteto.

VSL Sklep I Ip 698/2025, 2. 7. 2025

Izvršilni naslov je primeren za izvršbo, če so v njem navedeni upnik in dolžnik ter predmet, vrsta, obseg in čas izpolnitve obveznosti (prvi odstavek 21. člena ZIZ). Obveznost, ki se nalaga v izpolnitev dolžniku, mora biti določena oziroma določljiva in mora izhajati iz izvršilnega naslova, na katerega je izvršilno sodišče v skladu z načelom formalne legalitete vezano. Za določljivost morajo biti podani elementi, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, kaj mora dolžnik dati, storiti ali dopustiti. Primerna opredelitev obveznosti v izvršilnem naslovu ne sme puščati nobenih dvomov o tem, kakšna obveznost je dolgovana, in od izvršilnega sodišča ne sme terjati dodatnega vsebinskega odločanja. Načelo formalne legalitete izvršilnemu sodišču ne dovoljuje, da bi samo dopolnjevalo izvršilni naslov na način, da bi z nadaljnjim pravnim sklepanjem razbralo obveznost, ki neposredno v izreku sodbe kot izvršilnem naslovu ni zapisana. Predmet obveznosti je določen, če je jasno, enopomensko individualiziran, če je po objektivnih merilih določljiv, ali če izvršilni naslov vsebuje podatke, s pomočjo katerih ga je mogoče določiti. Povedano drugače: konkretiziran mora biti do te mere, da je terjatev ugotovljena ali ugotovljiva brez ugotavljanja spornih dejstev v zvezi s terjatvijo in tako, da je vsaka zamenjava izključena. Terjatev mora biti opredeljena tako, da je izvršilnemu sodišču, ki odloča po načelu stroge formalne legalitete, vsebina dolžne izpolnitve jasna iz samega zapisa v izvršilnem naslovu (izreku sodbe). Če gre za denarno izpolnitev, mora biti določno opredeljena višina denarnega zneska, ki ga mora dolžnik plačati.

Iz predmetne sodbe sicer izhaja, da mora dolžnik za preživljanje upnika plačevati 25 % plače, ki jo prejema pri svojem delodajalcu. Vendar pa je glede na takšno določitev dolžnikove obveznosti dejanska višina preživitve, ki jo je dolžnik dolžan plačati za posamezni mesec, v prvi vrsti odvisna od vprašanja, ali je dolžnik sploh (bil) zaposlen in ali je torej v posameznem mesecu prejel plačo, v drugi vrsti pa od dejanske višine plače, ki jo je prejel v posameznem mesecu. Ti podatki pa iz same sodbe ne izhajajo, zaradi česar preživitvene obveznosti, ki je s sodbo naložena dolžniku, zgolj na podlagi podatkov oziroma meril, vsebovanih v sodbi, ni mogoče določiti. Višina plače, ki jo dolžnik dejansko prejema pri delodajalcu, tudi ni podatek, ki bi bil javno objavljen oziroma javno znan (kot na primer tečaj Banke Slovenije, ki se uporablja za preračunavanje obveznosti, določenih v tuji valuti,

v domačo valuto, podatek o povprečni (neto) plači) oziroma ki bi ga bilo mogoče določiti na podlagi zakonskih predpisov (kot na primer višino zakonskih zamudnih obresti, višino davkov in prispevkov, ki jih je treba obračunati in plačati od bruto plače). Višina plače, ki jo dolжник prejema pri delodajalcu, je namreč stvar individualnega razmerja med dolžnikom in njegovim delodajalcem ter je odvisna od za izračun višine plače relevantnih podatkov, ki so lahko za vsak mesec različni (npr. zaradi koriščenja dopusta, bolniške odsotnosti, nadur).

Glede na vsebino sodbe sicer ni dvoma, da mora dolжник upniku plačevati preživnino v višini 25 % vsakokratne plače, ki jo prejme v mesecu, za katerega je dolžan plačati preživnino. Vendar pa bi moral upnik, da bi izvršilno sodišče v okviru svojih pristojnosti lahko ugotovilo višino terjatve, ki ima podlago v izvršilnem naslovu, in preverilo utemeljenost upnikovega predloga za izvršbo, poleg predloženega (pomankljivega) izvršilnega naslova predložiti še ustrezno listino, ki bi izvršilni naslov dopolnjevala (vsaj) v smeri verodostojnega izkaza podatka o višini plače, ki jo je dolжник v relevantnem obdobju v posameznem mesecu prejel pri delodajalcu. Čeprav ZIZ konkretnih določb za takšen primer ne vsebuje, bi po presoji sodišča druge stopnje upnik temu lahko zadostil, če bi predložil sodno odločbo, s katero bi bila ugotovljena višina dolžnikove plače v relevantnem obdobju, na podlagi katere bi bilo višino dolgovane mesečne preživnine na podlagi meril, določenih v predloženi sodbi, mogoče ugotoviti z enostavno računsko operacijo (torej v višini 25 % od zneska ugotovljene prejete plače v posameznih mesecih), oziroma če bi predložil sodno odločbo, s katero bi bila na podlagi meril, določenih v zadevni sodbi, ugotovljena višina preživnine za relevantno obdobje. Smiselno enako kot to na podlagi 26. člena ZIZ velja v primeru, ko je izvršba odvisna od nastopa kakšnega pogoja, pa bi po presoji sodišča druge stopnje upnik višino dolžnikove mesečne plače v relevantnem obdobju lahko izkazal in izvršilni naslov dopolnil tudi z javno listino. Takšno javno listino bi lahko predstavljalo tudi potrdilo FURS o višini plače, ki je bila dolžniku za posamezne mesece izplačana v relevantnem obdobju.

VSM Sklep I Ip 46/2025, 23. 4. 2025

107. člen (Učinek)

108. člen (Rubež terjatve iz vrednostnega papirja)

109. člen (Zastavna pravica na obrestih)

Ni relevantne sodne prakse.

110. člen (Vrstni red)

111. člen (Izjava dolžnikovega dolžnika)

112. člen (Odgovornost dolžnikovega dolžnika)

113. člen (Rubež terjatve, zavarovane z zastavno pravico, ki je vpisana v zemljiški

knjigi)

114. člen (Vrsta prenosa)

115. člen (Sklep o prenosu)

116. člen (Posebni pogoji za prenos nedeljive terjatve)

117. člen (Kdaj je prenos opravljen)

118. člen (Obveznosti dolžnika in upnika)

119. člen (Položitev terjatve pri sodišču)

120. člen (Pravice upnika)

Izvršilno sodišče se v primeru dovolitve izvršbe z rubežem terjatve ni upravičeno spuščati v vsebinsko presojo obstoja zarubljene terjatve. Niti s sklepom o rubežu terjatve niti s sklepom o njenem prenosu o terjatvi dolžnika do dolžnikovega dolžnika ni vsebinsko odločeno, saj to ni namen postopka izvršbe z rubežem in prenosom terjatve. Rubež in prenos terjatve v izvršilnem postopku namreč predstavlja zgolj sredstvo izvršbe, od uspeha katerega je odvisno, ali bo upnik z njim poplačan.

VSL Sklep I Ip 652/2025, 9. 7. 2025

121. člen (Prenos v izterjavo terjatve, vpisane v zemljiški knjigi)

122. člen (Če je obveznost dolžnikovega dolžnika pogojena z izročitvijo stvari)

123. člen (Obvestilo o tožbi za izterjavo prenesene terjatve)

124. člen (Zamuda pri izterjavi prenesene terjatve)

125. člen (Poplačilo upnika)

126. člen (Izterjava zneska, ki presega upnikovo terjatev)

Ni relevantne sodne prakse.

127. člen (Prenos namesto plačila)

Izvršilno sodišče se v primeru dovolitve izvršbe z rubežem terjatve ni upravičeno spuščati v

vsebinsko presojo obstoja zarubljene terjatve. Niti s sklepom o rubežu terjatve niti s sklepom o njenem prenosu o terjatvi dolžnika do dolžnikovega dolžnika ni vsebinsko odločeno, saj to ni namen postopka izvršbe z rubežem in prenosom terjatve. Rubež in prenos terjatve v izvršilnem postopku namreč predstavlja zgolj sredstvo izvršbe, od uspeha katerega je odvisno, ali bo upnik z njim poplačan.

VSL Sklep I Ip 652/2025, 9. 7. 2025

128. člen (Uporaba določb tega poglavja)

129. člen (Sklep o izvršbi)

130. člen (Povečanje plače)

Ni relevantne sodne prakse.

131. člen (Če ima več oseb pravico do preživitve)

Ni relevantne sodne prakse.

132. člen (Kraj plačila)

133. člen (Prenehanje delovnega razmerja)

133.a člen (Ustavitev izvršbe)

134. člen (Odgovornost za opuščeno odtegnitev in izplačilo zapadlih zneskov)

135. člen (Upravna izplačilna prepoved)

136. člen (Uporaba določb tega poglavja)

Po pravilih iz prvega odstavka 40.c člena ZIZ, na katera se sklicuje Okrajno sodišče v Velenju, je v postopku izvršbe na podlagi verodostojne listine do ugotovitve pravnomočnosti sklepa o izvršbi res izključno krajevno pristojno Okrajno sodišče v Ljubljani, vendar v obravnavanem primeru ne gre za izvršbo na podlagi verodostojne listine. ZIZ v 17. členu namreč med izvršilne naslove šteje tudi druge izvršljive odločbe za katere zakon določa, da so izvršilni naslov, četrti odstavek 46. člena ZAID pa za pravnomočne in izvršljive odločbe zbornice, kar zadevni sklep je, določa prav to.

VSRS Sklep I R 203/2024, 3. 12. 2024

137. člen (Omejitev izvršbe)

138. člen (Sklep o izvršbi)

V obravnavani zadevi upnik sicer trdi, da je predujem na računu BS za sodne depozite dolžnikovo premoženje, vendar pa upnik za poseg na to premoženje ni izbral ustreznega izvršilnega sredstva. Bistveno je namreč, da so sredstva, na katera meri upnik, na prehodnem podračunu sodnih depozitov, katerega imetnik je sodišče in ne dolžnik.

VSL Sklep I Ip 106/2025, 11. 7. 2025

139. člen (Izvršba na sredstva v tuji valuti)

141. člen (Način poplačila terjatev)

1. Splošno

V obravnavani zadevi upnik sicer trdi, da je predujem na računu BS za sodne depozite dolžnikovo premoženje, vendar pa upnik za poseg na to premoženje ni izbral ustreznega izvršilnega sredstva. Bistveno je namreč, da so sredstva, na katera meri upnik, na prehodnem podračunu sodnih depozitov, katerega imetnik je sodišče in ne dolžnik.

VSL Sklep I Ip 106/2025, 11. 7. 2025

Upnika utemeljeno uveljavljata, da je bilo nakazilo 28. 6. 2024 še znotraj enoletnega roka in tako niso izpolnjeni pogoji za ustavitev izvršbe po tretjem v povezavi s petim odstavkom 141. člena ZIZ.

VSC Sklep I Ip 83/2025, 14. 5. 2025

2. Odlog izvršbe na dolžnikova denarna sredstva pri organizaciji za plačilni promet

142. člen (Izvršba na hranilno vlogo)

Ni relevantne sodne prakse.

143. člen (Občasne dajatve)

144. člen (Vrstni red poravnave terjatev s posameznih računov)

145. člen (Izvršba na več dolžnikovih računov)

146. člen (Izvršba proti solidarnemu dolžniku)

147. člen (Odgovornost organizacije za plačilni promet)

148. člen (Gospodarske zadeve)

149. člen (Izvršba na sredstva države, samoupravnih lokalnih skupnosti in javnih zavodov)

150. člen (Prenos pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi)

151. člen (Izvršba na več dolžnikovih računov)

Ni relevantne sodne prakse.

152. člen (Krajevna pristojnost)

Ni relevantne sodne prakse.

153. člen (Način izvršbe)

154. člen (Učinek prenosa)

155. člen (Če dolžnikova terjatev še ni zapadla; tožba proti dolžnikovemu

dolžniku)

156. člen (Uporaba določb o izvršbi na denarno terjatev)

157. člen (Izročitev premičnin v hrambo)

158. člen (Prodaja stvari in poplačilo upnika)

159. člen (Izročitev upniku)

Ni relevantne sodne prakse.

160. člen (Prodaja)

Ni relevantne sodne prakse.

161. člen (Uporaba določb o izvršbi na nepremičnine)

Ni relevantne sodne prakse.

162. člen (Krajevna pristojnost)

163. člen (Način izvršbe)

163.a člen (Krajevna pristojnost)

163.b člen (Vpis sklepa o izvršbi)

163.c člen (Izvršba za izterjavo denarne terjatve)

163.č člen (Izvršba za izročitev vrednostnih papirjev)

Ni relevantne sodne prakse.

164. člen (Krajevna pristojnost)

Po določbi prvega odstavka 164. člena ZIZ je za odločitev o predlogu za izvršbo na delež družbenika v družbi in za samo izvršbo krajevno pristojno sodišče, na območju katerega je sedež družbe. Gospodarska družba B., d. o. o., v kateri ima dolžnik poslovni delež, ki je predmet izvršbe, ima poslovni naslov ..., torej na območju Okrajnega sodišča na Jesenicah. Zato Okrajno sodišče v Kranju pravilno navaja, da ni pristojno za vodenje postopka oprave izvršbe na poslovnem deležu

dolžnika v navedeni gospodarski družbi, temveč je to Okrajno sodišče na Jesenicah.

VSRS Sklep I R 63/2025, 7. 5. 2025

165. člen (Način izvršbe)

166. člen (Krajevna pristojnost)

167. člen (Izvršilna dejanja)

Zemljiškoknjižno sodišče odloči po uradni dolžnosti o zaznambi sklepa o izvršbi, s katerim je izvršilno sodišče dovolilo izvršbo na nepremičnino na podlagi obvestila izvršilnega sodišča, ki mu je priložen sklep o izvršbi, zaznamba izvršbe pa ima za posledico, da upnik, na čigar predlog je bil izdan sklep o izvršbi, z zaznambo izvršbe na podlagi tega sklepa pridobi na nepremičnini hipoteko, ki učinkuje od trenutka, od katerega učinkuje zaznamba izvršbe, če ni hipoteke pridobil že prej. Iz teh določb sicer res ni izrecno razvidno, da hipoteka učinkuje od dne prejema obvestila izvršilnega sodišča, vendar pa navedeno izhaja iz splošne določbe 5. člena ZZK-1, po kateri vpisi pravic in pravnih dejstev v zemljiški knjigi učinkujejo od trenutka, ko je zemljiškoknjižno sodišče prejelo predlog za vpis, oziroma ko je zemljiškoknjižno sodišče prejelo listino, na podlagi katere o vpisu odloča po uradni dolžnosti.

VSL Sklep I Ip 288/2025, 14. 5. 2025

Sodišču ni treba v vsakem primeru, če ustavi izvršbo, po uradni dolžnosti razveljaviti tudi opravljena izvršilna dejanja. Sodišče mora odločitev o razveljavitvi opravljenih izvršilnih dejanj sprejeti glede na okoliščine konkretnega primera in pri tem presoditi, ali so bila sploh opravljena kakšna izvršilna dejanja, ki jih je glede na njihovo naravo in učinek še mogoče in potrebno razveljaviti, in ali je podan pravni interes strank za njihovo razveljavitev. Razveljavitev izvršilnih dejanj namreč ni namenjena sama sebi, ampak zagotovitvi, da se odpravijo učinki izvršbe, ki omejujejo pravice dolžnika (ali tretjega), in za katere po ustavitvi izvršbe ni več podlage.

Izvršilno dejanje, ki nedvomno vpliva na omejitev dolžnikovih pravic, je zaznamba izvršbe v zemljiški knjigi. Če se izvršba ustavi in ne gre za primer, ko ZIZ izrecno določa, da upnik kljub ustavitvi izvršbe obdrži zastavno pravico na nepremičnini za zavarovanje svoje terjatve in da sodišče ne razveljavi zaznambe sklepa o izvršbi v zemljiški knjigi, mora sodišče hkrati z ustavitvijo izvršbe zato s sklepom razveljaviti tudi zaznambo izvršbe, zemljiškoknjižno sodišče pa na podlagi takšnega sklepa izbriše zaznambo izvršbe in v zvezi z zaznambo izvršbe vknjiženo hipoteko.

Vendar pa sta bili v obravnavani zadevi zaznamba predmetne izvršbe, pa tudi vknjižba na podlagi zaznambe izvršbe pridobljene hipoteke, v zemljiški knjigi izbrisani že pred izdajo sklepa o ustavitvi izvršbe, in sicer v posledici vknjižbe lastninske pravice, ki učinkuje pred dnem učinka zaznambe izvršbe. Prav to je bil tudi razlog za ustavitev izvršbe. Sodišče prve stopnje neobstoječe zaznambe izvršbe po njenem izbrisu zato ni moglo več razveljaviti.

VSM Sklep I Ip 228/2025, 18. 4. 2025

168. člen (Dokaz o dolžnikovi lastnini)

1. Splošno

V predmetnem sporu, v katerem tožnica kot upnica na podlagi petega odstavka 168. člena ZIZ zahteva vknjižbo lastninske pravice na prvo toženko kot dolžnico, imata dejanska lastnica nepremičnine (prva toženka) in njen zemljiškoknjižni lastnik (drugi toženec) položaj nujnih

sospornikov. Sosporniki, ki so nerazdelno odgovorni glede glavne stvari, so nerazdelno odgovorni tudi za stroške, prisojene nasprotni stranki.

Ker po sklenitvi prodajne pogodbe ni uredil zemljiškoknjižnega stanja, kljub temu da ga je tožnica zaradi dolga prve toženke k temu pozvala, je drugi toženec sam zakrivil, da mora sodelovati v tem pravnem postopku.

VSL Sklep III Cp 666/2025, 23. 5. 2025

2. Dolжник ni vpisan kot lastnik nepremičnine

V predmetnem sporu, v katerem tožnica kot upnica na podlagi petega odstavka 168. člena ZIZ zahteva vknjižbo lastninske pravice na prvo toženko kot dolžnico, imata dejanska lastnica nepremičnine (prva toženka) in njen zemljiškoknjižni lastnik (drugi toženec) položaj nujnih sospornikov. Sosporniki, ki so nerazdelno odgovorni glede glavne stvari, so nerazdelno odgovorni tudi za stroške, prisojene nasprotni stranki.

Ker po sklenitvi prodajne pogodbe ni uredil zemljiškoknjižnega stanja, kljub temu da ga je tožnica zaradi dolga prve toženke k temu pozvala, je drugi toženec sam zakrivil, da mora sodelovati v tem pravnem postopku.

VSL Sklep III Cp 666/2025, 23. 5. 2025

3. Nepremičnina ni vpisana v zemljiško knjigo

169. člen (Izvršba na druga sredstva ali na drugo nepremičnino)

1. Splošno

2. Izvršba na nepremičnino, ki je dolžnikov dom

Poseg v tožničine pravice, ki ga je ugotovilo Ustavno sodišče, je posledica dejstva, da izvršilno sodišče ni (ustavnopravno pravilno) uravnotežilo tožničnih pravic iz 33. in 36. člena Ustave ter 8. člena EKČP s pravico upnikov do izvršbe. Strinjati se je mogoče s prvostopenjskim sodiščem, da bi izvršilno sodišče v konkretni zadevi lahko ravnalo tudi drugače, a to samo po sebi ne utemeljuje kvalificirane napačnosti ravnanja.

Poseg v tožničine pravice namreč ni bil rezultat napačne razlage enopomenske zakonske določbe, hude malomarnosti pri uporabi prava ali vodenju postopka ali celo naklepnega ravnanja. Izvršilno sodišče je postopalo v okviru pooblastil, ki jih je imelo v času odločanja, ne da bi pri tem odstopilo od ravnanja, ki je v danih okoliščinah običajno oziroma pričakovano. Zavrnitev tožničinega predloga za odlog izvršbe s sklepom z dne 7. 3. 2014 in prodaja stanovanja in shrambe na drugi javni dražbi 15. 5. 2014 nista nasprotovala tedanji sodni praksi višjih sodišč. Ta je zastopala jasno stališče, da čeprav izguba domovanja pomeni veliko stisko za dolžnika (in njegovo družino), realizacija izvršbe sama po sebi ne more pomeniti škode, ki je varovala z 71. členom ZIZ, saj posledic, do katerih pride zaradi izvršbe same, ni mogoče šteti za škodo, ki bi upravičevala odlog izvršbe, ter da se mora dolжник že od izvršljivosti izvršilnega naslova zavedati, da bo neplačilu dolgov sledila izguba stanovanja. Postopanje sodišča v okviru njegovih pristojnosti in razlage prava znotraj meja danih pooblastil, zato ne more pomeniti podlage odškodninske odgovornosti države.

VSRS Sodba II Ips 19/2025, 18. 6. 2025

170. člen (Zaznamba izvršbe)

Zemljiškoknjižno sodišče odloči po uradni dolžnosti o zaznambi sklepa o izvršbi, s katerim je izvršilno sodišče dovolilo izvršbo na nepremičnino na podlagi obvestila izvršilnega sodišča, ki mu je

priložen sklep o izvršbi, zaznamba izvršbe pa ima za posledico, da upnik, na čigar predlog je bil izdan sklep o izvršbi, z zaznambo izvršbe na podlagi tega sklepa pridobi na nepremičnini hipoteko, ki učinkuje od trenutka, od katerega učinkuje zaznamba izvršbe, če ni hipoteke pridobil že prej. Iz teh določb sicer res ni izrecno razvidno, da hipoteka učinkuje od dne prejema obvestila izvršilnega sodišča, vendar pa navedeno izhaja iz splošne določbe 5. člena ZZK-1, po kateri vpisi pravic in pravnih dejstev v zemljiški knjigi učinkujejo od trenutka, ko je zemljiškoknjižno sodišče prejelo predlog za vpis, oziroma ko je zemljiškoknjižno sodišče prejelo listino, na podlagi katere o vpisu odloča po uradni dolžnosti.

VSL Sklep I Ip 288/2025, 14. 5. 2025

O pričakovalni pravici, temelječi na utemeljenih pričakovanjih, lahko govorimo, ko je nastanek lastninske pravice odvisen izključno od ravnanja v sferi pričakovalca. Ne zadošča torej, da zgolj overi svoj podpis na listini, ki vsebuje zemljiškoknjižno dovolilo, temveč mora prodajalec kupcu tudi omogočiti, da to listino tudi uporabi - da se lahko izključno po svoji volji samo še vknjiži kot lastnik nepremičnine.

VSL Sodba I Cpg 45/2025, 13. 2. 2025

Le če je stranki dodeljena brezplačna pomoč za tisti sodni postopek, v katerem predlaga taksno oprostitev, je posledično v tem istem postopku že po samem zakonu oproščena tudi plačila sodnih taks (prim. tretji odstavek 10. člena ZST-1).

Obremenjenost nepremičnin s hipotekami, kot je pravilno štelo že sodišče prve stopnje, ni (pravna) ovira za njihovo odsvojitev ali obremenitev (prim. 170. člen ZIZ in 142. člen SPZ), kar bi tožniku lahko omogočilo pridobitev sredstev za plačilo takse. Vendar je po drugi strani treba upoštevati dejstvo, da s hipotekami obremenjenega premoženja pogosto dejansko ni mogoče unovčiti, čeprav pravnega zadržka za to res ni.

VSL Sklep III Cp 696/2024, 24. 5. 2024

171. člen (Pristop k izvršbi)

171.a člen (Prodaja nepremičnine kot celote)

172. člen (Poplačilo zastavnega upnika in upnika zemljiškega dolga)

172.a člen (Oklic imetniku zemljiškega pisma)

173. člen (Prenehanje zastavne pravice in zemljiškega dolga)

174. člen (Služnosti, stavbne pravice in stvarna bremena)

Drži, da sodišče prve stopnje v izreku ni navedlo katastrske občine št. X, vendar pa ne drži, da izrek sodbe sodišča prve stopnje zato ni izvršljiv. Sodišče prve stopnje je namreč ugotovilo, da je vpis zaznambe spremembe pri izvedeni pravici, ki je v zemljiški knjigi vpisan z ID omejitve 000 neveljaven in se vzpostavi prejšnje zemljiškoknjižno stanje tako, da se ga izbriše. S tem je sodišče prve stopnje določno označilo sporni predmet, to je izbris zaznambe, ki ima unikatni identifikator ID zaznambe pri izvedeni pravici št. 000 v zemljiški knjigi, kot tudi izhaja iz rednega izpiska iz zemljiške knjige (priloga A1). Na podlagi takšne oznake bo zemljiška knjiga lahko izbrisala zaznambo pri

izvedeni pravici.

Določilo 243. člena ZZK-1 je sicer res jasno določa, da se z izbrisno tožbo izpodbija "vknjižba določene pravice." Povedano drugače, predmet izbrisne tožbe so (samo) vknjižbe, čeprav ZZK-1 že v 6. odstavku istega člena napravi izjemo glede zaznambe nadhipoteke. Pravice se v zemljiško knjigo vpisujejo z vknjižbo oziroma predznambo, če zakon za posamezno vrsto pravice ne določa, da se vpisujejo z zaznambo (drugi odstavek 27. člena ZZK-1). Vknjižba je glavni vpis, s katerim se doseže oziroma izkaže pridobitev oziroma prenehanje pravice, ki se vpisuje v zemljiško knjigo (39. člen ZZK-1). Višje sodišče pa opozarja, da sodna praksa ne izhaja iz stroge jezikovne razlage zakona, ampak se usmerja v presojo, ali posamezen vpis pomeni vpis pravice (po vsebini torej vknjižbo) ali ne (namenska razlaga zakona). Vrhovno sodišče je že dovolilo izbrisno tožbo zoper zaznambo izvršbe in tudi zoper poočitev, saj je presodilo, da je šlo po vsebini za vknjižbo.

Zato dejstvo, da je sodišče z zaznambo omogočilo toženi stranki dejansko vknjižbo (nadaljnega) imetništva stavbne pravice, tožeči stranki ne preprečuje izpodbijanja takšnega vpisa zaznambe z izbrisno tožbo.

Pravilno je stališče sodišča prve stopnje, da ima "podaljšanje" stavbne pravice učinek, kot če bi se stavbna pravica ustanavljala povsem na novo in se mora posledično tudi v zemljiški knjigi vpisati povsem na novo, torej kot vknjižba pravice in ne napačno, kot je storilo Okrajno sodišče v Murski Soboti, kot zaznamba dejstva pri izvedeni stvarni pravici.

Za ponovno ustanovitev veljajo enaka pravila kot za prvo ustanovitev stavbne pravice. Potrebna je pogodba o ponovni ustanovitvi kot pravni naslov ter zemljiškoknjižno dovolilo in vpis v zemljiško knjigo kot razpolagalni posel in pridobitni način. Kakršnokoli "tiho" podaljšanje ni mogoče.

VSL Sodba I Cpg 118/2025, 14. 5. 2025

175. člen (Najemno in zakupno razmerje)

176. člen (Ogled nepremičnine)

177. člen (Nepremičnine izvzete iz izvršbe)

178. člen (Način ugotovitve vrednosti)

1. Splošno

V primeru ugotavljanja odgovornosti države za povzročeno škodo, ki bi jo naj pri opravljanju svojega dela storil državni organ, zlasti pri ugotavljanju kvalificirane protipravnosti njegovega ravnanja, je treba upoštevati naravo dela, v konkretnem primeru je to "sojenje". Protipravnost sodnikovega ravnanja v smislu odškodninskega prava bi tako lahko bila podana le ta takrat, ko je napaka v procesu sojenja posledica kršenja izrecnih določb zakona, kot tudi, če je posledica napake v metodi dela, v pravilih stroke, ki nasprotuje običajnemu načinu opravljanja sodniške službe. Merilo za presojanje protipravnosti ravnanja sodnika je tudi standard dolžnostnega ravnanja, ki se zahteva od določenega človeka (sodnika). Za presojo protipravnosti sodnikovega ravnanja je tako odločilno, ali je sodnik v konkretnem primeru ravnal v nasprotju s profesionalnimi standardi sodniške službe.

Kar zadeva ravnanje sodnih izvedencev med sodnimi postopki, kamor spadajo cenilci nepremičnin, pritožba utemeljena graja zaključek sodišča prve stopnje, da v odškodninsko odgovornost države za delo sodišča ni mogoče šteti tudi delovanja sodnih izvedencev in cenilcev. Ko je govora o škodi, ki jo povzroči država, jo dejansko povzročijo državni organi, zato sodišče kot

državni organ predstavlja sodnik, ki ima v državi funkcijo sojenja.

Ko je izvedenec imenovan za delo v konkretnem sodnem postopku, mu tako teorija kot sodna praksa priznavata položaj specifičnega pomočnika sodišča. Vendar pa ga tak položaj, v katerem ima sodni izvedenec lahko tudi dokaj aktivno vlogo, še ne izenačuje s sodnikom oziroma njegovo delo ni tako neločljivo povezano s sodnikovim, da bi šlo dejansko za sodnikovo delovanje in s tem za delo sodišča oziroma države.

VSM Sodba I Cp 181/2025, 19. 6. 2025

Pripombe na cenilno poročilo so predmet obravnave v sklepu, s katerim sodišče ugotovi vrednost nepremičnine, na sam nastanek stroškov cenilca za opravo cenilnega poročila oziroma izvedenskega mnenja pa ne vplivajo. Sodišče je tisto, ki določi obseg dela cenilca glede na dejanske okoliščine konkretnega primera, cenilno poročilo pa mora ustrezati lastnostim cenilnega poročila in predvsem nalogi, ki mu jo je naložilo sodišče prve stopnje.

VSL Sklep I Ip 234/2025, 25. 4. 2025

2. Ponovna ugotovitev vrednosti nepremičnine

179. člen (Sklep o ugotovitvi vrednosti)

180. člen (Ustavitev izvršbe po predlogu)

181. člen (Odredba o prodaji)

181.a člen (Spletni iskalnik prodaj nepremičnin)

182. člen (Predkupna in odkupna pravica)

183. člen (Način prodaje)

184. člen (Pogoji za prodajo)

185. člen (Položitev varščine)

186. člen (Če je pri prodaji navzoč en sam ponudnik)

187. člen (Kdo ne more biti kupec)

188. člen (Prodajna cena)

188.a člen (Spletna javna dražba)

189. člen (Prodajni narok in domik)

189.a člen (Prodaja z zavezujočim zbiranjem ponudb)

Ni relevantne sodne prakse.

190. člen (Domik pri prodaji z neposredno pogodbo)

191. člen (Položitev kupnine)

Drugi odstavek 191. člena ZIZ je tako jasen in nedvoumen, da ga ni mogoče razlagati drugače, kot le gramatikalno, ne glede na siceršnjo pripravljenost upnikov kriti stroške. Zakonska določba, da

lahko oprostitev plačila kupnine kupec in upnik predlaga le, če je edini upnik, ne pušča nobenega dvoma, kaj je pomen tega pravila. Beseda "edini" je namreč enopomenska.

VSL Sklep I Ip 744/2025, 11. 9. 2025

192. člen (Izročitev nepremičnine kupcu)

V skladu s četrtim odstavkom 192. člena ZIZ sodišče nepremičnino kupcu izroči šele po pravnomočnosti sklepa o izročitvi. Ker je šele pravnomočen sklep o izročitvi podlaga za pridobitev lastninske pravice kupke na prodanem solastnem deležu nepremičnine, lahko šele tedaj nastane obveznost dolžnice, da se izseli iz prodane nepremičnine, za bivanje v kateri zaradi prenehanja (so)lastninske pravice nima več pravne podlage. Rok za izselitev dolžnice iz nepremičnine, ki ga mora sodišče v sklepu o izročitvi določiti na podlagi drugega odstavka 192. člena ZIZ, lahko zato začne teči šele po pravnomočnosti sklepa o izročitvi nepremičnine in ne že z vročitvijo še nepravnomočnega sklepa o izročitvi dolžnici. Poleg tega dolžnici, glede na to, da je bil prodan le dolžnici lasten polovični delež na nepremičnini, medtem ko je druga polovica nepremičnine v lasti tretje osebe, ob ustrezni uporabi določbe drugega odstavka 192. člena ZIZ ni mogoče naložiti, da nepremičnino upniku izroči prosto vseh stvari in oseb, temveč zgolj, da iz nepremičnine izprazni svoje stvari in se iz nje izseli.

VSM Sklep I Ip 25/2025, 26. 3. 2025

193. člen (Varstvo kupčevih pravic)

194. člen (Ustavitev izvršbe)

195. člen (Kdaj se poplačajo)

196. člen (Kateri upniki se poplačajo)

Ustavno sodišče pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti (in zakonitosti) zavrne, če od odločitve ni pričakovati rešitve pomembnega pravnega vprašanja. Ustavno sodišče ustavne pritožbe ni sprejelo v obravnavo, ker niso izpolnjeni pogoji iz drugega odstavka 55.b člena Zakona o Ustavnem sodišču.

U-I-60/25, Up-234/25, 23. 6. 2025

Zamuda roka za prijavo terjatve na razdelitvenem naroku (hipotekarni upnik)

197. člen (Prednost pri poplačilu)

198. člen (Vrstni red drugih terjatev)

199. člen (Nadomestila za osebne služnosti, stavbne pravice in stvarna bremena)

Ni relevantne sodne prakse.

200. člen (Sorazmerno poplačilo terjatev)

200.a člen (Poplačilo upnika, ki je kupec nepremičnine)

200.b člen (Povezane osebe)

201. člen (Izpodbijanje terjatev)

202. člen (Napotitev na pravdo)

203. člen (Nezapadla terjatev)

204. člen (Nezapadla terjatev občasnih prejemkov)

205. člen (Pogojna terjatev)

206. člen (Predznamba zastavne pravice in zaznamba spora)

Ni relevantne sodne prakse.

207. člen (Razdelitveni narok)

208. člen (Sklep o poplačilu)

209. člen (Izbris pravic in bremen)

210. člen (Dolžnikova pravica na prodanem stanovanju)

211. člen (Uporaba določb tega poglavja, če nepremičnina ni vpisana v zemljiško knjigo)

211.a člen (Izvršba na stavbno pravico)

Ni relevantne sodne prakse.

212. člen (Sodni penali)

V kolikor so trditve pavšalne oziroma pomanjkljive, jih v dokaznem postopku niti ni mogoče

preizkušati.

VSC Sklep I Ip 289/2024, 25. 9. 2024

213. člen (Krajevna pristojnost)

214. člen (Če so stvari pri dolžniku ali pri kom drugem)

215. člen (Če stvari niso bile najdene ne pri dolžniku ne pri kom drugem)

216. člen (Če so stvari pri dolžniku ali pri kom drugem)

217. člen (Če stvari niso bile najdene ne pri dolžniku ne pri kom drugem)

Ni relevantne sodne prakse.

218. člen (Če stvari ni bilo mogoče kupiti niti drugje)

Ni relevantne sodne prakse.

219. člen (Pravica do odškodnine)

220. člen (Krajevna pristojnost)

221. člen (Način izvršbe)

222. člen (Odstranitev premočnin)

223. člen (Prodaja premočnih stvari)

224. člen (Krajevna pristojnost)

O predlogih za izdajo začasnih odredb, vloženih pred začetkom spora, o katerem bo sodišče odločalo po pravilih v gospodarskih sporih, oziroma v zadevah, v katerih je dogovorjena arbitražna pristojnost, odločajo okrožna sodišča. Katero okrožno sodišče je krajevno pristojno, se presoja glede na vsebino predlagane začasne odredbe.

Če je vsebina predlagane začasne odredbe v prepovedi (obveznosti opustitve) ravnanj dolžnika, se krajevna pristojnost določa po kraju izpolnitve te obveznosti. V primeru prepovedi unovčenja bančne garancije je to kraj, kjer bi se unovčenje sicer opravilo.

VSL Sklep I Cpg 152/2025, 15. 4. 2025

224.a člen (Sodelovanje izvršitelja)

225. člen (Dejanje, ki ga lahko opravi tudi kdo drug)

226. člen (Dejanje, ki ga more opraviti le dolžnik)

Denarna kazen v družinskih postopkih zavarovanja z začasno odredbo ni namenjena kaznovanju preteklih neustreznih ravnanj in kršitev začasne odredbe, temveč je sredstvo za prisilitev udeležencev, da spoštujejo začasno odredbo, torej da ravnajo v skladu z njo oziroma se vzdržijo z začasno odredbo prepovedanih ravnanj.

Žrtev nasilja ima pravico, da izrazi svoja čustva, prav tako ima pravico, da določena ravnanja ali govorjenja nasprotnega udeleženca dojema kot neprijetna in grozeča ter da se nasprotnega udeleženca boji; po drugi strani nasprotni udeleženec nima pravice določati, katero njegovo vedenje oziroma ravnanje je lahko prepoznano kot nadležno ali grozeče in česa se predlagateljica "sme" bati.

VSL Sklep IV Cp 749/2025, 19. 6. 2025

V pritožbi toženka najprej povzema določbo 272. člena ZIZ, a se pri njeni razlagi neutemeljeno zavzema za upoštevanje stališč teorije in sodne prakse, ki so se oblikovala v zvezi z "običajnimi" (nepotrošniškimi) zadevami zavarovanja - to je, da je treba pravni standard "težko nadomestljive škode" razlagati ozko in strogo, še posebej, če je predlagana regulacijska začasna odredba; pogoj za njeno izdajo pa je tudi reverzibilnost. Že v sklepu II Cp 728/2024 je bilo opozorjeno, da gre v konkretnem primeru za zavarovanje zahtevka potrošnikov v primeru nepoštenih pogodbenih pogojev in da je zato (tudi) določbo 272. člena ZIZ treba razlagati ob upoštevanju prava EU ter njegove razlage, ki jo daje SEU.

VSL Sklep II Cp 444/2025, 19. 5. 2025

Denarna kazen je predvidena in zasleduje k prisiljevanju dolžnika k pravočasni in pravilni izpolnitvi obveznosti iz sodne odločbe, v kateri je bila dolžniku naložena izpolnitev nedenarne obveznosti. V nasprotnem primeru bi se izvotlil namen izrečene denarne kazni, saj bi dolžnik po lastni presoji izbiral, kdaj bo svojo obveznost izpolnil in se ne glede na čas izpolnitve vsakokrat izognil izterjavi izrečene denarne kazni. Prosta presoja dolžnika glede roka izpolnitve nedenarne obveznosti bi tako nasprotovala namenu denarne kazni, tj. prisiljevanju k izpolnitvi nedenarne obveznosti, izrečena denarna kazen pa zato izgubila pomen.

VSL Sklep IV Ip 466/2025, 14. 5. 2025

Pritožbeno sodišče pritruje zaključku sodišča prve stopnje, da toženka ne upošteva v celoti izdane začasne odredbe. Iz posnetkov na USB ključku je namreč tudi po presoji pritožbenega sodišča razvidno, da je toženka odšla na sprehod s psom, pri tem je prečkala sporno dovozno cesto in hodila po njeni sredini, ko ji je nasproti v avtomobilu pripeljal drugi tožnik, toženka pa se je nato (namesto da bi se umaknila, da bi lahko drugi tožnik peljal mimo nje) postavila pred avtomobil drugega tožnika na način, ki ga je oviral pri vožnji na sporni dovozni cesti in se ni umaknila, dokler ni drugi tožnik zapeljal vzvratno. Posnetka na USB ključku tako ne potrujeta toženkin trditev, da bi drugi tožnik lahko brez ovir in težav odpeljal mimo toženke, saj je toženka stala pred vozilom drugega tožnika in ne ob strani vozila ter se je umaknila šele, ko je zapeljal vzvratno.

VSC Sklep I Cp 49/2025, 26. 2. 2025

Pritožbeno sodišče pritruje zaključku sodišča prve stopnje o neutemeljenosti ugovora. Sodišče prve stopnje je pravilno obrazložilo, da je bil sklep o izvršbi po uradni dolžnosti z dne 26. 8. 2024 izdan na podlagi izvršilnega naslova – pravnomočnega sklepa o izvršbi z dne 5. 4. 2022, ki je dolžniku določal osemdnevni rok za izpolnitev obveznosti in denarno kazen 150 EUR. Zato niso pravno upoštevne dolžnikove pritožbene navedbe o neprimernosti in neizvršljivosti izvršilnega

naslova, ki je bil podlaga za izdajo sklepa o izvršbi z dne 5. 4. 2022 (sodna poravnava) in je že postal pravnomočen, saj je predmet presoje v obravnavani zadevi sklep o zavrnitvi dolžnikovega ugovora zoper sklep sodišča prve stopnje z dne 26. 8. 2024 o dovolitvi izvršbe po uradni dolžnosti zaradi izterjave izrečene denarne kazni (in ne že pravnomočni sklep o izvršbi z dne 5. 4. 2022).

VSC Sklep I Ip 7/2025, 23. 1. 2025

227. člen (Dopustitev in opustitev)

V pritožbi toženka najprej povzema določbo 272. člena ZIZ, a se pri njeni razlagi neutemeljeno zavzema za upoštevanje stališč teorije in sodne prakse, ki so se oblikovala v zvezi z "običajnimi" (nepotrošniškimi) zadevami zavarovanja - to je, da je treba pravni standard "težko nadomestljive škode" razlagati ozko in strogo, še posebej, če je predlagana regulacijska začasna odredba; pogoj za njeno izdajo pa je tudi reverzibilnost. Že v sklepu II Cp 728/2024 je bilo opozorjeno, da gre v konkretnem primeru za zavarovanje zahtevka potrošnikov v primeru nepoštenih pogodbenih pogojev in da je zato (tudi) določbo 272. člena ZIZ treba razlagati ob upoštevanju prava EU ter njegove razlage, ki jo daje SEU.

VSL Sklep II Cp 444/2025, 19. 5. 2025

228. člen (Vzpostavitev prejšnjega stanja)

229. člen (Ponovno motenje posesti)

230. člen (Krajevna pristojnost)

231. člen (Rok za vložitev predloga za izvršbo)

232. člen (Način izvršbe)

233. člen (Nadomestilo plače pri vrnitvi delavca na delo)

Glede na določila davčnih in delovnopravnih predpisov ter predpisov o obveznih prispevkih za socialno zavarovanje delavec ni upravičen do izplačila celotnega zneska primeroma plače iz pogodbe o zaposlitvi oziroma po kolektivni pogodbi (bruto znesek), ampak mu mora delodajalec obračunati bruto znesek, nato pa mu po odvodu (plačilu) davkov in prispevkov izplačati ustrezni neto znesek. Zakonske zamudne obresti pripadajo delavcu le od ustreznega neto zneska. Tipično v izrekih sodb niso navedeni tako bruto kot neto zneski dolžnih zneskov. Razlog za to, da v izreku sodbe niso navedeni bruto in neto zneski, je, da je višina neto zneska glede na pripadajoči bruto znesek odvisna od davčnih predpisov in okoliščin delavca na dan obračuna plače. Dohodek je prejet, ko je izplačan fizični osebi ali je kako drugače dan na razpolago fizični osebi. Ker ob izdaji sodbe ni znano, po kakšni stopnji se bodo obračunali davki oziroma dohodnina (oziroma davki in prispevki pri dohodkih, od katerih se prispevki plačujejo), tudi ni znano, kakšni bodo natančno izračunani pravilni neto zneski po obračunu dajatev na dan izplačila prejemkov. Zato se prejemki, od katerih se plačujejo davki (in prispevki, če gre za takšne vrste prejemkov), ponavadi dosodijo le v bruto zneskih, v izreku sodbe pa se le opisno navede, da zakonske zamudne obresti tečejo od neto zneskov, obračunanih od po višini določenih dosojenih bruto zneskov, pri čemer neto zneski v izreku sodbe ne smejo biti določeni po

višini v denarnem znesku.

VSL Sklep I Ip 604/2025, 21. 5. 2025

234. člen (Krajevna pristojnost)

235. člen (Fizična razdelitev)

236. člen (Razdelitev s prodajo)

237. člen (Stroški postopka)

238. člen (Izjava volje)

238.a člen (Krajevna pristojnost)

238.b člen (Izvršilni predlog in sklep)

Denarna kazen v družinskih postopkih zavarovanja z začasno odredbo ni namenjena kaznovanju preteklih neustreznih ravnanj in kršitev začasne odredbe, temveč je sredstvo za prisilitev udeležencev, da spoštujejo začasno odredbo, torej da ravnajo v skladu z njo oziroma se vzdržijo z začasno odredbo prepovedanih ravnanj.

Žrtev nasilja ima pravico, da izrazi svoja čustva, prav tako ima pravico, da določena ravnanja ali govorjenja nasprotnega udeleženca dojema kot neprijetna in grozeča ter da se nasprotnega udeleženca boji; po drugi strani nasprotni udeleženec nima pravice določati, katero njegovo vedenje oziroma ravnanje je lahko prepoznano kot nadležno ali grozeče in česa se predlagateljica "sme" bati.

VSL Sklep IV Cp 749/2025, 19. 6. 2025

238.c člen (Učinkovanje sklepa)

238.č člen (Izvršilna sredstva)

238.d člen (Posredna izročitev)

238.e člen (Neposredna izročitev)

238.f člen (Izvršitev odločbe o osebnih stikih)

Denarna kazen v družinskih postopkih zavarovanja z začasno odredbo ni namenjena kaznovanju preteklih neustreznih ravnanj in kršitev začasne odredbe, temveč je sredstvo za prisilitev udeležencev, da spoštujejo začasno odredbo, torej da ravnajo v skladu z njo oziroma se vzdržijo z

začasno odredbo prepovedanih ravnanj.

Žrtev nasilja ima pravico, da izrazi svoja čustva, prav tako ima pravico, da določena ravnanja ali govorjenja nasprotnega udeleženca dojema kot neprijetna in grozeča ter da se nasprotnega udeleženca boji; po drugi strani nasprotni udeleženec nima pravice določati, katero njegovo vedenje oziroma ravnanje je lahko prepoznano kot nadležno ali grozeče in česa se predlagateljica "sme" bati.

VSL Sklep IV Cp 749/2025, 19. 6. 2025

Sodišče druge stopnje meni, da so ostali, s sklepom določeni stiki, ob minimalni razumskosti in zmožnosti dogovarjanja sicer dovolj določljivi. Ker pa oče v pritožbi izpostavlja, da "opustitev konkretizacije odpira prostor za arbitrarnost in nadaljevanje konfliktov med staršema", kar gotovo ni v korist sinov udeležencev, je sodišče druge stopnje sledilo pritožbi in določilo konkretne dneve stikov med tedenskimi počitnicami ter jasno opredelilo tudi stike v poletnih počitnicah.

VSM Sklep III Cp 385/2025, 19. 6. 2025

Osrednja osebnost pravice do stikov je otrok, in njegova konkretna korist je najvišje, odločilno merilo za vse odločitve o stikih. Ko gre za družinsko zadevo, je torej glavno vodilo tudi v izvršilnem postopku največja korist otroka. Glede na navedeno mora torej tudi izvršilno sodišče, ko izvršuje sodno odločbo (o stikih), presoјati, če so podani razlogi, ki kažejo na to, da izvršba ne bi bila v korist otroka in v takem primeru je mogoč odstop od izvršitve skladno z izvršilnim naslovom.

VSK Sklep I Ip 105/2025, 22. 4. 2025

Izvršilno sodišče je izvršilni naslov dolžno spoštovati in se v koristnost njegove vsebine v odnosu do mladoletnih otrok ne sme spuščati. V postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov, je bilo ocenjeno, da so stiki, kot so bili dogovorjeni, v korist obeh otrok, saj sicer sodišče sodne poravnave ne bi dovolilo. Izvršilno sodišče zato ob odločanju o predlogu za dovolitev izvršbe izvršilnega naslova iz vidika varstva koristi otrok ne more ponovno presoјati, saj bi s tem kršilo eno od temeljnih načel izvršilnega postopka - načelo stroge formalne legalitete. Takšno stališče je sprejeto tudi v sodni praksi, neposredno pa izhaja tudi iz določbe 238f. člena ZIZ, ki v postopku izvršbe zaradi izvršitve osebnih stikov (v četrtem do šestem odstavku) presoјo varstva koristi otrok omogoča zgolj v zvezi z možnostjo odloga izvršbe.

VSL Sklep I Ip 364/2025, 2. 4. 2025

238.g člen (Izvršitev odločbe o prepovedi stikov)

Ni relevantne sodne prakse.

239. člen (Uporaba določb o izvršbi)

V novejši sodni praksi slovenskih sodišč je zavzeto stališče, da je ureditev začasnih odredb po ZIZ dovolj široka, da je mogoče o predlaganih začasnih odredbah v tem normativnem okviru odločati skladno s pravom EU in na ta način doseči polni učinek Direktive 93/138, zato ni mogoče slediti pritožbenim navedbam, da je sodišče pogoje za izdajo začasnih odredb po ZIZ razlagalo contra legem

VSL Sklep II Cp 1620/2024, 13. 5. 2025

Stališče sodišča prve stopnje, da narok v zadevah zavarovanja ni obvezen (29.a člen v zvezi z 239. členom ZIZ) in da se o začasni odredbi odloča zgolj s stopnjo verjetnosti, zaradi česar personalnih dokazov (zaslišana strank in prič) personalnih dokazov ni treba izvajati, je napačno. Sporočilo določbe 29. člena ZIZ je zgolj v tem, da za razliko od pravnega postopka v izvršilnih zadevah in zadevah zavarovanja narok ni obvezen, iz česar pa ni mogoče sklepati, da ga ni treba

nikoli izvesti.

Pritožbeno sodišče pojasnjuje, da v skladu z doktrino Ustavnega sodišča¹ v sumarnem postopku zavarovanja z začasno odredbo ni treba izvesti vseh predlaganih dokazov; kajti dokazni standard je pri odločanju o začasnih odredbah znižan na verjetnost, zato sta temu podvržena tako dokazna ocena kot tudi izvajanje dokazov. V ugovornem postopku zoper začasno odredbo personalni dokazi sicer niso izključeni, vendar pa to ne pomeni, da je treba izvesti vse (personalne) dokaze, ki jih stranka predlaga; to je namreč predmet dokazovanja v postopku o glavni stvari, v ugovornem postopku je treba pri izvesti zgolj nezamudne dokaze,² na podlagi katerih se lahko sodišče na hiter in primeren način prepriča, ali so podani pogoji za izdajo začasne odredbe.

VSM Sklep I Cp 955/2024, 3. 3. 2025

Resnica o tem, kakšne so bile okoliščine, iz katerih je vzniknil spor (kaj se je zares zgodilo), je v sodbi nujno rekonstruirana, v določenem delu sodb pa od teh okoliščin delno ali povsem odstopa (in je torej umetno skonstruirana). S tem ni nujno nič narobe. Pravdni postopek ponuja sredstva, da bi bila navedena rekonstrukcija karseda zanesljiva, vendar zanesljivosti po naravi stvari ne more zagotoviti, sploh pa če svojih procesnih pravic, ki so v tej funkciji dane na voljo strankam, te ne izkoristijo.

Sodišče prve stopnje je utemeljeno štelo, da je rok izvedbe bistvena sestavina Pogodbe, saj toženka te tožničine trditve ni zanikala in ker je tudi takšno "pravno obarvano" dejstvo lahko predmet priznanja.

Glede na resne, ponavljajoče se in očitno tudi neuspešne pozive za dostavo projektne dokumentacije je bilo s pravnooodločilne časovne perspektive dneva oddaje izjave o odstopu očitno, da bo toženka z izročitvijo celotnega PGD zamudila.

Prenehanja predhodne odredbe v ZIZ ne urejajo zgolj določbe 264. in 265. člena, temveč tudi smiselno, na podlagi 239. člena uporabljena splošna pravila iz prvega in drugega odstavka 76. člena, po katerih "[p]oleg drugih primerov, ki so določeni v tem zakonu, sodišče ustavi izvršbo po uradni dolžnosti, tudi če je izvršilni naslov pravnomočno odpravljen, spremenjen, razveljavljen ali izrečen za neveljavnega, oziroma če je razveljavljeno potrdilo o izvršljivosti", in razveljavi vsa opravljena izvršilna dejanja.

Pravilno sodišče prve stopnje povzema tudi stališča pravne teorije in sodne prakse, da so vir pravnooodločilne objektivne nevarnosti za bodočo uveljavitev terjatve lahko tudi dolžnikovo namerno ravnanje, slabo upravljanje, prezadolženost ali resna insolventnost (identično jih je našteval Triva v zgoraj navedenem in nadaljeval seznam še z dolžnikovo boleznijo, ki zmanjšuje njegovo delovno sposobnost, dejstvom, da se zoper njega vodi več kondemnatornih pravnih ali izvršb, sicer pa tudi z drugimi dejanji tretjih nasploh).

Posebno zadržanost proti zavarovanju z začasno odredbo z blokado "dolžnikovih" bančnih računov narekuje, da je edini vir nevarnosti za uveljavitev terjatve, ki je bila s pritožbeno še nepreizkušeno sodbo prisojena "upniku", to, da je ta terjatev večja od dolžnikovega premoženja, dolžnik pa sicer posluje dobro. Zgolj verjetna (tj. bolj ali manj zanesljivo ugotovljena) upnikova terjatev bi namreč lahko povzročila zanesljiv dolžnikov propad.

Za primer zavrnitve evropskega naloga za zamrznitev bančnih računov je zapovedan enostranski ("ex parte") postopek, skladno z naravo tega sredstva zavarovanja, katerega vnaprejšnje razkritje bi lahko spodkopalo njegov namen (nacionalna ureditev izvršbe in zavarovanja je enaka, le brez izrecne določbe o enostranski pritožbi, gl. prvo poved prvega odstavka 45. člena in 239. člen ZIZ).

VSL Sodba in sklep I Cpg 596/2024, 16. 1. 2025

239.a člen (Sklep o zavarovanju in določitev izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

240. člen (Sredstva zavarovanja)

241. člen (Nedopustnost zavarovanja)

242. člen (Krajevna pristojnost)

243. člen (Pogoji za zastavno pravico)

Revizija se dopusti glede vprašanj:

– Ali vložitev predloga za zavarovanje na podlagi 243. člena ZIZ pretrga tek zastaranja davčne izvršbe terjatve, ki je s tem sklepom zavarovana?

– Kdaj se šteje, da je davčni dolжник obveščen o uradnem dejanju, ki pretrga zastaranje v skladu z drugim odstavkom 126. člena ZDavP-2, kadar davčni organ predlaga zavarovanje z zastavno pravico na dolžnikovi nepremičnini?

VSRS Sklep X DoR 7/2025-5, 11. 6. 2025

244. člen (Način pridobitve zastavne pravice na nepremičnini)

245. člen (Učinek vknjižbe in zaznambe)

245.a člen (Krajevna pristojnost)

245.b člen (Pogoji za zastavno pravico)

245.c člen (Način pridobitve zastavne pravice na poslovnem deležu)

246. člen (Krajevna pristojnost)

Ni relevantne sodne prakse.

247. člen (Pogoji za zastavno pravico)

248. člen (Način pridobitve zastavne pravice na premičnini)

254. člen (Uporaba določb tega poglavja, če nepremičnina ni vpisana v zemljiški

knjigi)

256. člen (Krajevna pristojnost)

257. člen (Pogoji za predhodno odredbo)

1. Splošno
2. Odločba, ki je podlaga za izdajo predhodne odredbe
3. Izkaz nevarnosti

258. člen (Domnevana nevarnost)

259. člen (Zavarovanje še ne zapadlih občasnih dajatev)

260. člen (Vrste predhodnih odredb)

1. Rubež premičnin
2. Rubež denarne terjatve ali terjatve, da se izročijo stvari
3. Rubež drugih premoženjskih oziroma materialnih pravic
4. Rubež denarnega zneska na dolžnikovem računu pri organizaciji za plačilni promet
5. Vpis zastavne pravice v sodnem registru na deležu družbenika v družbi oziroma v centralnem registru vrednostnih papirjev na nematerializiranih vrednostnih papirjih
6. Predznamba zastavne pravice na dolžnikovi nepremičnini ali na pravici vknjiženi na nepremičnini
7. Več predhodnih odredb
8. Razno

262. člen (Prodaja zarubljenih stvari in prenos dolžnikove terjatve)

263. člen (Sklep o predhodni odredbi)

264. člen (Prenehanje predhodne odredbe)

Tožnik je z delom zahtevka pravnomočno uspel in so v tem delu podani pogoji za izvršbo, zato izdajačasne odredbe za zavarovanje (pravnomočno prisojene) denarne terjatve ni več mogoča (267. člen ZIZ). Prav tako ni mogoča za zavarovanje terjatve, za katero je bilo pravnomočno ugotovljeno, da ni nastala (tretji odstavek 278. člena ZIZ v zvezi s prvim odstavkom 264. člena ZIZ).

VSRS Sklep II DoR 76/2025, 24. 4. 2025

Resnica o tem, kakšne so bile okoliščine, iz katerih je vzniknil spor (kaj se je zares zgodilo), je v sodbi nujno rekonstruirana, v določenem delu sodb pa od teh okoliščin delno ali povsem odstopa (in je torej umetno skonstruirana). S tem ni nujno nič narobe. Pravdni postopek ponuja sredstva, da bi bila navedena rekonstrukcija karseda zanesljiva, vendar zanesljivosti po naravi stvari ne more zagotoviti, sploh pa če svojih procesnih pravic, ki so v tej funkciji dane na voljo strankam, te ne izkoristijo.

Sodišče prve stopnje je utemeljeno štelo, da je rok izvedbe bistvena sestavina Pogodbe, saj toženka te tožničine trditve ni zanikala in ker je tudi takšno "pravno obarvano" dejstvo lahko predmet priznanja.

Glede na resne, ponavljajoče se in očitno tudi neuspešne pozive za dostavo projektne dokumentacije je bilo s pravnoodločilne časovne perspektive dneva oddaje izjave o odstopu očitno, da bo toženka z izročitvijo celotnega PGD zamudila.

Prenehanja predhodne odredbe v ZIZ ne urejajo zgolj določbe 264. in 265. člena, temveč tudi smiselno, na podlagi 239. člena uporabljena splošna pravila iz prvega in drugega odstavka 76. člena, po katerih "[p]oleg drugih primerov, ki so določeni v tem zakonu, sodišče ustavi izvršbo po uradni dolžnosti, tudi če je izvršilni naslov pravnomočno odpravljen, spremenjen, razveljavljen ali izrečen za neveljavnega, oziroma če je razveljavljeno potrdilo o izvršljivosti", in razveljavi vsa opravljena izvršilna dejanja.

Pravilno sodišče prve stopnje povzema tudi stališča pravne teorije in sodne prakse, da so vir pravnoodločilne objektivne nevarnosti za bodočo uveljavitev terjatve lahko tudi dolžnikovo namerno ravnanje, slabo upravljanje, prezadolženost ali resna insolventnost (identično jih je našteval Triva v zgoraj navedenem in nadaljeval seznam še z dolžnikovo boleznijo, ki zmanjšuje njegovo delovno sposobnost, dejstvom, da se zoper njega vodi več kondemnatornih pravnih ali izvršb, sicer pa tudi z drugimi dejanji tretjih nasploh).

Posebno zadržanost proti zavarovanju z začasno odredbo z blokado "dolžnikovih" bančnih računov narekuje, da je edini vir nevarnosti za uveljavitev terjatve, ki je bila s pritožbeno še nepreizkušeno sodbo prisojena "upniku", to, da je ta terjatev večja od dolžnikovega premoženja, dolžnik pa sicer posluje dobro. Zgolj verjetna (tj. bolj ali manj zanesljivo ugotovljena) upnikova terjatev bi namreč lahko povzročila zanesljiv dolžnikov propad.

Za primer zavrnitve evropskega naloga za zamrznitev bančnih računov je zapovedan enostranski ("ex parte") postopek, skladno z naravo tega sredstva zavarovanja, katerega vnaprejšnje razkritje bi lahko spodkopalo njegov namen (nacionalna ureditev izvršbe in zavarovanja je enaka, le brez izrecne določbe o enostranski pritožbi, gl. prvo poved prvega odstavka 45. člena in 239. člen ZIZ).

VSL Sodba in sklep I Cpg 596/2024, 16. 1. 2025

265. člen (Ustavitev v primeru, če upnik ne zahteva izvršbe)

Resnica o tem, kakšne so bile okoliščine, iz katerih je vzniknil spor (kaj se je zares zgodilo), je v sodbi nujno rekonstruirana, v določenem delu sodb pa od teh okoliščin delno ali povsem odstopa (in je torej umetno skonstruirana). S tem ni nujno nič narobe. Pravdni postopek ponuja sredstva, da bi bila navedena rekonstrukcija karseda zanesljiva, vendar zanesljivosti po naravi stvari ne more zagotoviti, sploh pa če svojih procesnih pravic, ki so v tej funkciji dane na voljo strankam, te ne izkoristijo.

Sodišče prve stopnje je utemeljeno štelo, da je rok izvedbe bistvena sestavina Pogodbe, saj toženka te tožničine trditve ni zanikala in ker je tudi takšno "pravno obarvano" dejstvo lahko predmet

priznanja.

Glede na resne, ponavljajoče se in očitno tudi neuspešne pozive za dostavo projektne dokumentacije je bilo s pravnooodločilne časovne perspektive dneva oddaje izjave o odstopu očitno, da bo toženka z izročitvijo celotnega PGD zamudila.

Prenehanja predhodne odredbe v ZIZ ne urejajo zgolj določbe 264. in 265. člena, temveč tudi smiselno, na podlagi 239. člena uporabljena splošna pravila iz prvega in drugega odstavka 76. člena, po katerih "[p]oleg drugih primerov, ki so določeni v tem zakonu, sodišče ustavi izvršbo po uradni dolžnosti, tudi če je izvršilni naslov pravnomočno odpravljen, spremenjen, razveljavljen ali izrečen za neveljavnega, oziroma če je razveljavljeno potrdilo o izvršljivosti", in razveljavi vsa opravljena izvršilna dejanja.

Pravilno sodišče prve stopnje povzema tudi stališča pravne teorije in sodne prakse, da so vir pravnooodločilne objektivne nevarnosti za bodočo uveljavitev terjatve lahko tudi dolžnikovo namerno ravnanje, slabo upravljanje, prezadolženost ali resna insolventnost (identično jih je našteval Triva v zgoraj navedenem in nadaljeval seznam še z dolžnikovo boleznijo, ki zmanjšuje njegovo delovno sposobnost, dejstvom, da se zoper njega vodi več kondemnatornih pravnih ali izvršb, sicer pa tudi z drugimi dejanji tretjih nasploh).

Posebno zadržanost proti zavarovanju z začasno odredbo z blokado "dolžnikovih" bančnih računov narekuje, da je edini vir nevarnosti za uveljavitev terjatve, ki je bila s pritožbeno še nepreizkušeno sodbo prisojena "upniku", to, da je ta terjatev večja od dolžnikovega premoženja, dolžnik pa sicer posluje dobro. Zgolj verjetna (tj. bolj ali manj zanesljivo ugotovljena) upnikova terjatev bi namreč lahko povzročila zanesljiv dolžnikov propad.

Za primer zavrnitve evropskega naloga za zamrznitev bančnih računov je zapovedan enostranski ("ex parte") postopek, skladno z naravo tega sredstva zavarovanja, katerega vnaprejšnje razkritje bi lahko spodkopalo njegov namen (nacionalna ureditev izvršbe in zavarovanja je enaka, le brez izrecne določbe o enostranski pritožbi, gl. prvo poved prvega odstavka 45. člena in 239. člen ZIZ).

VSL Sodba in sklep I Cpg 596/2024, 16. 1. 2025

266. člen (Krajevna pristojnost)

O predlogih za izdajo začasnih odredb, vloženih pred začetkom spora, o katerem bo sodišče odločalo po pravilih v gospodarskih sporih, oziroma v zadevah, v katerih je dogovorjena arbitražna pristojnost, odločajo okrožna sodišča. Katero okrožno sodišče je krajevno pristojno, se presoja glede na vsebino predlagane začasne odredbe.

Če je vsebina predlagane začasne odredbe v prepovedi (obveznosti opustitve) ravnanj dolžnika, se krajevna pristojnost določa po kraju izpolnitve te obveznosti. V primeru prepovedi unovčenja bančne garancije je to kraj, kjer bi se unovčenje sicer opravilo.

VSL Sklep I Cpg 152/2025, 15. 4. 2025

267. člen (Kdaj je mogoče izdati začasno odredbo)

Tožnik je z delom zahtevka pravnomočno uspel in so v tem delu podani pogoji za izvršbo, zato izdaja začasne odredbe za zavarovanje (pravnomočno prisojene) denarne terjatve ni več mogoča (267. člen ZIZ). Prav tako ni mogoča za zavarovanje terjatve, za katero je bilo pravnomočno ugotovljeno, da ni nastala (tretji odstavek 278. člena ZIZ v zvezi s prvim odstavkom 264. člena ZIZ).

VSRS Sklep II DoR 76/2025, 24. 4. 2025

Pritožba z navedbami o nepomembnosti odplačanega zneska v EUR in nadaljnjimi o neizkazanosti poplačila glavnice v višini 159.000,00 EUR, ker naj bi do 15. 11. 2023 pritožnik poplačal le 144.978,66 CHF, kot tudi z izraženim naziranjem, da razlika med zneskom, ki ga bo tožnik plačal po koncu kreditnega obdobja, in prejetim zneskom kredita predstavlja ceno toženi stranki za uporabo izposojenega denarja), ne uspe izpodbiti zaključka v izpodbijanem sklepu o preplačilu, obstoječem že v času vložitve tožbe (glej točko 21 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Tega ne more izpodbiti niti z navedbami o možnosti zagotovitve polnega učinka meritorne odločitve tudi po koncu glavne obravnave, v pritožbenem postopku, na podlagi 267. člena ZIZ, saj mora imeti tožnik kot potrošnik ob gornjih izhodiščih možnost, da doseže primerljivo sodno varstvo že tekom pravde, sprožene ravno zaradi uveljavljanja ničnosti pravnega posla zaradi nepoštenega pogodbenega pogoja.

VSC Sklep I Cp 273/2024, 4. 12. 2024

268. člen (Učinek sklepa o začasni odredbi)

269. člen (Nedopustnost začasne odredbe)

270. člen (Pogoji za začasno odredbo)

1. Splošno

Začasni ukrepi so tako po pravu RS kot ob uporabi navedene direktive dopustni, ko pa je o začasnem ukrepu pravnomočno odločeno, pa res iudicata predstavlja oviro za ponovno odločanje o isti stvari.

VSL Sklep II Cp 1312/2025, 12. 8. 2025

Ni dovolj, da tožeča stranka v predlogu izkaže pogoje za začasno odredbo, pač pa mora predlagati takšno sredstvo zavarovanja, s katerim je mogoče doseči namen zavarovanja. Z začasno odredbo v delovnem sporu ni mogoče zahtevati odložitve izvršitve sodne odločbe, saj bi to pomenilo izigravanje učinkovitosti sodnega varstva. Začasna odredba sama po sebi tudi ni primeren instrument za zadržanje izvršitve druge (pravnomočne) sodbe. Pravilna pot je predlog za odlog izvršbe pod pogoji iz 71. člena ZIZ. Namen zavarovanja bi lahko tožeča stranka dosegla z začasno odredbo, ki bi urejala varovanje premoženja tožene stranke in prepoved razpolaganja s premoženjem tožene stranke, s čimer bi bilo tožeči stranki omogočeno kasnejše poplačilo vtoževane denarne terjatve. Predlagana začasna odredba pa tega cilja ne zasleduje.

VDSS Sklep Pdp 257/2025, 9. 7. 2025

2. Verjeten obstoj terjatve

Sodišče prve stopnje je predlagano začasno odredbo pravilno zavrnilo že iz razloga, ker tožnik ni izkazal verjetnosti obstoja vtoževane odškodninske terjatve zoper toženko.

VDSS Sklep Pdp 222/2025, 18. 6. 2025

Ker ni z verjetnostjo izkazano prenehanje terjatve, je sodišče prve stopnje utemeljeno zaključilo, da je podana verjetnost obstoja terjatve iz pogodbe o prodaji poslovnega prostora, ki sicer (razen v smeri prenehanja) ni bila prerekana. Aktivno legitimacijo za tožbo pa je tožnica pridobila na podlagi sklepa o prenosu terjatve z njenega dolžnika nanjo, kar v postopku ni izpodbijano.

VSL Sklep I Cp 317/2025, 17. 6. 2025

3. Verjeten obstoj nevarnosti

Ni dovolj, da tožeča stranka v predlogu izkaže pogoje za začasno odredbo, pač pa mora predlagati takšno sredstvo zavarovanja, s katerim je mogoče doseči namen zavarovanja. Z začasno

odredbo v delovnem sporu ni mogoče zahtevati odložitve izvršitve sodne odločbe, saj bi to pomenilo izigravanje učinkovitosti sodnega varstva. Začasna odredba sama po sebi tudi ni primeren instrument za zadržanje izvršitve druge (pravnomočne) sodbe. Pravilna pot je predlog za odlog izvršbe pod pogoji iz 71. člena ZIZ. Namen zavarovanja bi lahko tožeča stranka dosegla z začasno odredbo, ki bi urejala varovanje premoženja tožene stranke in prepoved razpolaganja s premoženjem tožene stranke, s čimer bi bilo tožeči stranki omogočeno kasnejše poplačilo vtoževane denarne terjatve. Predlagana začasna odredba pa tega cilja ne zasleduje.

VDSS Sklep Pdp 257/2025, 9. 7. 2025

Subjektivna nevarnost mora temeljiti na dolžnikovih ravnanjih in mora biti konkretna. Upnik mora izkazati dolžnikovo ravnanje, katerega posledica je zmanjševanje njegovega premoženja in s tem zmanjševanje možnosti za uspešno uveljavljanje denarne terjatve.

VSL Sklep I Cp 1148/2025, 9. 7. 2025

Čeprav je protipravno ravnanje na enem področju lahko kdaj indic verjetnosti podobnega ravnanja na drugem področju, ta zaključek ne more biti avtomatičen. Tudi če je verjetno, da je toženec izčrpaval in do sprožitve tega postopka zavarovanja praktično že izčrpal njihovo skupno družbo v korist svoje, iz tega življenjsko logično še ne izhaja, da bi enako ravnal s svojim premoženjem, zato da ga prikrije. Tožniki se dejanjem, ki jih tožencu očitajo v zvezi z razpolaganjem z njegovim premoženjem, niso posvetili z enako pozornostjo kot tistim glede njegovega zatrijevanega škodljivega razpolaganja s premoženjem skupne družbe, vendar pa se prva - niti sama zase niti v luči drugih - po stališču pritožbenega sodišča že na ravni trditev ne prilegajo subjektivni nevarnosti, kot jo zahteva drugi odstavek 270. člena ZIZ.

Stroški postopka zavarovanja terjatve so v razmerju do tistih iz pravde o tej terjatvi ravno tako pravdni stroški (saj gre za stroške, ki čeprav ne nastanejo med pravdnim postopkom, nastanejo zaradi njega, oboje v smislu prvega odstavka 151. člena ZPP). Kadar pa je predlog za začasno sodno varstvo pravnomočno zavrnjen, je dokončno jasno, da je njegov predlagatelj nasprotno stranko po nepotrebnem vznemirjal (in ji povzročil stroške), neoziraje se na njegov morebitni poznejši pravdni uspeh zoper njo.

VSL Sklep I Cpg 184/2025, 3. 7. 2025

Razpolaganje z dolžnikovim premoženjem, pri katerem gre za "sale & lease back" tip pravnega posla, ne predstavlja aktivnega ravnanja tožene stranke, ki bi merilo na izigravanje tožeče stranke. Ob odsotnosti drugih okoliščin predstavlja nameravana sprememba v poslovnem načrtovanju zgolj poslovno odločitev v smeri razdolževanja tožene stranke.

VSL Sklep I Cpg 31/2025, 29. 1. 2025

4. Neznatna škoda

5. Domneva nevarnosti

6. Ureditvene (regulacijske) začasne odredbe

Pri izdaji začasne odredbe, katere vsebina se prekriva z vsebino tožbenega zahtevka, je potrebna zadržanost. US RS je poudarilo, da je v nekaterih primerih nujno na tak način začasno urediti stanje, ker sicer sodno varstvo ne bi več moglo doseči svojega namena. Ena od takih okoliščin je, da tožniku že med sodnim postopkom nastaja nenadomestljiva oziroma težko nadomestljiva škoda.

VSL Sklep II Cp 1020/2025, 3. 6. 2025

271. člen (Vrste začasnih odredb)

1. Splošno

Ni dovolj, da tožeča stranka v predlogu izkaže pogoje za začasno odredbo, pač pa mora predlagati takšno sredstvo zavarovanja, s katerim je mogoče doseči namen zavarovanja. Z začasno odredbo v delovnem sporu ni mogoče zahtevati odložitve izvršitve sodne odločbe, saj bi to pomenilo izigravanje učinkovitosti sodnega varstva. Začasna odredba sama po sebi tudi ni primeren instrument za zadržanje izvršitve druge (pravnomočne) sodbe. Pravilna pot je predlog za odlog izvršbe pod pogoji iz 71. člena ZIZ. Namen zavarovanja bi lahko tožeča stranka dosegla z začasno odredbo, ki bi urejala varovanje premoženja tožene stranke in prepoved razpolaganja s premoženjem tožene stranke, s čimer bi bilo tožeči stranki omogočeno kasnejše poplačilo vtoževane denarne terjatve. Predlagana začasna odredba pa tega cilja ne zasleduje.

VDSS Sklep Pdp 257/2025, 9. 7. 2025

2. Namen začasne odredbe

- 3. Prepoved, da dolžnik ne sme razpolagati s premičninami in hramba teh stvari ter vpis prepovedi v register**
- 4. Prepoved, da dolžnik ne sme odtujiti ali obremeniti svoje nepremičnine ali stvarnih pravic in zaznamba te prepovedi v zemljiški knjigi**
- 5. Prepoved dolžnikovemu dolžniku, da dolžniku ne sme izplačati terjatve ali mu izročiti stvari ter prepoved dolžniku, da ne sme sprejeti stvari, izterjati terjatve ali razpolagati z njimi**
- 6. Nalog organizaciji za plačilni promet, da mora dolžniku ali drugemu po njegovem nalogu odreči izplačilo denarnega zneska za katerega je izdana začasna odredba, z dolžnikovega računa**

7. Druge vrste začasnih odredb

272. člen (Pogoji za začasno odredbo)

1. Splošno

Začasni ukrepi so tako po pravu RS kot ob uporabi navedene direktive dopustni, ko pa je o začasnem ukrepu pravnomočno odločeno, pa res iudicata predstavlja oviro za ponovno odločanje o isti stvari.

VSL Sklep II Cp 1312/2025, 12. 8. 2025

V novejši sodni praksi slovenskih sodišč je zavzeto stališče, da je ureditev začasnih odredb po ZIZ dovolj široka, da je mogoče o predlaganih začasnih odredbah v tem normativnem okviru odločati skladno s pravom EU in na ta način doseči polni učinek Direktive 93/138, zato ni mogoče slediti pritožbenim navedbam, da je sodišče pogoje za izdajo začasne odredbe po ZIZ razlagalo contra legem

VSL Sklep II Cp 1620/2024, 13. 5. 2025

Kadar je predlog za izdajo začasne odredbe vložen skupaj s tožbo, je tako po teoriji, kot po sodni praksi dopustno, da se predlagatelj lahko opredeljeno (konkretizirano) sklicuje na dokaze, ki jih je predložil oziroma predlagal že v tožbi, glede verjetnosti obstoja terjatve pa tudi na dejstva, navedena v tožbi.

VSC Sklep I Cp 100/2025, 20. 3. 2025

Načelo hitrosti postopka zavarovanja ni samo samo sebi namen. Namenjeno je varstvu

upnikovega položaja. S takojšnjo zavrnitvijo predloga, kadar sodišče dvomi o verjetnosti izkazanosti tožnikovih trditvev, ne da bi pred tem (vsaj) vzpostavilo kontradiktornost (in počakalo na trditve tožene stranke), sodišče upnikovega položaja v ničemer ne zavaruje.

Čeprav je tožnik po mnenju pritožbenega sodišča torej verjetno izkazal potrebne predpostavke za izdajo začasnih odredbe, pritožbeno sodišče ne more samo ugoditi predlogu za izdajo začasnih odredbe, za kar se zmotno zavzema pritožba. Če bi o izdaji prvič odločalo pritožbeno sodišče, bi namreč s tem onemogočilo ugovorni postopek.

VSL Sklep I Cp 319/2025, 5. 3. 2025

Za razliko od začasnih odredb zaradi zavarovanja denarnih terjatev, kjer se zahteva subjektivna nevarnost oziroma nevarnost, ki je povzročena z nedovoljenim delovanjem dolžnika (drugi odstavek 270. člena ZIZ), je za zavarovanje nedenarnih terjatev treba izkazati za verjetno t. i. objektivno nevarnost. Ta je relevantna ne glede na to ali izvira s strani dolžnika, tretjega ali višje sile, torej ne glede na to, kaj jo povzroča.

Tožnica zatrjuje in dokazuje okoliščine take narave in obsega, da so verjetno zmožne povzročiti zahtevano nevarnost uveljavitve tožnične terjatve oziroma vsaj njeno oteženost.

VSL Sklep I Cp 21/2025, 5. 3. 2025

Stališče sodišča prve stopnje, da narok v zadevah zavarovanja ni obvezen (29.a člen v zvezi z 239. členom ZIZ) in da se o začasni odredbi odloča zgolj s stopnjo verjetnosti, zaradi česar personalnih dokazov (zaslišana strank in prič) personalnih dokazov ni treba izvajati, je napačno. Sporočilo določbe 29. člena ZIZ je zgolj v tem, da za razliko od pravnega postopka v izvršilnih zadevah in zadevah zavarovanja narok ni obvezen, iz česar pa ni mogoče sklepati, da ga ni treba nikoli izvesti.

Pritožbeno sodišče pojasnjuje, da v skladu z doktrino Ustavnega sodišča¹ v sumarnem postopku zavarovanja z začasno odredbo ni treba izvesti vseh predlaganih dokazov; kajti dokazni standard je pri odločanju o začasnih odredbah znižan na verjetnost, zato sta temu podvržena tako dokazna ocena kot tudi izvajanje dokazov. V ugovornem postopku zoper začasno odredbo personalni dokazi sicer niso izključeni, vendar pa to ne pomeni, da je treba izvesti vse (personalne) dokaze, ki jih stranka predlaga; to je namreč predmet dokazovanja v postopku o glavni stvari, v ugovornem postopku je treba pri izvesti zgolj nezamudne dokaze,² na podlagi katerih se lahko sodišče na hiter in primeren način prepriča, ali so podani pogoji za izdajo začasnih odredbe.

VSM Sklep I Cp 955/2024, 3. 3. 2025

Rok za izpodbijanje dolžnikovih dejanj ne more biti vezan na dejanje sodišča, pač pa na zadnje dejanje dolžnika samega. Ker je pri odpovedi dedovanju to dejanje eno samo, teče rok za izpodbijanje od tega, in sodišče ni moglo upoštevati kasnejšega trenutka (npr. izdaje sklepa o dedovanju).

VSL Sklep I Cp 104/2025, 29. 1. 2025

Utemeljene so pritožbene trditve, da se sodišče prve stopnje zgolj z zapisom, da je obrazložitev odločitve vsebovana v točkah 22 obrazložitve izpodbijanega sklepa in naslednjih, iz katerih izhaja, da je le tako mogoče doseči namen zavarovanja, torej brez kakršnegakoli vsebinskega odgovora na konkretizirane ugovorne navedbe, katere je toženka lahko podala šele, ko ji je bil omogočen kontradiktorni postopek, o njih ni vsebinsko izreklo. Ugovorni postopek je namreč namenjen prav zagotovitvi kontradiktornosti postopka v smislu soočenja stališč obeh strank.

VSC Sklep I Cp 325/2024, 12. 12. 2024

Tožnica je za tožbo aktivno legitimirana. Ugotovitev, da je po določbah ZZad postala RS, je namreč predpostavka za zemljiškoknjižno izvedbo dokončne in pravnomočne odločbe upravnega organa, s katero je bilo upravičencem vrnjeno podržavljeno premoženje. Za tak zahtevek ima tudi pravni interes.

VSL Sklep I Cp 1200/2024, 26. 8. 2024

2. Predpostavke za izdajo začasne odredbe - nederarne terjatve

Zakaj dolžnik stroja ne uporablja v lastne namene, za odločitev ne more biti relevantno, dejstvo, da ga prodaja naprej, pa tudi po zaključku višjega sodišča samo zase niti s stopnjo verjetnosti ne izkazuje zatrjevanega namena prikrajšati upnika, prav tako ne, da je šlo za usklajeno ravnanje dolžnika. Ob odsotnosti kakršnihkoli drugih okoliščin, ki bi kazale na nedobrovernost dolžnika, slednjemu ni mogoče očitati, da ob sklenitvi prodajne pogodbe ni bil v dobri veri glede neobstoja neposestne zastavne pravice.

VSL Sklep I Cpg 256/2025, 24. 6. 2025

Denarna kazen je predvidena in zasleduje k prisiljevanju dolžnika k pravočasni in pravilni izpolnitvi obveznosti iz sodne odločbe, v kateri je bila dolžniku naložena izpolnitev nederarne obveznosti. V nasprotnem primeru bi se izvotlil namen izrečene denarne kazni, saj bi dolžnik po lastni presoji izbiral, kdaj bo svojo obveznost izpolnil in se ne glede na čas izpolnitve vsakokrat izognil izterjavi izrečene denarne kazni. Prosta presoja dolžnika glede roka izpolnitve nederarne obveznosti bi tako nasprotovala namenu denarne kazni, tj. prisiljevanju k izpolnitvi nederarne obveznosti, izrečena denarna kazen pa zato izgubila pomen.

VSL Sklep IV Ip 466/2025, 14. 5. 2025

Fikcija priznanja dejstev v primeru neodgovora na tožbo (318. člen ZPP), ki velja v pravdnem postopku, se v postopku zavarovanja z začasno odredbo ne uporablja.

V tej fazi postopka ni izkazana verjetnost terjatve na ugotovitev prenehanja najemnega razmerja z dnem 15. 1. 2024, ker tožnica ni uspela niti s stopnjo verjetnosti izkazati, da bi toženka kršila najemno pogodbo na tak način in v taki meri, ki bi upravičevala izredno odpoved najemne pogodbe v smislu 19. člena pogodbe, saj tožnici ni bila onemogočena uporaba nepremičnine.

VSL Sklep I Cp 233/2025, 12. 5. 2025

Sodišče prve stopnje se je opredelilo, zakaj šteje, da je tožnik izkazal pogoj nevarnosti iz 1. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ in pravilno pojasnilo, da objektivna nevarnost za uveljavitev terjatve (s stopnjo verjetnosti) izhaja iz toženkinega že izvedenega aktivnega sodelovanja pri odsvojitvi dolžnikovega (moževega) premoženja. Obrazložilo je, da vse navedene okoliščine skupaj – do tega, da je šlo za delitev skupnega premoženja po mnogih letih zakonske zveze in ob njenem nadaljnjem trajanju, časovni komponenti (sklenitev Sporazuma kmalu po prejemu tožnikovega opomina) in sami vsebini Sporazuma – dajejo podlago za verjetnost zatrjevanje nevarnosti (glej 8. točko obrazložitve izpodbijanega sklepa in točke 16 – 17 obrazložitve sklepa sodišča prve stopnje o začasni odredi z dne 18. 10. 2024).

VSC Sklep I Cp 131/2025, 10. 4. 2025

Lokacijsko evidentiranje območja stvarne služnosti v katastru nepremičnin je predmet posebne vrste katastrskega postopka in glede na določila ZKN ni obvezno, temveč je stvar proste izbire. Tudi SPZ nikjer ne določa, da bi bil vpis območja stvarne služnosti v kataster konstitutivni pogoj za ugotovitev oz. pridobitev služnosti v sodnem postopku.

Sodišče prve stopnje je ravnalo pravilno, ko je kot neutemeljen zavrnilo ugovor pravnomočno razsojene stvari. Obrazložitvi, da gre v predmetni zadevi za povsem drugo dejansko in pravno podlago spora (priposestevovanje), pritožbeno sodišče dodaja, da gre tudi za druge vrste sodni postopek (pravdni, tam nepravdni postopek) in za druge stranke postopka kot v postopku za ustanovitev nujne poti (sedaj sta tožena tudi nova solastnika služneče nepremičnine).

VSL Sklep in sodba I Cp 1103/2024, 13. 3. 2025

Za razliko od začasnih odredb zaradi zavarovanja denarnih terjatev, kjer se zahteva subjektivna nevarnost oziroma nevarnost, ki je povzročena z nedovoljenim delovanjem dolžnika (drugi odstavek 270. člena ZIZ), je za zavarovanje nederarnih terjatev treba izkazati za verjetno t. i. objektivno nevarnost. Ta je relevantna ne glede na to ali izvira s strani dolžnika, tretjega ali višje sile,

torej ne glede na to, kaj jo povzroča.

Tožnica zatrjuje in dokazuje okoliščine take narave in obsega, da so verjetno zmožne povzročiti zahtevano nevarnost uveljavitve tožnične terjatve oziroma vsaj njeno oteženost.

VSL Sklep I Cp 21/2025, 5. 3. 2025

Pravna podlaga za izdajo začasne odredbe v zvezi s kršitvijo modelov je 123. člen ZIL-1, v zvezi s kršitvijo avtorske pravice 170. člen ZASP, v zvezi z dejanji nelojalne konkurence pa splošna določba 272. člena ZIZ o zavarovanju nedenarne terjatve. Vsem navedenim pravnim podlagam je skupno, da mora upnik izkazati za verjetno, da njegova terjatev obstoji (kar v zvezi z zatrjevano kršitvijo modela in avtorske pravice pomeni izkaz verjetnosti, da je upnik imetnik pravice in da je bila njegova pravica kršena ali grozi dejanska nevarnost, da bo kršena). Poleg tega mora upnik s stopnjo verjetnosti izkazati tudi eno od naslednjih predpostavk: nevarnost, da bo uveljavitev zahtevkov onemogočena ali precej otežena; da je odredba potrebna, da se prepreči nastanek težko nadomestljive škode ali da dolжник z izdajo začasne odredbe, če bi se tekom postopka izkazala za neutemeljeno, ne bi utrpel hujših neugodnih posledic od tistih, ki bi brez izdaje začasne odredbe nastale upniku.

Seznanjeni uporabnik je v konkretnem primeru uporabnik čokoladnih lizik, ki pozna čokoladne lizike, ki so na voljo na trgu in je posebej pozoren na njihov videz in njegove posebnosti. To ni povprečni potrošnik, ki je normalno obveščen ter razumno pozoren in preudaren ter ki videz izdelka običajno zaznava kot celoto in ne preverja njegovih posameznih podrobnosti (res pa je, da tudi ni izvedenec ali specialist, ki bi bil sposoben podrobnega opazovanja zelo majhnih razlik, ki bi lahko obstajale med nasprotujočima si modelom in kršečim izdelkom). Gre torej za potrošnika, ki pogosto kupuje čokoladne lizike, se zanje posebej zanima, pozna njihove različne oblike in barve ter je pozoren na razlike med njimi.

Čeprav je stopnja svobode oblikovalca čokoladnih lizik visoka, je seznanjeni uporabnik, z vidika katerega se presoja celotni vtis, zelo pozoren na podrobnosti in razlike v videzih izdelkov. Če temu ne bi bilo tako, upnikovi modeli tradicionalnih likov, ki so si nujno podobni (snežak, Božiček, zajček, piščanček, opica, samorog) ne bi bili veljavni.

Domnevo veljavnosti registriranih modelov Skupnosti določa prvi odstavek 85. člena Uredbe 6/2002, skladno s katerim sodišče v postopku po tožbi zaradi kršitve registriranega modela Skupnosti obravnava model Skupnosti kot veljaven; veljavnost pa se lahko izpodbija z nasprotno tožbo na ugotovitev ničnosti. Vendar pa velja za postopke zavarovanja z začasno odredbo posebna določba drugega odstavka 90. člena Uredbe 6/2002, po kateri v postopku v zvezi z začasnimi ukrepi zadošča ugovor. V postopkih zavarovanja z začasno odredbo je tako mogoče domnevo veljavnosti registriranega modela Skupnosti izpodbijati zgolj z ugovorom, pri čemer kakršnakoli odločitev sodišča v tem postopku (zavarovanja) ne vpliva na status registriranega modela Skupnosti pri EUIPO.

Tako upnik kot prvi dolжник sta navdih za obliko svoje čokoladne lizike za noč čarovnic verjetno črpala iz iste splošne podobe duhca za noč čarovnic. Liziki nista identični; podobnost med njima, ki je posledica uporabe splošne podobe duhca z glavo buče, pa ne predstavlja predelave in ne prevzema tujega elementa.

Povprečni potrošnik iz oblike čokoladnih lizik ne sklepa na njihov izvor ali kvaliteto, razlikovanje blaga pa je omogočeno z blagovnimi znamkami.

VSL Sklep V Cpg 25/2025, 20. 2. 2025

Rok za izpodbijanje dolžnikovih dejanj ne more biti vezan na dejanje sodišča, pač pa na zadnje dejanje dolžnika samega. Ker je pri odpovedi dedovanju to dejanje eno samo, teče rok za izpodbijanje od tega, in sodišče ni moglo upoštevati kasnejšega trenutka (npr. izdaje sklepa o dedovanju).

VSL Sklep I Cp 104/2025, 29. 1. 2025

Tožnica je za tožbo aktivno legitimirana. Ugotovitev, da je po določbah ZZad postala RS, je

namreč predpostavka za zemljiškoknjižno izvedbo dokončne in pravnomočne odločbe upravnega organa, s katero je bilo upravičencem vrnjeno podržavljeno premoženje. Za tak zahtevek ima tudi pravni interes.

VSL Sklep I Cp 1200/2024, 26. 8. 2024

Sodišče prve stopnje svoje odločitve namreč ni oprlo na ugotovitev, da toženec posesti ni motil (tega, ali je posest motil tožnik ali nov lastnik, sploh ni ugotavljalo), ampak na ugotovitev (vsaj tako je mogoče razumeti zgoraj povzete razloge), da ni z verjetnostjo izkazano, da je toženec posestnik stanovanja.

VSL Sklep I Cp 991/2024, 3. 7. 2024

3. Ureditvene (regulacijske) začasne odredbe

Ne držijo pritožbena zatrjevanja, da je vprašanje morebitnega zastaranja kondikcijskega zahtevka v postopku izdaje začasne odredbe, v katerem tožnica zahteva začasno zadržanje izvrševanja kreditne pogodbe in sporazuma o zavarovanju denarne terjatve z ustanovitvijo zastavne pravice na nepremičnin, bistveno. Tožnica je zahtevala ugotovitev ničnosti kreditne pogodbe in tožbo utemeljevala na varstvu sebe kot potrošnika, ki ji ga daje nacionalna zakonodaja (ZVPoT in ZPotK) in tudi evropski pravni red (Direktiva 93/13). Ničnost v OZ je predpisana v javnem interesu, kar seveda velja tudi, če se ugotovi ničnost potrošniških pogodb, to še toliko bolj, ker načeloma veljajo potrošniki za šibkejši stranke. Tožnici kondikcijskega zahtevka niti ne bi bilo treba postaviti. Ničnost namreč pomeni absolutno negacijo pravnega posla, pri čemer gre v konkretnem primeru še za varstvo šibkejših-potrošnikov. Nični pravni posli namreč lahko ustvarjajo tudi druge posledice, na katere stranka morda ni mislila. Lahko gre tudi za odškodninsko odgovornost. Ničnost torej nujno ne povzroča zgolj zahtevkov iz neupravičene obogatitve. To izhaja tudi iz dejstva, da se na ničnost pravnega posla lahko sklicuje vsakdo, ne zgolj pogodbeni stranki, da ničnost učinkuje sama po sebi, brez kakršnegakoli akta, da zahtevek na ugotavljanje ničnosti ne ugasne, in da ne obstaja možnost konvalidacije ničnega pravnega posla, če zakon v posameznem primeru ne predpisuje kaj drugega. Kolikor je tako, pa kondikcijski zahtevek na plačilo v obravnavani zadevi, ko gre za potrošniško varstvo, ni v razmerju prejudicialnosti in zato v tej fazi postopka, ko se z začasno odredbo zahteva zgolj začasno zadržanje izvrševanja kreditne pogodbe in sporazuma o zavarovanju denarne terjatve z ustanovitvijo hipoteke na nepremičnini, za katera je s stopnjo verjetnosti ugotovljeno, da sta nična, ni relevantno vprašanje pravnega interesa za ničnostno tožbo, če bi se izkazalo, da dajatveni zahtevek ne bi bil utemeljen zaradi morebitnega zastaranja.

VSM Sklep I Cp 601/2025, 12. 8. 2025

Ne držijo pritožbena zatrjevanja, da je vprašanje morebitnega zastaranja kondikcijskega zahtevka v postopku izdaje začasne odredbe, v katerem tožnika zahtevata začasno zadržanje izvrševanja kreditne pogodbe in sporazuma o zavarovanju denarne terjatve z ustanovitvijo zastavne pravice na nepremičnini, bistveno.

Tožnika sta zahtevala ugotovitev ničnosti kreditne pogodbe in tožbo utemeljevala na varstvu sebe kot potrošnikov, ki jima ga daje nacionalna zakonodaja (ZVPoT in ZPotK) in tudi evropski pravni red (Direktiva 93/13). Ničnost v 86. členu OZ je predpisana v javnem interesu, kar seveda velja tudi, če se ugotovi ničnost potrošniških pogodb. Ničnost namreč pomeni najhujšo obliko neveljavnosti in torej absolutno negacijo pravnega posla, pri čemer gre v konkretnem primeru še za varstvo šibkejših - potrošnikov, ki je tako pomembno, da je regulirano tudi na evropski ravni.

Zato v tej fazi postopka, ko se z začasno odredbo zahteva zgolj začasno zadržanje izvrševanja kreditne pogodbe in sporazuma o zavarovanju denarne terjatve z ustanovitvijo hipoteke na nepremičnini, za katera je s stopnjo verjetnosti ugotovljeno, da sta nična, ni relevantno vprašanje pravnega interesa za tožbo na ugotovitev ničnosti pravnega posla, če bi se izkazalo, da dajatveni

zahtevek ne bi bil utemeljen zaradi morebitnega zastaranja.

Pri tem so neutemeljena pritožbena zatrjevanja, da tožnika še nista preplačala glavnice, ker je treba upoštevati 87. člen OZ.

V obravnavani zadevi, ko gre za vrnitev denarnega zneska, ni mogoče uporabiti drugega dela navedene določbe, ki se nanaša na plačilo "ustreznega denarnega nadomestila". Sicer pa je treba določbo 87. člena OZ uporabiti na način, da je skladen s stališčem iz sodbe SEU C-520/21 z dne 15. 6. 2023

VSM Sklep I Cp 507/2025, 5. 8. 2025

Naloga toženke ni bila, da bi tožnici napovedovala, kaj se bo konkretno in kdaj zgodilo, ampak ravno nasprotno, pojasniti bi ji morala, da tudi sama ne more vedeti, kaj se bo v času veljavnosti pogodbe (trideset let) lahko zgodilo na področju gibanja tečajev, zato bi jo morala opozoriti na obstoj neomejenega tveganja, ki ga prevzema.

Dobra vera, ki je samostojen razlog nepoštenosti v 4. alineji prvega odstavka 24. člena ZVPot, je obenem neločljiv del tudi prvih treh alinej 24. člena ZVPot.

Tudi pritožbeno sodišče ne vidi možnosti, da bi kreditna pogodba brez spornega pogodbenega pogoja, ki pomeni njeno bistveno sestavino (količina posojenega denarja, valuta posojenega denarja ter na to vezana obrestna mera), obstala. Takšna pogodba bi bila invalidna do te mere, da je ne bi bilo mogoče izpolnjevati. Pritožbeno sodišče tudi ne najde pravne podlage, po kateri bi sodišče lahko poseglo v pogodbeno voljo strank, s tem da bi devizni kredit oziroma kredit z valutno klavzulo enostavno zamenjalo za evrskega.

V primeru začasnega zadržanja učinkovanja pogodbe se toženki ničesar ne prepoveduje, zato izrek denarne kazni ni potreben.

S tem, ko tožnica za verjetno izkazuje nepoštenost glavnega pogodbenega pogoja in posledično ničnost pogodbe, vsakršno nadaljnje plačevanje obrokov ne more vzpostaviti polnega učinka končne odločitve v tem sporu. Za tožnico kot potrošnico pa predstavlja prekomerno breme, ki ga gre enačiti s težko nadomestljivo škodo tako v premoženjski kot nepremoženjski sferi.

VSL Sodba in sklep II Cp 763/2025, 16. 7. 2025

Pri izdaji začasne odredbe, katere vsebina se prekriva z vsebino tožbenega zahtevka, je potrebna zadržanost. US RS je poudarilo, da je v nekaterih primerih nujno na tak način začasno urediti stanje, ker sicer sodno varstvo ne bi več moglo doseči svojega namena. Ena od takih okoliščin je, da tožniku že med sodnim postopkom nastaja nenadomestljiva oziroma težko nadomestljiva škoda.

VSL Sklep II Cp 1020/2025, 3. 6. 2025

V pritožbi toženka najprej povzema določbo 272. člena ZIZ, a se pri njeni razlagi neutemeljeno zavzema za upoštevanje stališč teorije in sodne prakse, ki so se oblikovala v zvezi z "običajnimi" (nepotrošniškimi) zadevami zavarovanja - to je, da je treba pravni standard "težko nadomestljive škode" razlagati ozko in strogo, še posebej, če je predlagana regulacijska začasna odredba; pogoj za njeno izdajo pa je tudi reverzibilnost. Že v sklepu II Cp 728/2024 je bilo opozorjeno, da gre v konkretnem primeru za zavarovanje zahtevka potrošnikov v primeru nepoštenih pogodbenih pogojev in da je zato (tudi) določbo 272. člena ZIZ treba razlagati ob upoštevanju prava EU ter njegove razlage, ki jo daje SEU.

VSL Sklep II Cp 444/2025, 19. 5. 2025

V zvezi z zavarovanjem zahtevkov tožnikov, utemeljevanih na določbah o varstvu potrošnikov pred nepoštenimi pogodbenimi pogoji je SEU C-287/22 potrebno upoštevati kot zavezujoč in neposredno uporabljen pravni vir in ga morajo kot takšnega upoštevati tudi nacionalna sodišča. Pravo EU je na tem področju v primerjavi z nacionalnim pravom prevladujoče oz. primarno in njegovo uporabo v 3a. členu nalaga tudi Ustava RS. Sodba SEU C - 287/22 in v njej sprejeta

stališča, so upoštevana tudi v tej pravdi.

Finančni produkt in okoliščine iz zadeve C - 287/22 so v bistvenem podobne okoliščinam iz te pravde.

S spremembo ustaljene sodne prakse glede razlage pravnega standarda težko nadomestljive škode, v okviru predpostavke iz druge alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ, pa je možna evroskladna razlaga tega pravnega standarda in sicer tako, da je šteti, da je z ugotovitvijo, da brezčasne odredbe za odlog plačila mesečnih obrokov, zapadlih na podlagi sporne pogodbe, ne bi bilo mogoče zagotoviti polnega učinka končne meritorne odločitve, izpolnjen pogoj (pravni standard) težko nadomestljive škode.

VSC Sklep I Cp 77/2025, 14. 5. 2025

Ob lojalni razlagi, kot jo nalaga sodba SEU C-287/22, pogoje za izdajočasne odredbe z odložitvijo plačevanja obrokov predstavljajo a) verjetnost obstoja terjatve na ničnost pogodbe ali vsaj, da bo potrošnik upravičen zahtevati vračilo med postopkom zapadlih mesečnih obrokov in b) kadar je le z odložitvijo mogoče zagotoviti polni učinek odločbe o ničnosti nepoštenih pogojev.

VSC Sklep I Cp 80/2025, 14. 5. 2025

V zvezi z zavarovanjem zahtevkov tožnikov, utemeljevanih na določbah o varstvu potrošnikov pred nepoštenimi pogodbenimi pogoji odločbo SEU C-287/22, s katero je to podalo razlago Direktive 93/13 potrebno upoštevati kot zavezujoč in neposredno uporabljiv pravni vir in ga morajo kot takšnega upoštevati tudi nacionalna sodišča.

S spremembo ustaljene sodne prakse glede razlage pravnega standarda težko nadomestljive škode, v okviru predpostavke iz druge alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ, pa je možna evroskladna razlaga tega pravnega standarda in sicer tako, da je šteti, da je z ugotovitvijo, da brezčasne odredbe za odlog plačila mesečnih obrokov, zapadlih na podlagi sporne pogodbe, ne bi bilo mogoče zagotoviti polnega učinka končne meritorne odločitve, izpolnjen pogoj (pravni standard) težko nadomestljive škode. Glede na razlago sodbe C-287/22 pomeni uresničitev polnega učinka meritorne odločbe le, če bo potrošnik lahko vse svoje zahteve v celoti uveljavil v okviru iste pravde, ne da bi mu bilo treba nenehno spreminjati (razširjati) svoj zahtevek ali celo vložiti novo tožbo. Položaj, v katerem se znajde potrošnik, če mu to ni omogočeno in ki že sam po sebi vključuje različne negativne posledice na premoženjskem in nepremoženjskem področju, ob lojalni razlagi ustreza pravnemu standardu težko nadomestljive škode.

VSC Sklep I Cp 68/2025, 14. 5. 2025

Za vmesni ugotovitveni zahtevek se ne določi vrednost spornega predmeta.

Toženka v odgovoru na tožbo in v ugovoru niti ne trdi, da bi tožnika seznanila s konkretnim delovanjem mehanizma kredita v tuji valuti in kako bi na njuno obveznost vplival znaten padec domače valute, ter kako bi se to odrazilo na njunem položaju v času trajanja dolgoročnega kreditnega razmerja (kreditna pogodba je bila sklenjena za 20 let).

Iz 48. do 52. točke sodbe SEU C-287/22 izhaja, da je sprejetje začasnih ukrepov še toliko nujnejše, kadar je potrošnik banki plačal znesek, ki je višji od izposojenega zneska, še preden je začel ta postopek. A contrario to pomeni, da za sprejetje ukrepov zavarovanja ni zahtevan pogoj preplačila kredita, čeprav je sodišče ob upoštevanju evrske glavnice brez obrestnega dela v tej fazi postopka (zavarovanja) pravilno za verjetno zaključilo, da je do preplačila že prišlo.

VSL Sklep I Cp 316/2025, 13. 5. 2025

V skladu s sodno prakso SEU se nedovoljenosti pogodbenega pogoja po določbi drugega odstavka 1. člena Direktive 13/93 ne presoja le tedaj, kadar so na podlagi nacionalnega prava hkrati izpolnjeni naslednji pogoji: - da se pogodbeni pogoj opira na obvezno (kogentno ali dispozitivno) zakonsko določbo, - da je takšna zakonska določba oblikovana za pogodbo določene vrste in ne gre

le za splošno določbo obligacijskega prava, in - da navedena določba ureja (uravnotežene) pravice in obveznosti pogodbenih strank. Ti kriteriji glede obravnavane pogodbe niso izpolnjeni. Poleg tega ta izjema iz Direktive ni implementirana v slovenski pravni red. ZVPot ne izključuje presoje nedovoljenosti pogodbenega pogoja zaradi opiranja na obvezno zakonsko določbo. Presojo v smislu določb 23. in 24. člena ZVPot je bilo zato sodišče prve stopnje dolžno opraviti.

Sklep SEU C-227/18 ne odstopa od dotedanjih stališč SEU o vsebini dolžnega pojasnila. V njem je resda navedeno, da je pojasnilna dolžnost v redu opravljena tudi, če potrošnik ni izrecno obveščen o neomejenosti nihanja menjalnega tečaja, vendar je pojasnilo ustrezno le ob nadaljnji predpostavki, da je potrošnik prejel take informacije, da je lahko ocenil morebitne pomembne ekonomske posledice tveganja deviznega tečaja za svoje finančne obveznosti.

VSL Sklep II Cp 680/2025, 24. 4. 2025

Tudi po presoji pritožbenega sodišča za zagotovitev polnega učinka morebitne ugoditve zahtevku za ničnost pogodbe, kot ga terja pravo EU, zadostuje začasno zadržanje učinkovanja pogodbe. Taka začasna odredba toženki prepoveduje nadaljnje uveljavljanje upravičenj iz pogodbe. Morebitno uveljavljanje teh upravičenj v izvršilnem postopku bi bilo v nasprotju z začasno odredbo in zato nedopustno.

VSL Sklep I Cp 433/2025, 9. 4. 2025

V postopku za izdajo začasnih odredb je potrebno upoštevati, da gre za vrsto nepravdnega (izvršilnega) postopka, ta pa ima posebnosti, med drugim je poudarjeno načelo hitrosti tega postopka, v katerem narok ni obvezen (prvi odstavek 29. člena ZIZ) in omiljeni dokazni standard. Pri tem je tudi Ustavno sodišče že pojasnilo, da z vidika 22. člena Ustave ni nesprejemljivo, če sodišče v postopku zavarovanja ne izvede vseh predlaganih dokazov.

Na podlagi takrat veljavnega 24. člena ZVPot, so materialnopravne predpostavke nepoštenosti pogodbenega pogoja štiri, ki pa so določene v alternativnem razmerju (glej prvi odst. 24. člena ZVPot) in torej zadoščajo trditve o dejstvih za eno izmed njih (in izkazanost) za obstoj predpostavke verjetnosti terjatve. Ta razlaga temelji na odločbi SEU v zadevi C-405/21 (banka 1) in se postopoma uveljavlja tudi v razlagi sodišč splošne pristojnosti.

Sodišče druge stopnje določbo 272. člena razlaga tako, da so materialnopravne predpostavke v primerih ureditvenih začasnih odredb tri in sicer: obstoj ali verjeten nastanek terjatve; ena izmed alternativno določenih predpostavk iz druge ali tretje alineje drugega odstavka ter t.i. reverzibilnost. Glede slednje je pravna podlaga razlaga v skladu z Ustavo (precedenčni učinek iz Up-275/97 z dne 16. 7. 1998 glede predpostavke reverzibilnosti).

Vendar sodišče druge stopnje izrecno poudarja, da gre za razlago nacionalnega prava, kar pa v navedeni zadevi ni edina pravna podlaga. O začasnih ukrepih v tovrstnih sporih je razlago podalo že Sodišče EU in ta je zavezujoča. Zaradi načela učinkovitosti, ki omejuje nacionalno procesno avtonomijo in zahteve, da nacionalna procesna pravila ne smejo biti taka, da onemogočijo ali čezmerno otežijo uveljavljanje pravic, ki jih daje potrošnikom razlaga prava EU, je navedene predpostavke potrebno razlagati drugače, kar vključuje tudi možnost, da ni potreben kumulativen obstoj vseh tistih, ki jih sicer določa nacionalno pravo.

VSM Sklep I Cp 900/2024, 21. 1. 2025

Pritožba z navedbami o nepomembnosti odplačanega zneska v EUR in nadaljnjimi o neizkazanosti poplčila glavnice v višini 159.000,00 EUR, ker naj bi do 15. 11. 2023 pritožnik poplačal le 144.978,66 CHF, kot tudi z izraženim naziranjem, da razlika med zneskom, ki ga bo tožnik plačal po koncu kreditnega obdobja, in prejetim zneskom kredita predstavlja ceno toženi stranki za uporabo izposojenega denarja), ne uspe izpodbiti zaključka v izpodbijanem sklepu o preplačilu, obstoječem že v času vložitve tožbe (glej točko 21 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Tega ne more izpodbiti niti z navedbami o možnosti zagovitve polnega učinka meritorne odločitve tudi po koncu glavne obravnave, v pritožbenem postopku, na podlagi 267. člena ZIZ, saj mora imeti tožnik kot

potrošnik ob gornjih izhodiščih možnost, da doseže primerljivo sodno varstvo že tekom pravde, sprožene ravno zaradi uveljavljanja ničnosti pravnega posla zaradi nepoštenega pogodbenega pogoja.

VSC Sklep I Cp 273/2024, 4. 12. 2024

Stališč sodne prakse v zvezi z izdajo ureditvenih začasnih odredb v "običajnih" sporih (to je sporih brez elementa evropskega prava varstva potrošnikov) o strogi in ozki razlagi pojma težko nadomestljive škode ni mogoče aplicirati na obravnavano zadevo, v kateri je treba pogoj iz 2. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ razlagati lojalno (evroskladno). Ob takšni razlagi pravilnost stališča o verjetno izkazani nevarnosti nastanka težko nadomestljive škode izkazuje že ugotovitev, da so tožniki, ki pretežni del svojih prihodkov namenjajo poplačilu kredita, katerega obroki se povečujejo, toženki že plačali več, kot so od nje prejeli.

Reverzibilnost ni sprejemljiv pogoj začasno zadržanje učinkovanja pogodbe. Enako velja glede potrebe po tehtanju neugodnih posledic za upnika in dolžnika (v smislu 3. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ). Za izdajo začasnih odredb torej zadostuje že verjeten izkaz nastanka težko nadomestljive škode. Takšno je tudi stališče novejših sodnih praks.

VSL Sklep I Cp 1520/2024, 22. 11. 2024

Glede na ureditveno naravo predlagane začasne odredbe je sodišče ustavnoskladno presojalo pogoj reverzibilnosti v povezavi z vsebinsko presojo pogoja iz 3. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ. V nadaljevanju obrazložitve je nato obširno in pravilno obrazložilo tako obstoj terjatve, ki je predmet pravnega varstva v nepravdnem postopku, kot zaradi posega v pravno razmerje tudi povezanost z vsebino predlaganega zavarovanja v smislu začasne ureditve razmerja med udeležencema kot bivšima zunajzakonskima partnerjema, med katerima, kot skupnima lastnikoma, ni soglasja o načinu uporabe dela skupnega premoženja, ki je predmet predloga, vse s stopnjo verjetnosti.

VSC Sklep I Cp 376/2024, 21. 11. 2024

Med cilji Direktive je tudi minimalna harmonizacija potrošniškega prava in v skladu z 8. členom Direktive lahko države članice sprejmejo ali ohranijo tudi določbe, ki so strožje od tistih v Direktivi, da bi zagotovile najvišjo stopnjo varstva potrošnikov. To pomeni, da lahko nacionalni zakonodajalec predpiše višjo raven varstva potrošnikov, kot pa je zagotovljena v Direktivi.

Ne drži, da bi sodišče prve stopnje ustvarjalo za toženko dodatne obveznosti in posledice, ki iz nacionalne zakonodaje niso izhajale; obveznosti in posledice (razlogi za nepoštenost in posledično ničnost pogodbenih pogojev) so določeni v 22. do 24. členu ZVPot, ki je veljal že v času sklepanja spornih pogodb.

Pojem "črnega scenarija" (v kontekstu kreditnih pogodb z valutno klavzulo v CHF) je v novejši sodni praksi izčiščen in toženki zagotovo dobro poznan.

Možnost velike devalvacije valute, v kateri kreditojemalec prejema dohodke.

Dejstvo, da je bila pogodba z valutno klavzulo v spornem času dovoljena in izrecno urejena, še ne pomeni, da za takšno pogodbo ne veljajo tako splošne določbe ZPotK (o jasnih in razumljivih pogojih) kot določbe ZVPot, ki veljajo za vse pogodbe, ki jih podjetnik sklepa s potrošnikom.

Določbe ZIZ o težko nadomestljivi škodi iz druge alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ in slovensko sodno prakso, ki se je oblikovala v zvezi z nepotrošniškimi zadevami zavarovanja, v zadevah potrošniških kreditnih pogodb z valutno klavzulo CHF nujno razlagati lojalno tako, da ta interpretacija ne bo nasprotovala 6(1) in 7(1) členu Direktive 92/13 niti načelu učinkovitosti varstva potrošnikov, kot je pojasnilo SEU v zadevi C-187/22. Treba je šteti, da je v tovrstnih zadevah pogoj težko nadomestljive škode praviloma izpolnjen, če so izpolnjeni pogoji, ki jih je izpostavilo SEU v zadevi C-287/22.

Višina denarne kazni, zagrožene z začasno odredbo, mora biti taka, da bo stranko učinkovito

odvračala od kršitve začasne odredbe. Njena višina mora biti v korelaciji s premoženjskim stanjem stranke, kateri je zagrožena (previsoka kazen ne bi bila smiselna, ker je ne bi bilo mogoče izterjati, prenizka pa ne bi imela odvračalnega učinka), pa tudi z obveznostjo, ki jo nalaga začasna odredba.

VSL Sklep II Cp 1502/2024, 17. 10. 2024

Višje sodišče se pridružuje sodni praksi, po kateri je določbe ZIZ o težko nadomestljivi škodi iz druge alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ treba razlagati lojalno tako, da interpretacija ne bo nasprotovala 6(1) in 7(1) členu Direktive 92/13 niti načelu učinkovitosti varstva potrošnikov, kot je pojasnilo SEU v zadevi C-287/22.

VSL Sklep I Cpg 311/2024, 23. 9. 2024

V obravnavani zadevi vprašanje, ali gre za regulacijsko ali zavarovalno začasno odredbo, ni odločilno, saj mora biti v obeh primerih izpolnjen pogoj primernosti oz. dopustnosti predlaganih sredstev zavarovanja.

VSM Sklep I Cpg 161/2024, 1. 8. 2024

4. Začasne odredbe - razmerje med starši in otroki

5. Začasne odredbe - delovna razmerja

Kumulativno predpisani predpostavki verjetno izkazane terjatve ter nevarnost nastanka težko nadomestljive škode za odpravo izpodbijanih odločb že v tej fazi postopka nista izpolnjeni.

VDSS Sklep Psp 91/2025, 14. 5. 2025

6. Začasne odredbe – insolventnost

Izpodbojna so tista pravna dejanja stečajnega dolžnika, ki so izvedena v obdobju izpodbojnosti in je posledica takega dejanja zmanjšanje čiste vrednosti premoženja stečajnega dolžnika tako, da zaradi tega drugi upniki lahko prejmejo plačilo svojih terjatev v manjšem deležu, kot če dejanje ne bi bilo opravljeno (objektivni pogoj izpodbojnosti) ter če je oseba, v korist katere je bilo tako dejanje opravljeno, takrat, ko je bilo opravljeno, vedela ali bi morala vedeti za dolžnikovo insolventnost (subjektivni pogoj izpodbojnosti). Obstoje subjektivnega pogoja izpodbojnosti je potrebno dokazovati, razen v primerih, ko se ta, ker gre za povezane osebe, šteje za izpolnjenega. V skladu s stališčem pravne teorije in sodne prakse predstavlja insolventnost stečajnega dolžnika v času opravljenega izpodbijanega dejanja dodaten pogoj za uspešno izpodbijanje pravnih dejanj stečajnega dolžnika.

VSL Sklep IV Ip 421/2025, 16. 4. 2025

273. člen (Vrste začasnih odredb)

1. Splošno

Tožbeni zahtevek in predlog za izdajo začasne odredbe morata biti v funkcionalnem razmerju, kar pomeni, da morata vsebina in učinek začasne odredbe ostati v mejah tožbenega zahtevka. Pritožbeno sodišče pritruje presoji, da koneksnosti med prepovedjo vsakršnega razpolaganja, oddaje v najem tretjim osebam ali izvedbo kakršnihkoli drugih podobnih poslov in zahtevano vzpostavitev prvotnega lastninskega stanja ni, ampak predlagana začasna odredba (v zavrženem delu) presega tožbeni zahtevek.

VSL Sklep II Cp 1400/2025, 12. 8. 2025

Začasni ukrepi so tako po pravu RS kot ob uporabi navedene direktive dopustni, ko pa je o začasnem ukrepu pravnomočno odločeno, pa res iudicata predstavlja oviro za ponovno odločanje o isti stvari.

VSL Sklep II Cp 1312/2025, 12. 8. 2025

V novejši sodni praksi slovenskih sodišč je zavzeto stališče, da je ureditev začasnih odredb po ZIZ dovolj široka, da je mogoče o predlaganih začasnih odredbah v tem normativnem okviru odločati skladno s pravom EU in na ta način doseči polni učinek Direktive 93/138, zato ni mogoče slediti pritožbenim navedbam, da je sodišče pogoje za izdajo začasnih odredb po ZIZ razlagalo contra legem

VSL Sklep II Cp 1620/2024, 13. 5. 2025

V obravnavani zadevi vprašanje, ali gre za regulacijsko ali zavarovalno začasno odredbo, ni odločilno, saj mora biti v obeh primerih izpolnjen pogoj primernosti oz. dopustnosti predlaganih sredstev zavarovanja.

VSM Sklep I Cpg 161/2024, 1. 8. 2024

2. Prepoved odtujitve in obremenitve premičnin

3. Prepoved odtujitve in obremenitve nepremičnin

4. Prepoved dolžniku, da ne sme storiti ničesar, kar bi lahko povzročalo škodo upniku, ter prepoved, da ne sme nič spremeniti na stvareh

Pritožbeno sodišče pritrjuje zaključku sodišča prve stopnje, da toženka ne upošteva v celoti izdane začasne odredbe. Iz posnetkov na USB ključku je namreč tudi po presoji pritožbenega sodišča razvidno, da je toženka odšla na sprehod s psom, pri tem je prečkala sporno dovozno cesto in hodila po njeni sredini, ko ji je nasproti v avtomobilu pripeljal drugi tožnik, toženka pa se je nato (namesto da bi se umaknila, da bi lahko drugi tožnik peljal mimo nje) postavila pred avtomobil drugega tožnika na način, ki ga je oviral pri vožnji na sporni dovozni cesti in se ni umaknila, dokler ni drugi tožnik zapeljal vzvratno. Posnetka na USB ključku tako ne potrjujeta toženkin trditve, da bi drugi tožnik lahko brez ovir in težav odpeljal mimo toženke, saj je toženka stala pred vozilom drugega tožnika in ne ob strani vozila ter se je umaknila šele, ko je zapeljal vzvratno.

VSC Sklep I Cp 49/2025, 26. 2. 2025

5. Plačevanje nadomestila plače delavcu

6. Neprimerno sredstvo zavarovanja

Sodna praksa je po izdaji sklepa II Ips 10/2025 v tovrstnih zadevah zavarovanja usklajena. Ob povedanem se pritožbene navedbe, da bi sodišče prve stopnje prvi toženki moralo prepovedati razpolaganje s terjatvami po kreditni pogodbi in sporazumu o zavarovanju, njihovo izterjevanje, ter izreči denarno kazen, izkažejo za neutemeljene.

VSL Sklep I Cp 929/2025, 29. 5. 2025

Zaradi zavarovanja zahtevka ni dovoljeno posegati v pravno poslovne odločitve pravne osebe, ki ni stranka postopka. Takšne omejitve niso primerno sredstvo zavarovanja. Bistveno pri tem je, da gre na eni strani za pravdni stranki, na drugi strani pa za samostojen pravni subjekt (družbo z omejeno odgovornostjo), ki je ločen od družbenikov oz. lastnikov.

Zmanjšanje vrednosti premoženja (poslovnega deleža) predstavlja materialno škodo. Materialna škoda pa ni tiste vrste škoda, ki bi bila sama po sebi težko nadomestljiva. Ta škoda se v okviru preizkusa obstoja pogojev za izdajo regulacijske začasne odredbe upošteva le, če bi bilo za tožečo stranko eksistenčnega pomena, česar pa tožnica ni zatrjevala.

VSL Sklep I Cp 633/2025, 18. 4. 2025

273.a člen (Pogoji za začasno odredbo)

273.b člen (Začasne odredbe za varstvo koristi otrok)

274. člen (Varščina namesto začasne odredbe)

275. člen (Varščina kot pogoj za začasno odredbo)

Z založitvijo varščine po prvem odstavku 275. člena ZIZ ni mogoče nadomestiti vrzeli v predlagateljevem trditvenem gradivu. Kadar ta ne zmore konkretno opredeliti, tako kot tega ni zmogla pritožnica, kaj natanko je tista nevarnosti, ki mu grozi, si s položitvijo varščine ne more pomagati.

VSL Sklep I Cpg 194/2025, 8. 5. 2025

276. člen (Več začasnih odredb)

277. člen (Čas, za katerega se izdaja začasna odredba)

278. člen (Prenehanje začasne odredbe)

Predmetna začasna odredba je izdana z veljavnostjo do konca izvršilnega postopka, kar se nesporno še ni zgodilo, kljub pravnomočni odločitvi v tej pravdi.

VSL Sklep I Cp 647/2025, 7. 5. 2025

Tožnik je z delom zahtevka pravnomočno uspel in so v tem delu podani pogoji za izvršbo, zato izdaja začasne odredbe za zavarovanje (pravnomočno prisojene) denarne terjatve ni več mogoča (267. člen ZIZ). Prav tako ni mogoča za zavarovanje terjatve, za katero je bilo pravnomočno ugotovljeno, da ni nastala (tretji odstavek 278. člena ZIZ v zvezi s prvim odstavkom 264. člena ZIZ).

VSRS Sklep II DoR 76/2025, 24. 4. 2025

279. člen (Povrnitev škode dolžniku)

279.a člen (Uporaba določb postopka o začasnih odredbah)

279.b člen (Pristojnost za izdajo naloga za zamrznitev na podlagi odločbe,

poravnave in javne listine)

279.c člen (Pristojnost za pridobivanje informacij o bančnem računu)

279.č člen (Preklic naloga za zamrznitev ali ustavitev njegovega izvrševanja)

279.d člen (Pristojnost za izvršitev tujega naloga za zamrznitev)

279.e člen (Izvršitev naloga za zamrznitev)

279.f člen (Pristojnost za odločanje o pravnih sredstvih)

280. člen (Služba izvršitelja)

281. člen (Pogoji za imenovanje za izvršitelja)

282. člen (Nezdružljivost opravljanja dejanj izvršbe in zavarovanja)

Ni relevantne sodne prakse.

283. člen (Imenovanje izvršitelja)

284. člen (Nastop službe izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

285. člen (Zavarovanje za odgovornost)

285.a člen (Skrbniški račun)

286. člen (Identifikacijski znaki izvršitelja)

286.a člen (Razrešitev izvršitelja)

287. člen (Dejanja po razrešitvi izvršitelja)

Drži sicer, da je v primeru razrešitve izvršitelja treba praviloma ravnati v skladu z 287. členom ZIZ, to je, da predsednik Zbornice, po izdaji odločbe o razrešitvi izvršitelja, določi drugega izvršitelja oziroma izvršitelje kot prevzemnike, ki prevzamejo posle razrešenega izvršitelja. Vendar je uporaba

navedene določbe ZIZ po oceni pritožbenega sodišča utemeljena izključno iz razloga kontinuiranega, sistematičnega vodenja postopka premičninske izvršbe in preprečitve nepotrebnih zastojev, kot tudi varstva pravic upnikov, le do trenutka, ko upnik v postopku predlaga (novega) izvršitelja. Ker je v skladu z tretjim odstavkom 44.a člena ZIZ (od uveljavitve novele ZIZ-E) izbira oziroma določitev izvršitelja prepuščena izključno upniku, mora sodišče, če je upnik aktiven in poda predlog za določitev (drugega) izvršitelja, takemu predlogu slediti.

VSM Sklep I Ip 509/2025, 13. 8. 2025

287.a člen (Izobraževanje izvršiteljev)

288. člen (Opravljanje službe izvršitelja)

289. člen (Odgovornost za škodo)

290. člen (Čas oprave dejanj izvršbe in zavarovanja)

291. člen (Vrstni red oprave dejanj izvršbe in zavarovanja in evidenca)

Če izvršitelj opravlja izvršilna dejanja oziroma dejanja zavarovanja za več upnikov zoper istega dolžnika, se sicer vsaka zadeva vpiše v evidenco samostojno, kot samostojna zadeva pod samostojno zaporedno številko. Ne glede na samostojen vpis zadeve posameznega upnika zoper istega dolžnika pa mora izvršitelj v takem primeru združiti opravo dejanj izvršbe in zavarovanja. To pravilo izvršitelju nalaga, da ne opravlja izvršilnih dejanj samostojno za vsakega upnika, ampak za vse upnike skupaj. Prav tako mora izvršitelj v takem primeru pripraviti skupno poročilo. Če izda izvršitelj skupno poročilo za več združenih zadev zoper istega dolžnika, izda tudi skupni obračun. Slednje pomeni, da izvršitelj stroške obračuna le enkrat ter ima pravico do nagrade le za en obračun stroškov.

VSL Sklep I Ip 293/2025, 18. 7. 2025

292. člen (Plačilo za opravljanje dejanj izvršbe in zavarovanja)

293. člen (Stroški izvršitelja)

294. člen (Namestnik izvršitelja)

294.a člen (Imenovanje namestnika izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

294.b člen (Pomočnik izvršitelja)

294.c člen (Nadomeščanje izvršitelja)

295. člen (Evidenca izvršiteljev in namestnikov izvršiteljev)

Ni relevantne sodne prakse.

295.a člen (Evidenca izkaznic, priponk in pečatov)

Ni relevantne sodne prakse.

296. člen (Zbornica izvršiteljev)

Ni relevantne sodne prakse.

297. člen (Nadzor nad opravljanjem službe izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

297.a člen (Nadzor nad opravljanjem službe izvršitelja v dodeljenih zadevah)

Ni relevantne sodne prakse.

297.b člen (Neposredni nadzor nad poslovanjem izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

297.c člen (Poročanje o poslovanju izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

297.č člen (Učinkovitost in ocena dela izvršitelja)

298. člen (Disciplinska odgovornost izvršiteljev)

Ni relevantne sodne prakse.

298.a člen (Uvedba postopka)

298.b člen (Disciplinski ukrepi)

Ni relevantne sodne prakse.

298.c člen (Odmera sankcije)

Ni relevantne sodne prakse.

298.č člen (Hujše disciplinske kršitve)

298.d člen (Disciplinski postopek)

Ni relevantne sodne prakse.

298.e člen (Zastaranje)

Ni relevantne sodne prakse.

298.f člen (Smiselna uporaba zakona)

Ni relevantne sodne prakse.

298.g člen (Sodni izvršitelj)

Ni relevantne sodne prakse.

298.h člen (Kazenska določba)

Ni relevantne sodne prakse.

298.i člen (Nadzor nad izvrševanjem zakona)

Ni relevantne sodne prakse.

299. člen

Ni relevantne sodne prakse.

300. člen

Ni relevantne sodne prakse.

301. člen

Ni relevantne sodne prakse.

Izvršba

302. člen

Ni relevantne sodne prakse.